Bokomslaget:

Johannes Stora Evangelium

1

av Jakob Lorber

Förord:

Jakob Lorber föddes den 22 juli år 1800 i byn Kanischa nära Marburg i Jahring församling i Österrike (numera Kaniza i Slovenien) som den äldste sonen i en barnaskara på fyra. Fadern Michael och modern Maria (född Tautscher) var bönder och de ägde två vinodlingar. Hela familjen var mycket

musikalisk. Fadern var på fritiden orkesterledare för en lokal orkester och alla barnen spelade flera olika instrument. Jakob spelade t.ex. harpa, piano, orgel och violin och detta gjorde han så bra att det skrevs om honom i ortspressen.

Han var intellektuellt begåvad, och genomgick realskola och gymnasium, vilket säkert inte var så vanligt på den tiden och hjälpte till att tjäna ihop till skolavgiften som organist i en lokal kyrka i Marburg under gymnasietiden. Efter gymnasiet utbildade sig Jakob Lorber först till folkskollärare och därefter till högstadielärare, för vilket han fick sin ackreditering 1829. Under utbildningen lär han ha gjort väl ifrån sig och fick fina vitsord men lyckades aldrig få något arbete som högstadielärare, varför han istället kom att koncentrera sig på musiken. Han flyttade till staden Graz, som är Österrikes näst största stad, alldeles nära Wien, levde ytterst spartanskt och försörjde sig knapphändigt genom att ge musiklektioner och sånglektioner till barn. Genom musiken kom han i kontakt med många av stadens kulturpersonligheter. Till hans nära vänner räknades t.ex. borgmästaren i Graz, Anton Hüttenbrenner och dennes broder Anselm Hüttenbrenner. Den senare var kompositör och nära vän till Franz Schubert, vilken Jakob också lärde känna.

Under dessa år fördjupade sig Jakob i det andliga och läste bl.a. Justinus Kerner, Jung-Stilling, Emmanuel Swedenborg, Jacob Böhme och Johann Tennhardt. Bibeln var också hans ständiga följeslagare.

Han kom sedermera också att lära känna och ta musiklektioner för den världsberömde violinisten

Niccolo Paganini och hans musikaliska utveckling ledde så långt som till en egen violin-koncert i Milanos berömda operahus La Scala. Trots sina många gåvor levde han dock ur hand i mun. År 1840 erbjöds han så en tjänst som dirigent i Trieste i Italien. Det är möjligt att hans vänskap med Paganini spelat in och förbättrat hans rykte. Hursomhelst måste detta ha varit välkommet inte bara utifrån hans musikaliska ambitioner utan också med tanke på hans mycket knappa försörjningssituation.

Strax innan han hade tackat ja till tjänsten i Trieste skulle det dock komma att hända något märkligt. Detta märkliga inträffade klockan 6 på morgonen den 15 mars 1840. Han hade just läst sin morgonbön, som brukligt var, och låg fortfarande kvar i sängen, då han plötsligt hörde en mycket tydlig röst, som tycktes komma 'från hjärttrakten', sägandes: "Jakob, stig upp, tag en penna och skriv! Jag - Jesus Kristus - talar". Och vad rösten då sade var detta:

”Och sålunda talar den gode Herden till var och en; och detta är sant, tillförlitligt och säkert. Den som önskar tala med mig skall komma till Mig, så skall Jag lägga svaret i hans hjärta. Men endast de, vars hjärtan är rena och fulla av ödmjukhet, kommer att höra ljudet av Min röst. Och den som värdesätter Mig högre än allting annat och mer än världen och älskar Mig lika mycket som bruden älskar sin brudgum, med en sådan person skall Jag vandra arm i arm. En sådan människa kommer alltid att betrakta Mig som en broder betraktar en annan broder, vilket är såsom Jag har sett på honom ifrån evigheters evigheter, innan han ens fanns till.”

Dessa ord blev senare introduktionen till hans allra första arbete, "Guds Hus", som skrevs mellan åren 1840 - 1844. Vad rösten bad honom skriva ned under de följande dagarna upplevdes som så märkligt att Jakob, trots sin mycket prekära ekonomiska situation, beslöt att lämna återbud till dirigenttjänsten i Trieste och stanna kvar i Graz. Han insåg att det dagliga skrivandet skulle vara oförenligt med ett heltidsengagemang som dirigent i Trieste. Rösten fortsatte sedan att diktera för honom ända till hans död den 24 augusti 1864.

Redan tidigt berättade Lorber för sina vänner om "rösten" som han hörde från trakten kring hjärtat. Vännerna blev oroliga för att det kunde röra sig om en mentalsjukdom i tidigt skede och observerade honom noga. Hans nära vän och levnadstecknare Karl Ritter von Leitner besökte honom t.ex. nästan varje dag och iakttog honom i flera timmar medan han skrev. Rösten hördes mycket klart och tydligt och Jakob lät därför många av sina vänner lägga örat till hjärtat, men ingen annan kunde höra någonting.

Skrivandet upplevdes som en tung börda, men skulle ändå komma att pågå praktiskt taget dagligen i 24 år. Enda utsvävningen var samtalen med vännerna på ölstugorna på kvällarna. Under dessa 24 år skulle Jakob komma att producera ett material omfattande c:a 13.000 tryckta boksidor. Original-manuskripten på c:a 24.000 handskrivna ark, som finns bevarade, uppges vara skrivna med en alldeles jämn handstil nästan utan några ändringar alls och "innehåller ett sådant övermått av yttersta visdom att det är svårt att hitta något liknande i hela

världslitteraturen" enligt E.F Schumacher i boken "Vägledning för vilseförda".

Stommen i författarskapet utgörs av verket ”Johannes Stora Evangelium” på uppskattningsvis 7.000 tryckta boksidor (alltså nästan hundra gånger fler sidor än ”Johannes Evangelium”) och är en noggrann redogörelse ord för ord för Jesu samtal med sina lärjungar och andra personer samt olika händelser under de tre åren i Palestina.

Mycket av det som skrevs ner förstod Lorber inte själv. Han föregrep nämligen mycket av den senare vetenskapliga utvecklingen och skrev förutom om kosmologiska skeende också om atomer, elementarpartiklar och elektromagnetism. Detta senare är ju något förvånande eftersom Maxwell's ekvationer för sambandet mellan magnetism och elektricitet skulle komma att formuleras först på sent 1800-tal. Vidare finns upprepade angivelser om att Jesu återkomst skulle komma att äga rum inom 2000 år efter korsfästelsen, vilket förefaller nära förestående - dock utan närmare precisering av exakt tidpunkt. Det anges också att människorna vid denna tid: 1.) skickar brev till varandra över hela jordklotet *med blixtens hastighet* 'på ett väldigt finurligt sätt, som dock då kommer att vara känt för hela mänskligheten', 2.) flyger genom luften 'som fåglar', 3.) borrar efter olja (eg. ’kåda’) djupt på havets botten och 4.) och med hjälp av eld och vatten seglar på havets oceaner fortare än vinden blåser. Åtminstone de två första angivelserna är uppseendeväckande för att komma från en författare som endast levde till 1864 eftersom det första mänskliga flygexperimentet inträffade först 1903 (bröderna Wright) och e-mail

kunde skickas först 1993, 140 år senare. Ingen annan kunde heller förklara hans uttalande om atomer och elementarpartiklar men Jakob trodde själv att allt detta skulle komma att få sin förklaring senare.

Jakob beskrevs som fattig men generös, så långt han förmådde. Han levde som en enkel människa i en liten vänkrets, som ibland fick stötta honom ekonomiskt med tanke på hans bristfälliga försörjningssituation. Han var öppen och vänlig när det gäller sin skriftställning, men blev ändå indragen i små intriger i den lilla vänkretsen, som gick ut på att bevisa att han var en bluff. Vid ett tillfälle då han lurats bort från sitt hem, sökte t.ex. hustrun till en nära vän igenom hans hus på jakt efter vetenskapliga böcker, som kunde förklara alla hans kosmologiska och övriga vetenskapliga teorier, men kunde endast hitta en Bibel, hans ständiga följeslagare.

Vid ett annat tillfälle verkar dessutom personer utanför hans lilla krets ha fått nys om vad han höll på med, ty han fick en varning om att polisen tänkte genomsöka hans hus, varvid vännerna förde manuskripten i säkerhet. Det kanske var tur, eftersom det gav vännerna möjlighet att trycka upp och ge ut hans verk postumt, vilket skedde 1877, tretton år efter hans död. Polisen kom aldrig till hans bostad vid det nämnda tillfället och han besvärades aldrig av någon. Han gifte sig aldrig och hade inga barn och då han på slutet av sitt liv blev mycket sjuk togs han om hand av sina vänner.

Jakob var självklart bekymrad för vad som skulle hända med hans manuskript. Han hade ju lagt halva sitt liv på detta, höll inga föredrag och levde i en mycket begränsad vänkrets, helt okänd för den stora

massan. Men den inre rösten försäkrade honom att det skulle komma en tid då allting, som han skrivit ner, skulle ges ut i tryck och vid rätt tid tidpunkt också bli känt för hela mänskligheten. Detta verkar ha besannats ty den tyska upplagan som legat i glömska i mer än 100 år har alldeles nyligen fått en engelsk översättning, som nu sprids över världen.

Föreliggande bok innehåller de första 100 kapitlen av Johannes Stora Evangelium på totalt 2.500 kapitel, vilka nedtecknades under åren 1851-1864. Detta stora verk följer Johannes evangelium i NT men ger en mera fullständig bild av hela skeendet kring Jesu mission, korsfästelse, död och återuppståndelse. Den ger också förklaringar till ting, som annars ter sig oförklarliga i Nya Testamentet, t.ex. varför Judas Iskariot handlade som han gjorde, vem Maria Magdalena var, hur man skall se på alla mirakler och hur det, som sades under Bergspredikan, skall tolkas m.m. Hela manuskriptet är skrivet i första person singularis - Jag, Jesus Kristus talar - och utgör ungefär hälften av Jakob Lorbers totala litterära produktion, som också i sin helhet anges vara nedtecknad efter diktamen av Jesus Kristus.

översättning till svenska av Sture Blomberg

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

KAPITEL 1-100.

1. Andlig tolkning av Bibelns Johannes Evangelium uppenbarad av Herren Jesus.
2. Johannes Döparen bär vittnesbörd om Herren.
3. Mot andlig återfödelse. Den första och den andra nåden.
4. Om lagen, domen, nåden och frälsningen.

NÄRA BETABARA

5. Johannes Döparens vittnesbörd om honom och Herren.
6. Johannes döper Herren.
7. Exempel och förklaringar till evangelistens stil.
8. Herrens första lärljungar: Andreas och Simon Petrus.
9. Ytterligare kallelser: Filip och Natanael.

I NASARET

10. Nya lärjungar: Jakob, Johannes och Tomas.

I KANA

11. Vinmiraklet: Återfödelsens symbol.

I KAPERNAUM

12. Kallelse till Sebedeus söner: Jakob och Johannes. Herrens undervisnings begynnelse.

I JERUSALEM

13. Herrens rensning av templet.
14. Förstörelsen och återuppbyggnaden av templet.
15. Herren ser igenom judarnas ondska och bedrägerier.

PÅ VÄRDSHUSET UTANFÖR JERUSALEM

16. Den andliga betydelsen av templets rensning.
17. Helande mirakel och sena gäster på värdshuset.
18. Herrens samtal med Nikodemus. Själens rening genom ödmjukhet.
19. Jordiska bilder av andliga ting.
20. Nikodemus och Guds rike på jorden.
21. Om Messias uppdrag. Dom och straff.
22. Det finns ingen sanning i människan, förutom bara kärlek.

I LANDET JUDÉEN SOM OMGER JERUSALEM

23. Dop med vatten och med anden.
24. Döparens sista och största vittnesbörd om Herren: ”Han måste växa, men jag måste minska.”

PÅ VÄGEN TILL SAMARIEN. STANNAR TILL VID JACOBS BRUNN NÄRA SYKAR

25. Tempeltjänarnas ursinniga förföljelser.
26. Herren och kvinnan vid Jakobs brunn.
27. Om äkta tillbedjan av Gud i ande och sanning.
28. Herren ger sig tillkänna som Messias.
29. Fortsättning på scenen: kvinnans läkning och hennes vittnesbörd för den funne Messias.
30. Den äkta Sabbaten.
31. Det äkta kännetecknet på att hedra: kärleken till Herren.
32. Herren ser bara till hjärtat. Som man sår får man skörda.

I SYKAR

33. Läkaren och de samaritiska följarna av Mose lära.
34. Husets gudomliga arrangemang.
35. Lärljungarna ser himlen öppna sig.
36. Joram och Irhael gifte sig.
37. Med Irhael. Drömmarnas natur.
38. Inte att höra utan att göra ger frälsning.
39. Bergspredikan.
40. Prästerna kritiserar bergspredikan.
41. Bristande förståelse för symboliken i bergspredikan.
42. Bergspredikan tydligt förklarad av Natanael.
43. Ytterligare förklaring av Natanael.
44. Symboliska ögon, armar och fötter.
45. Inte alla kan följa Herren fysiskt.

ÅTER TILL SYKAR.

46. Helandet av en spetälsk.
47. Herrens himmelska tjänare.
48. Strålande löfte för sanna efterföljare.
49. Varje dag är Herrens dag.
50. Att hedra sabbaten.
51. Evangeliet i Sykar.
52. Smutskastningen av Jonaels döttrar.
53. Straffet för den som ljuger och förtalar.
54. Herren med Jonael. Lärljungarna kritiserar Herren.
55. Esaus slott. Den smarta köpmannen.
56. Resultatet av lögn och sanning.
57. Hur köpmannen förväntade sig Messias.
58. Den som oroar sig om jorden och köttet är en dåre.
59. Gud skall älskas mera än fruktas.
60. För Gud tas den rätta viljan emot som vore den själva handlingen.
61. Ett mirakel befriar inte anden.
62. Herren öppnar vägen till himlen för alla.
63. Det gudomliga kärleksvinets goda effekt.

64. Herrens vilja är änglarnas kraft.
65. Anklagad och förklarad oskyldig.
66. Botandet av den förlamade nära byn.
67. Den nya lagen om kärlek.
68. Den romerske befälhavaren och att leva i enlighet med läran.
69. Gudarnas obetydlighet. Kärlekens mysterium.
70. Om kärlek saknas så finns det ingen sanning.
71. Herren vittnar om Fadern.
72. Världens slut och domen.
73. Den helade Johannes och Jonael.
74. Återgälda inte ont med ont.
75. Hur man handskas med kriminella.
76. Människan vet vad som är gott men gör det som är ont.
77. Herren vet den rätta åtgärden.
78. Mildhet och tålamod är effektivare än ilska.
79. Behandling av dem, som är sjuka i själen.
80. Undvik att vara inbilsk.
81. Herren är bron till den andliga världen.
82. Farväl till Irhael och Joram.
83. Ordets makt. Avfärd från Sykar.
84. En solförmörkelse.
85. Det nya eviga kungariket. Ytterligare resa till Kana i Galiléen.
86. Herren tillbaka i Kana i Galiléen. Satans trick.
87. De judiska skeptikerna.
88. Överbefälhavaren Kornelius. Herrens rensning av templet.
89. Två dagars vila i Kana.
90. Helandet av sonen till en kunglig adelsman.
91. 2 000 år av Evangelium.
92. Guds allvetande och hans vägledning.
93. Herren tvingar ingen.
94. Förbannelsen över och farorna med pengar.

95. Judas karaktär.

I KAPERNAUM

96. Herren ger en antydan om Judas.
97. Kaptenens sjuka tjänare.
98. Människorna utmanar prästerna.

I BETABARA

99. Tempeltjänarna är fulla av ånger. Petrus svärdotter.
100. Den mirakulösa fångsten.

Kapitel 1.

Andlig tolkning av Bibelns Johannes Evangelium uppenbarad av Herren Jesus

Joh. Ev. 1:1
I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

[1] Denna vers har redan varit föremål för en hel del förvrängningar och tolkningar. Ja, även ateister har använt sig av denna text för att bestrida min gudomlighet, desto mera helt visst eftersom de i allmänhet förnekade att det existerade en gudomlighet. Men vi skall inte återigen föra fram sådana falska föreställningar varigenom förvirringen bara skulle öka, utan skall bringa ljus i frågan med kortast möjliga förklaring. Detta, som är i sig själv ljus inom det ursprungliga ljuset, kommer automatiskt att bestrida och besegra alla missuppfattningar.
[2] En viktig anledning till att dessa texter inte förstås är tyvärr skrifternas mycket dåliga och felaktiga

översättning från det ursprungliga tungomålet till nutidens tungomål. Men det är bäst så. Ty om sådana texters inre betydelse inte vore så väl dold som den är, skulle det som är det heligaste däri för länge sedan har vanhelgats fullständigt, vilket skulle bli förödande för hela jorden. Men såsom det nu är så har endast det yttre skalet fördärvats medan det helgade livet har bevarats.
[3] Det är dags att påvisa sådana texters sanna innebörd för alla som är värdiga att ta del av denna insikt, om vilken de ovärdiga kommer att få betala dyrt, ty när det gäller detta är jag inte att leka med, och kommer aldrig att delta i en byteshandel.
[4] Nu skall förklaringen följa på denna nödvändiga inledning, men jag vill ändå här tillägga att bara den inre betydelsen gällande själ och ande skall förstås och inte den innersta, renaste himmelska betydelsen. Denna är alltför helig och kan utan att skada endast förlänas dem i världen som söker den genom att leva sitt liv enligt evangeliets föreskrifter. Men den inre mening som hänför sig till själ och ande kan lätt hittas, ibland redan med hjälp av den korrekta översättningen i den tidens respektive inländska språk, vilket blir tydligt i förklaringen till den första versen.
[5] Uttrycket 'I begynnelsen' är högst felaktig och skymmer den innersta betydelsen väldigt mycket, ty därigenom kunde även gudomlighetens eviga existens ifrågasättas och omtvistas, vilket också gjordes av en del av de äldre filosoferna, från vars skola nutida ateister faktiskt framsprungit. Men om vi nu återger denna text på rätt sätt, kommer dess förklädnad att befinnas vara endast mycket tunn och det kommer inte att vara svårt att helt klart upptäcka den inre betydelsen och ibland mycket exakt genom en sådan tunn förklädnad.
[6] Den korrekta översättningen skall således lyda: I sitt ursprungliga innersta väsen, eller också som den

primära orsaken (till allt liv) fanns ljus (den mäktiga heliga skapande tanken, den existentiella idén). Detta ljus var inte bara i, utan också med Gud, det vill säga, ljuset kom från Gud som konkret synligt och var alltså inte bara i, men också med Gud och, så att säga, flödade runt det ursprungliga gudomliga väsendet. Därmed var grunden till Guds eventuella inkarnation given, vilket blir klart uppenbart i följande text.
[7] Vem eller vad var faktiskt detta ljus, denna stora tanke, denna mest heliga grundläggande idé om all framtida verkliga, fullkomligt fria existens? Det kunde omöjligen vara något annat än Gud själv, eftersom Gud, genom Gud och från Gud inget annat än Gud Själv kunde manifestera sig i sin eviga, fullkomligaste varelse, och således kan denna text också läsas som följer,
[8] I Gud var ljuset. Ljuset flödade genom och runt Gud, och Gud själv var ljuset.

Joh. Ev. 1:2
Han var i begynnelsen hos Gud.

[9] Nu när första versen har gjorts tillräckligt klar och kan förstås av vem som helst, som har ett visst mått av bildning, så är den andra versen uppenbar och vittnar endast om det faktum att det ovan beskrivna ordet eller ljuset eller den betydelsefulla skapande tanken inte blev till senare ur Guds ursprungliga varelse utan är lika evig som Gud, är själv Gud, och innehåller därför inte inom sig någon process att bli till. Det är därför som förklaringen - genom att vittna - följer: Densamma fanns i begynnelsen eller i all existens ursprungliga Orsak, och i all senare existens, som den Första Orsaken själv med, i och ut ur Gud, sålunda själva Gud rakt igenom.

Joh. Ev. 1:3
Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till.

[10] Den här versen bekräftar och styrker, så att säga, det som redan i den första versen helt enkelt hade framställt sig som 'ordet' eller 'ljuset' i allt varas eller tillblivelses ursprungliga innersta väsen, helt närvarande, men ännu inte helt uppenbarat.
[11] Följaktligen borde denna tredje vers i sin korrekta tolkning ha följande lydelse: Allt det, som är, kom till från detta ursprungliga vara, som i sig är detta varas eviga Första Orsak rakt igenom. Dess varas ljus, ord och vilja omvandlar sitt helt egna ljus, sin eviga skapelseidé, ur sig själv till en konkret synlig verklighet, och det finns ingenting i hela den eviga oändligheten som inte framsprungit från densamma Första Orsak på samma sätt och antagit en konkret och synlig existens.
[12] Den som nu helt och fullt har begripit dessa tre tydligt förklarade verser måste tycka att betydelsen av vers 4 står helt klar.

Joh. Ev. 1:4
I honom var liv, och livet var människornas ljus.

[13] Det är uppenbart att den första orsaken till all existens, ljusens ljus, alla tankars och idéers ursprungliga tanke, arketypen för alla formers eviga ursprungliga form, för det första inte kunde vara formlös och för det andra inte kunde vara död, eftersom döden innebär raka motsatsen till all existens i vilken form det vara må. Således fanns det ett högst fulländat liv i detta ord eller ljus eller i denna stora tanke inom Gud, i grunden Gud själv. Så Gud har i evighet varit det

mest perfekta grundläggande livet i och ur sig själv rakt igenom, och detta ljus eller liv frambringade ur sig själv alla skapade varelser, och detta ljus eller liv var ljuset och också livet inom varelserna, inom människorna som hade framsprungit ur Honom. Således var dessa varelser och människor en fullkomlig avbild av det ursprungliga ljus som gav dem deras existens, ljus, och ett liv som liknar den eviga ursprungliga existensen.
[14] Det ursprungliga livet i Gud är och måste vara ett helt fritt liv, annars skulle det inte vara något liv alls, så gott som. Detta samma liv måste vara ett och samma liv i de skapade varelserna, annars skulle det inte vara liv och skulle således utan liv också vara utan existens. Det är uppenbart att de skapade varelserna - människorna - bara kunde ges ett helt fritt liv, som måste vara medvetet om sig självt som ett fullödigt liv, men också måste inse att det inte var ett liv som hade framsprungit ur sig självt, utan hade framsprungit som fullt likvärdigt ur Gud i enlighet med hans evigt allsmäktiga vilja.
[15] Denna uppfattning måste finnas hos alla skapade varelser, precis som den att deras liv och existens måste vara helt lika med Guds, eftersom de annars inte skulle ha något liv eller existens.
[16] När vi nu betraktar denna omständighet lite närmare, blir det uppenbart att två känslor måste uppfylla de skapade varelserna, nämligen i första hand känslan av jämlikhet med Gud eller närvaron av Guds ursprungliga ljus inom dem, och sedan, som ett resultat av detta ljus, också känslan av att ha skapats någon gång genom Skaparens ursprungliga vilja.
[17] Den första känslan gör, utan att slå fel, den skapade varelsen likvärdig med Skaparen och, som om det hade kommit till stånd av sig själv, fullkomligt oberoende av den eviga Första Orsaken, som om den innefattade denna inom sig själv. Den andra livsviktiga

medvetenheten, som med nödvändighet uppstår ur den första, måste fortfarande överväga och betrakta sig själv som om den framkallats från den faktiska Första Orsaken, som en endast med tiden fritt uppenbarad varelse, och därmed högst beroende av den Första Orsaken.
[18] Nu förändrar denna ringa insikt den ursprungliga känslan av att vara upphöjd också till en känsla av ödmjukhet, som för känslan av upphöjelse är en högst nödvändig och oundviklig fråga som enkelt visas i det följande.
[19] Känslan av att vara upphöjd mobiliserar ett mäktig motstånd mot en sådan förödmjukelse och vill undertrycka den andra känslan.
[20] En sådan konflikt orsakar då ilska och slutligen hat mot Första Orsaken till allt som finns och som följd av detta mot den ödmjuka känslan av förödmjukelse och beroende, varpå känslan av att vara upphöjd försvagas och övertas av mörker och det ursprungliga ljuset inom den skapade varelsen ger vika för natt och mörker. Denna natt och detta mörker förmår då knappt känna igen det ursprungliga ljuset inom sig självt och tar, som blinda men ändå oberoende, avstånd från den Första Orsaken till sitt vara och sin tillblivelse oförmögen att känna igen densamma i sin villfarelse.

Joh. Ev. 1:5
Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det.

[21] Detta ursprungliga ljus kan därför lysa i en sådan natt hur ljust som helst, men eftersom natten, även om den också har härstammat från ljuset, inte längre kan se klart, så vill den inte kännas vid det ljus som kommer in

i en sådan natt för att än en gång omvandla det till det sanna ursprungliga ljuset.
[22] Sålunda kom även jag, som det eviga ursprungliga innersta väsendet i all existens och som allt ljus och livs första ljus, till dem i mörkrets värld som hade framsprungit ur mig. Men de kändes inte vid mig i den natt då deras känsla av att vara upphöjda var försvagad.
[23] Ty denna 5:e vers pekar ut hur jag, enligt ursprungliga mått och omständigheter, har kommit till världen skapad av Mig och ur Mig som helt Densamma som jag varit från evigheter och världen vill inte kännas vid Mig som sin verkligt egna grundläggande existens.
[24] Men jag, som den Första Orsaken till all existens, kunde inte i Mitt eviga, ursprungliga ljus, genom den ständiga konflikten, undgå att förutse hur känslan av att vara upphöjd, som det primära ljuset inom människorna, gradvis blev allt svagare och som det livsviktiga ljuset också mattare, för att slutligen sluta i mörker. Och att därför människorna, om jag kom till dem i den avbild som de hade frambringats av Mig, inte skulle känna igen Mig. Åtminstone skulle väldigt många misslyckas med att känna igen mig, speciellt om jag kom till dem som en Deus ex machina (en Gud som plötsligt framträder) oväntat och utan förvarning i en begränsad mänsklig form, i vilket fall jag skulle behöva klandra mig själv för att människorna omöjligt skulle kunna känna igen mig eftersom de inte vore förberedda på Min ankomst på detta sätt.
[25] Jag insåg verkligen detta sedan evigheter, och hade därför låtit denna Min ankomst, vilket oberoende av mig redan började när människorna först blev till, ända till tiden för min faktiska ankomst, förutsägas för människorna genom många siare som inte förlorade Mitt ljus i konflikten. De beskrev exakt omständigheterna och även tiden och platsen för min

ankomst. Vid tiden för min faktiska ankomst lät Jag stora under ske och uppväckte en man, i vilken det bodde en hög ursprunglig ande, för att han skulle tillkännage Min ankomst och fulla närvaro på jorden för alla blinda.

Kapitel 2.
Johannes Döparen bär vittnesbörd om Herren

Joh. Ev. 1:6
En man trädde fram, sänd av Gud. Hans namn var Johannes.

[1] Denne man, som predikade bättring vid Jordanfloden och döpte de omvända med vatten, hette Johannes. I denna man bodde profeten Elias ande, och det var samma ängels ande som från första början besegrade Lucifer och senare på det kända berget brottades med Lucifer om Moses kropp (som Michael).

Joh. Ev. 1:7
Han kom som ett vittne för att vittna om ljuset, för att alla skulle komma till tro genom honom.

[2] Denne kom som gammalt såväl som nytt vittne från ovan, vilket betyder från det ursprungliga ljuset, som ett ljus för att han skulle kunna bära vittnesbörd om hur det ursprungliga ljuset, om hur Guds primära väsen, som nu Själv klädde sig i köttet och i den mänskliga formens fullständiga avbild, Honom Själv som en människa, kom till Hans människa, som kommer ur honom, för att ännu en gång ge dem klarhet i deras mörker,

och därigenom få dem att återvända till Hans ursprungliga ljus.

Joh. Ev. 1:8
Själv var han inte ljuset, men han kom för att vittna om ljuset.

[3] Denna man var naturligtvis inte det faktiska ursprungliga ljuset självt, men som alla varelser bara en del av ljuset ur det ursprungliga ljuset. Men på grund av hans utomordentliga ödmjukhet medgavs det honom att förbli förenad med det ursprungliga ljuset.
[4] Eftersom han således var i oavbruten kontakt med det ursprungliga ljuset och var väl medveten om skillnaden mellan Detta och sitt eget ljus - även om det har utgått från det ursprungliga ljuset, men inte var det ljuset, utan bara ett ljus som härrör från det, så att han skall kunna känna igen det och bära sann vittnesbörd om Det - Han bar giltig vittnesbörd om det ursprungliga ljuset och väckte därigenom i människornas hjärtan tillräckligt mycket av det sanna ljuset för att de skall kunna känna igen, även om i början bara svagt, men gradvis starkare och tydligare, att det Ursprungligt ljuset, nu klätt i köttet, fortfarande är detsamma som gav alla varelser och människor deras oberoende existens vilken de kan, om de så önskar, behålla i all evighet.

Joh. Ev. 1:9
Det sanna ljuset, som ger ljus åt alla människor, skulle nu komma till världen.

[5] Inte vittnet, men hans vittnesbörd och Han om vilken han vittnade, var det sanna ursprungliga ljuset

som från första början har upplyst och givit liv åt alla människor som kommer in i denna värld och fortsätter att ge dem liv och klarhet. Därför står det i vers 9 att det sanna och det rätta ljuset är och var det som från första början skapade alla människor till fria varelser och nu kom att rikligt lysa upp denna existens och än en gång göra den lik honom själv.

Joh. Ev. 1:10
Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, och världen kände honom inte.

[6] Det har redan i vers 5 på ett rättframt sätt diskuterats hur denna värld, med det menas, oupplysta människor, som med hela sitt väsen har sprungit ut från Mig eller från det ursprungliga ljuset (ordet), vilket är samma sak, kunde misslyckas med att känna igen mig eller det ursprungliga ljuset, oaktat alla förelöpare och förkunnare av Min ankomst. Det måste dock nämnas i detta fall att under 'världen' skall inte förstås jorden, som bärare av själar under dom, som faktiskt utgör materia, utan bara de människor som, fastän delvis härrörande från denna materia, inte längre tillhör, eller är tänkt att tillhöra denna ursprungliga själsliga materia under dom - när de väl har gjorts till självständiga varelser. Ty det skulle verkligen vara att begära för mycket om Jag begärde av stenen, som fortfarande befinner sig i ett extremt tillstånd av dom, att känna igen mig. Detta kan bara med rätta förväntas av en fri själ inom vilken Min Ande har sin bostad.

Joh. Ev. 1:11
Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom.

[7] Som redan nämnts skall inte jorden, utan bara människorna i sin egenskap av själ och ande betraktas som faktiskt Herrens egna - Mina egna, därför att de är så att säga själva ursprungligt ljus ut ur Mitt ursprungliga ljus och därmed ett med Mitt grundläggande väsen.
[8] Men eftersom de i denna särskilda tillvaro, vilken inom dem uttrycker sig som en känsla av hänförelse, är försvagade och på grund av vilken svaghet jag kom till dem som till Min naturliga ägodel och fortfarande kommer till dem, så misslyckades de med att känna igen Mig och som en följd av detta också sig själva och sitt eget grundläggande väsen, som aldrig någonsin kan förintas eftersom det i grunden är Mitt väsen.

Joh. Ev. 1:12
Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.

[9] Det är uppenbart att, med alla dem som inte tog emot eller kände igen Mig, så stördes den ursprungliga ordningen, och med denna oordning förblev det ett tillstånd av lidande, det så kallade 'onda' eller 'syndiga', medan det hos många andra som tog emot Mig, det vill säga de som kände igen mig i sina hjärtan, detta onda måste förgås, eftersom de än en gång förenades med Mig, som med all tillvaros ursprungliga ordning och primära kraft, och däri hittade sig själva och Mitt Ursprungliga ljus som ljuset inom dem och i detta evigt, oförstörbart liv.
[10] Men de fann också att de, tack vare ett sådant liv, inte bara var Mina skapade varelser, vilket uttrycktes av deras lägre livsmedvetenhet, utan att de - eftersom de

bär Mig Själv inom sig, vilket bara genom kraften i Min vilja gavs självständighet från Mig - tveklöst är Mina helt egna barn därför att deras ljus (deras tro) är jämbördig med Mitt eget ursprungliga ljus, varför det inom sig bär den fulla makt och kraft som bor inom Mig och denna makt ger dem helt rätt inte bara att kallas Mina barn, utan att vara det fullt ut.
[11] Ty tron är ett sådant ljus och Mitt namn, mot vilket detta ljus mäktiga strålar är riktade, är den kraft och makt och Mitt primära väsens faktiska natur genom vilken alla inom sig uppnår att vara Guds barn på rätt och fullt giltigt sätt. Det är därför som det står i vers 12 att alla som tar emot Mig och tror på Mitt namn ska ha makten inom sig att med rätta kallas 'Guds barn'.

Joh. Ev. 1:13
De är inte födda av blod eller av köttets vilja eller av någon mans vilja utan av Gud.

[12] Denna vers är bara en närmare definition av och förklaring till den förra och när man förbinder de två verserna med varandra i en mjukare stil kan det läsas: Men de som tog emot Honom och trodde på Hans namn till dem gav han rätten att kallas 'Guds barn', som inte föddes av blodet eller av köttets vilja (köttets lust), ej heller av en mans vilja, utan av Gud.
[13] Det behöver inte påpekas att här inte menas en första födelse som kött från köttet, utan bara en andra andlig födelse av kärleken till Gud och av den levande trons sanning i Guds levande namn, som kallas 'Jesus - Jehova - Sebaot'. Denna andra födelse kallas också 'andens återfödelse genom dopet från Himlen', och detta är en bra förklaring.

[14] 'Himlens dop' är den fullständiga övergången av anden och själen med alla dess begär till den levande andan av kärlek till Gud och kärlek i Gud Själv.
[15] När en övergång av egen fri vilja väl har ägt rum och all hennes kärlek nu bor i Gud, då bor genom en sådan helig kärlek hela personen inom Gud, där han förs till mognad och blir styrkt som en ny varelse och sålunda efter att ha uppnått rätt mognad, är återfödd av Gud. Bara efter en sådan andra födelse, som varken föregås av köttets lust eller människans önskan att avla barn, har människan blivit ett sant barn av Gud tack vare Guds nåd, som är Guds kärleks fria kraft i det mänskliga hjärtat.
[16] Denna nåd är faktiskt Guds mäktiga uppmaning i människans ande genom vilken hon av Fadern dras till Sonen, det vill säga det gudomliga ursprungliga ljuset och därmed, vilket är detsamma, uppnår Guds riktiga och levande mäktiga visdom.

Kapitel 3.
Mot andlig återfödelse. Den första och den andra nåden.

Joh. Ev. 1:14
Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning.

[1] När människan på detta sätt uppnår att bli Guds sanna barn vid vilket hon är som född av Gud, Fadern eller kärleken inom Gud, uppnår hon det ursprungliga ljusets ära i Gud vilket egentligen är det primära gudomliga väsendet Självt. Detta väsen är den faktiska

Sonen, som är avlad av Fadern precis som ljuset vilar latent inom kärlekens värme, så länge som kärleken inte rör upp och strålar ut det ur sig själv. Således är detta heliga ljus faktiskt Sonens ära från Fadern som uppnås av alla dem som är återfödda och blir jämlikar med denna härlighet, vilken är för evigt full av nåd (Guds ljus) och sanning, som den sanna verkligheten eller det förkroppsligade ordet.

Joh. Ev. 1:15
Johannes vittnar om honom och ropar: "Det var om honom jag sade: Han som kommer efter mig är före mig, eftersom han var före mig."

[2] Till detta bär Johannes återigen sann vittnesbörd och omedelbart efter dopet i Jordanfloden - för att ge Honom en värdig mottagning - drar han folkets uppmärksamhet till det faktum att den som han precis hade döpt är Den som han hela tiden talat om för människorna under sina predikningar om bättring, att Han som skulle komma efter honom (Johannes) hade funnits före honom. I en djupare mening betyder detta så mycket som: Detta är det ursprungliga grundläggande ljuset och allt ljus och tillvaros Första orsak som föregick allt existens, och allt som existerar hade framkommit ur det.

Joh. Ev. 1:16
Av hans fullhet har vi alla fått, nåd och åter nåd.

[3] Detta ursprungliga ljus är dock också den evigt stora ära i Gud, och Gud själv är denna härlighet. Denna härlighet har från evighet varit Gud själv inom Gud, och

allt varande har fått sin existens och sitt ljusa och självständiga liv från denna härlighets fullkomlighet.
[4] Således är allt liv en Guds nåd som fyller den livsbärande formen rakt igenom. För i sig är det samma Guds härlighet, det primära livet i varje människa är en Guds första nåd, men
detta hade skadats av att känslan av hänförelse försvagats av den obetydliga känslan av att bliva till och det därigenom oundvikliga beroendet av det ursprungliga ljuset och den Första Orsaken till all existens.
[5] Eftersom denna första nåd inom människan riskerade att helt gå förlorad, så kom det ursprungliga ljuset självt in i världen och lärde människorna att än en gång lämna denna första nåd till det ursprungliga ljuset eller hellre att helt återvända till denna primära existens där för att få ett nytt liv för det gamla ljuset. Och detta utbyte är ta emot nåd på nåd eller ge bort det gamla, försvagade, ganska värdelösa livet för ett nytt, oförstörbart liv i och
från Gud i all fullkomlighet.
[6] Den första nåden var nödvändighet i vilken det inte finns någon frihet eller beständighet. Men den andra nåden är fullständig frihet utan något tvång och därför också för evigt oförstörbar, eftersom det inte frammanas eller framtvingas av någonting. Ty där det inte finns någon fiende, där finns det heller ingen förstörelse. Med fiende måste förstås allt som på något sätt hindrar en fri tillvaro.

Kapitel 4.
Om lagen, domen, nåden och frälsningen.

Joh. Ev. 1:17

Ty lagen gavs genom Mose, nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus.

[1] Lagen har givits till det första livet, nämligen från begynnelsen redan till den första människan, såsom som saker och ting utvecklades genom Moses, som i denna vers också nämns som en företrädare för lagen. Men eftersom lagen är ett hinder snarare än något som befrämjar liv, kunde ingen någonsin uppnå livets sanna frihet genom lagen.
[2] Skapelsens första idéer placerades i en isolerad som om självständig tillvaro genom ett positivt 'måste' från den ursprungliga maktens oföränderliga vilja. Vad gäller separationen och bildandet av existensen begränsad av rum och tid, uppnåddes detta därför genom ett oföränderligt 'måste'.
[3] I entiteten människans inre varelse fanns nu till en viss grad Gudomen Själv eller, vilket är samma sak, Guds primära väsen, bara avskild från hans Första Orsak, fastän medveten om den, men fortfarande bunden i en begränsad form och tillbakahållen av ett oföränderligt 'måste'. Den därmed placerade entiteten uppskattade inte detta tillstånd, och hennes känsla av hänförelse kom i mäktig konflikt med hennes oundvikliga begränsning och avskildhet.
[4] Eftersom konflikten fortsatte att växa i intensitet i den allra första raden av varelser måste den stora grundläggande lagen stramas upp för att tillfälligt hålla varelserna i en fast dom vilken bestod i manifestation av materiella, solida glober och den därvid åstadkomna större uppdelningen av de ursprungliga varelserna.
[5] I den andra raden av varelser, som är iklädda köttet, framträder människan stående på sin första doms mark. Trots hennes nu trefaldiga separation från sin Första Orsak, kände hon fortfarande snart igen Honom inom

sig och blev trotsig, högmodig och olydig mot en mild lag, som nu inte längre gavs med ett 'måste', utan bara med ett 'du skall'.
[6] Men eftersom hon vägrade att ge efter för detta milda 'du skall', gavs hon en strängare lag med mäktiga påföljder, och påföljderna verkställdes omedelbart när man inte brydde sig om detta andra 'skall' (se syndafloden och liknande naturkatastrofer).
[7] Efter denna bestraffning nedsteg den Gudomliga Varelsen till jorden i Melkisedek och gav människorna vägledning, men de började snart ännu en gång att kämpa mot varandra och måste fjättras genom nya lagar och vände åter till ordning, så de lämnades med bara en slags mekanisk rörelse som begränsar alla deras böjelser.
[8] Genom lagen hade en stor klyfta skapats och ingen ande eller entitet kunde ta ett språng över den. Detta gjorde att förhoppningen och den inre medvetenheten om en evig existens av det inre, alltså väsentligt begränsade livet, kom att bli allvarligt betvivlat.
[9] Efter denna begränsning framträder sedan den gudomliga ursprungliga varelsen i sin egen fullkomlighet, nämligen i Kristi person.
[10] Således återvänder den ursprungliga nåden ännu en gång, tar alla det mänskliga livets svagheter på Honom Själv, vilket ger människorna en ny nåd, ett nytt liv fullt av sant ljus och visar dem i detta ljus och genom Hans exempel det rätta sättet och det sanna syftet med deras existens.

Joh. Ev. 1:18
Ingen har någonsin sett Gud. Den Enfödde, som själv är Gud, och är hos Fadern, har gjort honom känd.

[11] Bara de som erkände Honom fick nu sann kunskap om Gud och kunde för första gången se och känna igen Gud - som aldrig tidigare någon varelse har kunnat se honom i Hans fullkomlighet - bredvid och utanför sig och genom Honom också sig själva och deras eget livs friaste destination.
[12] Och nu avskaffades ännu en gång också den oöverstigliga klyftan, som hade skapats genom lagen, och alla människor kunde och kan när som helst göra sig fria från lagens börda, om hon byter ut sin gamla karaktär mot en ny ut ur Kristus, varför det också sägs att man bör lägga av den gamla människan och ta på den nya. Eller, den som älskar det gamla livet kommer att förlora det, men den som flyr från det kommer att ta emot det som ett nytt. Detta är förkunnandet från Faderns bröst och Guds levande evangelium.
[13] Men uttrycket ”Vem är i Faderns sköte” betyder så mycket som Guds ursprungliga visdom eller Guds verkliga innersta väsen finns inom kärleken precis som ljuset bor i värmen som ursprungligen kommer ifrån och utgår ifrån den mäktiga värmens kärlek och slutligen genom sin existens återigen skapar värme och detta återigen alltid ljus. På samma sätt som från kärlek, som är lika med Fadern och i grunden är Fadern Själv, utgår ljuset från den gudomliga visdomen, som är lika med Sonen eller den verkliga Sonen Själv, som är inte två, utan helt och hållet ett med det som kallas ”Fader”, precis på samma sätt som ljus och värme eller värme och ljus är ett, eftersom värme fortsätter att producera ljus och ljus fortsätter att producera värme.

NÄRA BETABARA

Kapitel 5.
Johannes Döparens vittnesbörd om honom och Herren.

Joh. Ev. 1:19
Detta är Johannes vittnesbörd, när judarna hade sänt till honom präster och leviter från Jerusalem för att fråga honom vem han var.

[1] Denna vers handlar om rent yttre fakta och har därför ingen djupare mening. Bara en sak kan enkelt förstås av denna kallelse, att vid denna tid judarna med sin känsla av upphöjelse redan började ana sig till att det ursprungliga ljuset eller Guds ursprungliga liv började närma sig människorna på jorden och snart måste vara på jorden. Och det förmodade att detta allt livs ursprungliga liv skulle kunna bo inom Johannes och att han är den utlovade Messias.
[2] Det är därför som - på grund av ovanstående antagande snarare än Johannes rykte som predikant - de skickade hemliga sändebud för att fråga honom vem han var, huruvida han var Kristus eller Elias eller någon annan profet.

Joh. Ev. 1:20
Han bekände och förnekade inte sanningen. Han bekände: "Jag är inte Messias."

Joh. Ev. 1:21
De frågade honom: "Vad är du då? Är du Elia?" Han sade: "Nej, det är jag inte." "Är du Profeten?" Han svarade: "Nej."

[3] Anledningen till att de frågade Johannes huruvida han var Elias eller någon annan profet var det faktum att deras profetiska skrifter uppgav att Elias skulle vara den utlovade Messias förelöpare och förbereda hela Israel för Messias stora ankomst som var väntad. Vid denna tid skulle dessutom andra profeter också framträda, som också skulle föregå Messias som förebud. Detta var känt för sändebuden från Jerusalem som var väl förtrogna med skrifterna och därför ställde de alla dessa frågor till Johannes, men han bekände att han inte var någon av dessa.

Joh. Ev. 1:22
Då sade de till honom: "Vem är du då? Vi måste ge ett svar till dem som har sänt oss. Vad säger du om dig själv?"

[4] Sålunda måste de fortsätta att fråga honom, vem han faktiskt var.

Joh. Ev. 1:23
Han svarade med profeten Jesajas ord: "Jag är rösten som ropar i öknen: Gör vägen rak för Herren!"

[5] Varefter Johannes erkände att han bara var en som ropar i öknen och bereder vägen för Herren, vilket förutsagts av Jesaja.
[6] Här skulle det vara berättigat att fråga varför Johannes hade valt öknen för detta arbete där, man måste anta, inte många människor skulle vara bosatta, och att det skulle vara mer tillrådligt att vara förelöpare i mer tätbefolkade områden. Vilken nytta kunde man ha av ens det kraftfullaste rop i den döda öknen där ljudet av ropet skulle gå förlorat redan innan det hade nått

något öra? Även om det nådde ett mänskligt öra, är det därför som detta skulle vara långt ifrån tillräckligt i en fråga som är så livsviktig för alla människor.
[7] Som svar på denna fråga måste det påpekas att termen ”öknen” inte syftade så mycket på den lilla öknen i Betabara bortom Jordanfloden, utan snarare på den andliga öknen i människornas hjärtan. Betabara-öknen, där Johannes faktiskt bodde, predikade och döpte, hade utvalts endast för att symboliskt visa människan hur det såg ut i hennes hjärta, nämligen ganska så torrt, tomt och bart på ädla frukter, men fullt av törnen och tistlar, allt typer av ogräs, huggormar och andra skadedjur. Och i en sådan människoöken framstår Johannes som ett uppväckt samvete, vilket han också andligen representerar och predikar ånger för syndernas förlåtelse, och bereder således vägen för Herren till människors hjärtan som har blivit ofruktbara som en öken.
[8] Nu kvarstår frågan varför Johannes nekade till att vara Elias eller en profet eftersom han enligt Mitt egen vittnesbörd var både den ena och den andra, ty Jag Själv berättade ganska rakt på sak för mina apostlar och också andra som tog del av Min undervisning att Johannes var Elias som skulle komma före mig, om ni accepterar detta.
[9] Anledningen till detta förnekande var att Johannes här beskriver sig själv endast enligt sin aktiva, nya kallelse och inte den tidigare given till hans ande inom Elias när han bodde på jorden. Elias måste straffa och tillintetgöra Molok, medan Johannes måste uppmana folk till att ångra sig på rätt sätt, skänka syndernas förlåtelse genom dop med vatten och bereda vägen för Mig. Och i samstämmighet med en sådan verksamhet presenterade han sig endast som det som han faktiskt var.

Joh. Ev. 1:24
Några fariseer hade också sänts ut,

Joh. Ev. 1:25
och de frågade honom: "Varför döper du, om du inte är Messias och inte heller Elia eller Profeten?"

[10] Eftersom han förrättade dop, vilket endast var tillåtet för prästerna och profeterna som bevisats vara kallade för detta, frågade prästerna och leviterna, som hade skickats till honom av de svartsjuka fariséerna, varför då han döpte folk om han varken var den ena eller den andra.

Joh. Ev. 1:26
Johannes svarade dem: "Jag döper i vatten. Men mitt ibland er står en som ni inte känner,

[11] Men Johannes sade: "Jag döper bara med vatten, vilket betyder att jag rengör hjärtan som blivit orena för att värdigt kunna mottaga Den som, så att säga, redan sedan en lång stund har varit mitt i bland er, men som ni inte känner igen på grund av er blindhet."
[12] Alla de som söker Mig, Herren, någonstans på utsidan är här representerade av de sändebud som reser över länder och hav och frågar alla siare, Var är Kristus och när och var kommer Han att komma?' Den Sanne, som byggt en boning för Sig Själv i deras hjärtan och som kan bara hittas där, (Åh, dessa vilseledda sökare.) Honom söker de inte, åtminstone bara inte vid den plats där Han måste sökas och kan hittas.

Joh. Ev. 1:27

han som kommer efter mig. Jag är inte värd att knyta upp remmen på hans sandaler."

Joh. Ev. 1:28
Detta hände i Betania på andra sidan Jordan, där Johannes döpte.

[13] Ett sådant högst ödmjukt vittnesbörd Johannes bär fram inför prästerna och leviterna, eftersom han är ganska medveten om vem som har kommit till jorden i Kristus. Men vad betyder det för det världsvisa prästerskapet? De ignorerade Johannes allra sannaste vittnesbörd ty de bryr sig inte om en ödmjuk, fattig och anspråkslös Messias, utan ville ha en som alla skulle ge upp inför av rädsla och skräck.
[14] Vid sitt första framträdande - naturligtvis ingen annanstans än i Jerusalem - nedstigande synligt från Himlen och med ett mera briljant sken än solen, åtföljd av myriader av änglar och bosättande sig bara i templet, så skulle Messias omedelbart behöva avskaffa och förstöra alla de då befintliga potentaterna, omgående göra judarna fullständigt odödliga, förse dem med jordens alla pengar och låta åtminstone några hundra uppenbarligen överflödiga berg störta ned i havet med ett dunder och brak, samtidigt som det stackars, smutsiga slöddret också avrättas. Därefter skulle de ha trott på Honom och sade: "Herre, du är så fruktansvärt stark och mäktig. Alla måste buga djupt för dig och kasta sig i dammet, och översteprästen är inte värdig att knyta upp dina skosnören."
[15] Men Kristus kom till jorden ganska fattig, obetydlig, uppenbarligen svag och utförde inga underverk inför de prominentas ögon under nästan 30 år. Han arbetade hårt som snickare med Josef och höll till i de lägre

klassernas sällskap. Hur kunde detta, i de stolta och så väldigt visa judarnas ögon, vara den så länge väntade Messias? Bort med en sådan hädare, en sådan trollkarl som åstadkommer sina bedrifter med hjälp av chefsdjävulen. En sådan en ohyfsad och vulgär snickare som någonstans med hjälp av Satan har lärt sig att utföra magiska konster, som går omkring barfota, är en vän med det värsta slöddret och vandrar omkring med dem, accepterar skökor och dricker i sällskap med offentligt kända syndare och därmed uppenbarligen motsätter sig lagen - hur kunde det vara möjligt att han var Kristus, den utlovade Messias?
[16] Detta var de framstående och kloka judarnas uppfattning om Mig under hela min närvaro i köttet på jorden. Och exakt samma syn på Mig råder ännu idag bland miljoner, som på inga villkor ens vill höra talas om en mild Gud, som sänker sig och som håller Sitt ord.
[17] För det första måste deras Gud bo högt ovanför himlavalvet och existerar knappast på grund av Sin oändliga storslagenhet. Han förväntas inte skapa mindre saker än solar om han vill vara en värdig Gud. För det andra kan han inte våga anta någon form, allra minst mänsklig form, utan måste vara någon obegriplig absurditet.
[18] För det tredje, om Kristus möjligen kunde vara Gud, må han endast ge Sig Själv tillkänna genom det inre levande ordet för människor av facket, för vissa sällskap, råd, extraordinära pietister, trosivrare omgivna av en gloria och föredömen vad gäller dygd och omedelbart utrusta en sådan välsignad individ med kraft att flytta på bergen. Annars kan det inte finnas några gudomliga meddelanden eller uppenbarelser från Kristus.
[19] Herren Jesus må aldrig göra sig själv känd för en lekman eller ens en syndare, ty i så fall är uppenbarelsen

redan misstänkt och accepteras inte, precis som Jag Själv inte accepterades av de högt ansedda judarna, för i sina stolta och ambitiösa ögon var Mitt framträdande inte tillräckligt gudomligt och ädelt, långt därifrån. Men det spelar ingen roll. Det som gäller är endast Johannes vittnesbörd.
[20] Världen förändras inte och fortsätter att vara den Betabara-öken där Johannes vittnade. Men inte heller Jag förändras och fortsätter att komma till människorna för att undertrycka deras högmod och ge liv åt sann ödmjukhet och kärlek på samma sätt som när jag kom till judarna. Välsignade är de som känner igen Mig och accepterar Mig, liksom Johannes gjorde enligt hans vittnesbörd om Mig inför ögonen och öronen på de stolta prästerna och leviterna, vilket irriterar dem väldigt mycket.

Joh. Ev. 1:29
Nästa dag såg han Jesus komma, och han sade: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.

[21] Med dessa hemliga sändebud fortfarande kvar i Betabara, som var där för att ta reda på vad denne Johannes gjorde och vad han huvudsakligen predikade, bär Johannes nästa dag återigen vittnesbörd om Mig och att Jag, vid det kända tillfället då jag kom till honom från öknen, bad honom att döpa Mig i flodens vatten.
[22] Redan när Jag närmar Mig honom drar han uppmärksamheten till Mig från ledaren för dessa hemliga sändebud, som under natten hade grubblat över det som han hade hört från Johannes, som sagt: "Se, den som närmar sig är Guds lamm som har tagit alla människors svagheter på sina axlar, så att alla

människor som tar emot Honom kommer att få ett nytt liv från Honom och ha makten inom sig, på grund av ett sådant nytt liv, att kallas Guds barn. Ty Jehova kommer inte i stormen, utan Han kommer bara i det mjuka prasslet.”

Joh. Ev. 1:30
Det var om honom jag sade: Efter mig kommer en man som är före mig, ty han var före mig.

[23] Här upprepar Johannes en gång till vad han dagen innan hade sagt till de hemliga sändebuden om Mig. Å ena sidan vittnade han om Mig att jag kommer till människorna, så att säga, som en spegel av människans sanna och oumbärliga ödmjukhet och bevisar genom sådan ödmjukhet att jag kommer för att hjälpa människorna i deras tillkortakommanden och inte i deras förmodade styrka, som de inte alls äger. Å andra sidan så vittnar Johannes också om att den som han kallar Guds lamm fortfarande är Han som föregick all existens, ty uttrycket "han var före mig" betyder att Johannes - som för ett ögonblick erkänner den höga andliga entiteten inom honom - låter de hemliga sändebuden förstå att, fastän samma ursprungliga ande av samma natur hade sin boning inom honom, han ändå hade skänkts en fri och helt oberoende existens endast genom kraften i den Första Orsaken - den ursprungliga Källan och Skaparen - som hade sin boning i detta lamm och inte av sin egen kraft. Genom frambringandet av en sådan självständig existens - en sann gärning av den Första Orsaken - så hade också den första cykeln börjat, innan vilket det inte hade funnits någonting i hela oändligheten, förutom den Första Orsaken Jehova och i själva verket exakt Densamme som nu synligt inför era

ögon i detta Guds lamm önskar att döpas av honom (Johannes).

***Kapitel* 6.**
Johannes döper Herren.

Joh. Ev. 1:31
Och jag kände honom inte. Men för att han skulle uppenbaras för Israel har jag kommit och döper i vatten."

[1] Naturligtvis frågade de hemliga sändebuden sedan Johannes, 'Sedan när har du känt den här märkvärdige mannen, och hur blev det som du just sagt om honom känt för dig?' - Här svarade Johannes ganska naturligt att han, som en man, inte heller hade känt honom, men att hans ande hade uppenbarat detta för honom och förmått honom att förbereda människorna för Denne och att tvätta dem rena från deras grova syndafläckar i Jordanflodens vatten.

Joh. Ev. 1:32
Johannes vittnade och sade: "Jag såg Anden komma ner som en duva från himlen och bli kvar över honom.

[2] Här tillkännager Johannes att också han ser Mig för den första gången som person framför sig, och att Min Ande inombords iakttog denne man under det korta doputförandet med vatten, vilken Johannes till en början vägrade att utföra på Mig med den talande anmärkningen att Jag skulle döpa honom snarare än han Mig. Men när Jag stod på Mig att det måste ske på detta sätt, gav Johannes med sig och döpte Mig. Men

han såg vad Jag Själv hade uppenbarat för honom genom Min ande inom hans ande, då jag hade skickat honom till Betabara, hur Guds ande, det vill säga Min egen eviga, ursprungliga Ande, sänkte sig ned över mig från himlen full av ljus som ett skinande litet moln på det sätt som en duva sänker sig och stannade till över mitt huvud. Samtidigt hörde han de bekanta orden:
[3] "Detta är min älskade Son, eller detta är Mitt ljus, Mitt eget ursprungliga väsen i vilket Jag, som kärlekens eviga, ursprungliga väsen, är väl förnöjd. Lyssna på honom."

Joh. Ev. 1:33
Jag kände honom inte, men han som sände mig att döpa i vatten sade till mig: Den som du ser Anden komma ner och bli kvar över, han är den som döper i den helige Ande.

[4] Det är därför som Johannes säger: "Jag skulle inte heller ha känt igen Honom."

Joh. Ev. 1:34
Och jag har sett det och har vittnat att han är Guds Son."

[5] Först efter detta dop berättar Johannes för de hemliga sändebuden vad han hade sett och hört och insisterar på att den döpte, som han, redan när Han närmade sig, hade förkunnat som Guds uppenbarade Lamm, verkligen var Messias, som hela Israel hade väntat på. Detta är verkligen Guds Son, det är Guds verkliga ursprungliga grundläggande innersta väsen inom Gud.

[6] Han, Johannes, hade med egna ögon sett Guds Ande sänka Sig ned över Honom och bli kvar över Honom. Inte som om denne man då bara hade mottagit den Anden, utan denna manifestation ägde rum som ett bevis för honom (Johannes) eftersom han inte hade känt Honom tidigare.
[7] Här uppstår frågan om dessa hemliga sändebud från Jerusalem inte hade varseblivit dessa saker med sina egna ögon och öron. Svaret på detta är alltid ett och detsamma: Dessa saker kommer att avslöjas endast för de omyndiga och enfaldiga, men för de världsvisa kommer de att förbli gömda och förtäckta.
[8] Således säger de hemliga sändebuden från Jerusalem också här ingenting annat än att
han döpte med vatten och blev ganska förargade när Johannes berättade för dem vad han hade sett och hört. De uppfattade ingenting av detta och smädade därför Johannes och påstod att han ljög för dem. Men flera av Johannes lärjungar som var närvarande anslöt sig till dem och gick i god för att Johannes hade talat sanning.
[9] Men de hemliga sändebuden skakade på huvudet och sade, ”Johannes är er läromästare och ni är hans lärjungar, varför ni bekräftar hans påstående. Vi är lärda och kloka i allt som rör profeter och inser på era ord och handlingar att ni och er läromästare är dårar, att ni inte förstår och kan ett dyft och med er dumhet driver många människor till vansinne, och detta i en sådan utsträckning att denna fråga redan sedan en tid har betraktats som en otyg av templets överstepräster. Det vore bäst att sätta stopp för era aktiviteter med våld.”
[10] Detta gjorde att Johannes ilsknade till och han sade: ”Ni ormar, ni huggormars avföda: Tror ni att ni därmed kan undkomma vedergällning? Ty se, yxan med vilken ni skulle vilja tillintetgöra oss är redan lagd till era rötter - försök se hur ni kan undkomma evig fördömelse.

Såvida ni inte ångrar er i säck och aska och låter er döpas, så kommer ni att möta er undergång.
[11] Ty sannerligen, detta var Den om vilken jag hade sagt till er: Efter mig kommer den som har varit före mig att komma, ty Han var där innan jag var. Från hans fullkomlighet har vi alla fått nåd på nåd."
[12] Efter dessa kraftfulla ord stannar vissa med hos honom och låter sig döpas, men de flesta av dem ger sig av mycket upprörda.
[13] Dessa verser handlar om rent historiska fakta och har inte mycket inre mening som lätt kan kännas igen från tidigare förklaringar. Här måste det påpekas att sådana verser är alla lättare att förstå om de ges med de då kända omständigheterna. Ty vid den tidpunkt då evangelisten skrev ner evangeliet var det vanligt att utelämna meningar, som handlar om alla sorters allmänt kända omständigheter som onödiga, och endast dokumentera de huvudsakliga meningarna, vilket lämnar alla sekundära detaljer "mellan raderna," som ni skulle säga idag. För att kasta mer ljus på detta för den tiden mest anmärkningsvärda angelägenhet, kommer vi ur denna synvinkel att ta en närmare titt på de tre följande verserna varvid stilen för den tiden blir ganska tydlig och igenkännbar.

Kapitel 7.
Exempel och förklaringar till evangelistens stil.

Joh. Ev. 1:35
Nästa dag stod Johannes där igen med två av sina lärjungar.

[1] Den ursprungliga texten, till exempel i vers 35, lyder: "Nästa dag stod Johannes igen med två av sina

lärjungar.” Här uppstår frågan: var stod han och var de två lärjungarna tillsammans med honom eller stod de på en annan plats, fast bara samtidigt? Man måste genast lägga märke till att varken platsen eller de två lärjungarnas handlingar har angivits här.
[2] Varför har evangelisten misslyckats med att nämna detta?
[3] Anledningen till detta har redan har angivits, särskilt på den tiden då det var vanligt att skriva så här skulle det ha varit ganska säkert och uppenbart att Johannes stod vid Jordanfloden under ett pilträd och väntade på att någon skulle komma för att bli döpt. Och eftersom han hade flera lärjungar som lyssnade på hans undervisning och också skrev ner denna, vanligtvis två, men när det var mycket arbete var det flera med honom, som hjälpte till med dopet och förmodligen också döpte i hans namn och på det sätt som han utförde det.
[4] Eftersom alla dessa omständigheter på den tiden bara var alltför väl kända för folket runt omkring Johannes, blev de inte nedtecknade. Det var då vanligt att skriva så, men också nödvändigt på grund av bristen på skrivmaterial, varför endast huvudpoängen nedtecknades och genom att börja en mening med "och" antyddes det huruvida de uppenbarligen skilda meningarna var förbundna med varandra eller inte. Av detta skäl sattes sådana bindeord sällan in som bokstäver framför de viktigaste meningarna som hänvisade till varandra, utan vissa kända tecken användes.
[5] Även om denna förklaring som sådan inte är evangelisk, är den fortfarande nödvändig eftersom utan den skulle evangelierna vara svåra idag att förstå, inte bara deras yttre, historiska mening utan ännu mindre deras inre andliga mening och minst av allt profetiska

böcker ur Gamla testamentet där istället för färdiga meningar bara motsvarande bilder ges och där det naturligtvis inte kan vara fråga om att ange vilka omständigheter det kan ha rört sig om. Nu när vi är bekanta med dessa regler från antiken, borde vi inte ha svårt att förbinda
följande verser och texter, för att läsa dem mera korrekt och åtminstone kasta mer ljus på deras naturliga, historiska del. Vi kommer att göra en kort analys av verserna 36 och 37 och den regel som det är frågan om kommer då att bli ganska tydlig.

Joh. Ev. 1:36
När han såg Jesus komma sade han: ”Se Guds lamm!”

[6] Den ursprungliga texten i vers 36 lyder: "Och när han såg Jesus gå, sade han: "Se, där är Guds lamm." "Och" här antyder att denna text har någon koppling till föregående och säger historiskt att Jesus, efter att Han hade mottagit dop med vatten, för ett tag var kvar i Johannes grannskap och därför också sågs av Johannes två lärjungar liksom av Johannes själv, som går på Jordans flodbank.
[7] När Johannes får syn på Honom samlar han omedelbart alla sina tankar i ett och talar med stor entusiasm som om till sig själv: ”Titta, där är Guds Lamm." Idag han skulle ha uttryckt sig ungefär så här: "Titta där borta. Den högste Guds-människan går fortfarande idag på flodbanken lika anspråkslös och ödmjuk som ett lamm." Men Johannes utelämnar alla dessa detaljer och säger bara det som vi läser i versen.

Joh. Ev. 1:37

De båda lärjungarna hörde vad han sade och följde Jesus.

[8] Vers 37, som faktiskt representerar fortsättningen av de två tidigare, av ovan nämnda skäl, börjar igen med ”Och” och säger helt enkelt vad som hände, och hänvisar bara till anledning varför.
[9] Den ursprungliga texten läses helt enkelt så här: "Och två av hans lärjungar hörde honom tala och följde Jesus." I vår tid betyder meningen följande: Då de två lärjungarna som var med honom (Johannes) hörde sin läromästare tala sålunda, lämnade de honom genast och följde Jesus, och eftersom Jesus nu lämnade denna plats, så följde de Honom.
[10] Allt det som nämndes i denna utvidgade text måste också ha ägt rum vid detta tillfälle eftersom händelseförloppet annars inte kunde ha utspelat sig. Men, som redan påpekats, i enlighet med det då vanliga sättet att skriva, så nämns bara de två begreppen ”höra" och det efterföljande "följande" medan alla anslutande meningar utelämnades som självklara. Vem som än förstår detta givna förfarande kommer åtminstone att bättre kunna förstå den ursprungliga textens historiska del och därmed också ha lättare att förstå den andliga meningen.

Kapitel 8.
Herrens första lärljungar: Andreas och Simon Petrus.

Joh. Ev. 1:38
Jesus vände sig om, och när han såg att de följde honom, frågade han dem vad de ville. De svarade: ”Rabbi” - det betyder lärare - ”var bor du?”

[1] Också denna text framstår som en följd av de föregående och har historisk snarare än andlig betydelse: ty med denna börjar det på sitt sätt fortfarande ganska materiella upptagandet av apostlarna och detta i samma region där Johannes var aktiv i Betabara, en högst eländig landsortsstad bebodd av fattiga fiskare. Detta är också anledningen till att de två lärjungarna omedelbart frågar om Min logi - faktiskt, i vilken hydda jag bor.
[2] Eftersom jag i ungefär 40 dagar hade bott i detta område före dopet för att genom fasta och andra övningar förbereda min mänskliga gestalt för den begynnande undervisningsuppgiften, är det historiskt också ganska klart och visst att jag var tvungen att ha något ställe där Jag kunde bo på i denna öde och torftiga region, vilken jag ansåg mest lämplig för mitt syfte.
[3] De två lärjungarna visste redan sedan en tid att jag hade bott i denna region. De kan ha sett mig där ett antal gånger utan att dock misstänka vem jag var. Därför frågade de snabbt, inte varifrån jag ursprungligen kom, utan var jag var bodde i Betabara, som huvudsakligen bestod av de fattigaste fiskarnas hyddor byggda av lera och vass och ofta inte ens tillräckligt höga för att en man ska kunna stå upprätt däri.
[4] Och därför bodde också Jag i en liknande hydda som Jag Själv hade byggt ganska djupt i öknen. Eremithyddor, som existerar i praktiskt taget alla kristna länder, går tillbaka till det.

Joh. Ev. 1:39

Han sade till dem: ”Kom och se!” Då gick de med honom och såg var han bodde och stannade hos honom den dagen. Det var omkring tionde timmen.

[5] Således var detta härbärge inte långt från den plats där Johannes verkade. Därför sade Jag till de två lärjungarna: "Kom och se”, varpå de två genast följde mig. Vi kom snart fram till Min hydda och lärjungarna var inte lite förvånade över att Guds smorde bodde i den nästan mest anspråkslösa hyddan, som dessutom var belägen i öknens ödsligaste del.
[6] Detta ägde emellertid inte rum vid den tidpunkt under vilken de kristna samhällena nuförtiden vanligtvis har sin 40-dagars fasta, utan ungefär två månader senare, och vad gäller tiden på dagen då vi nådde hyddan så var det ungefär vid den tionde timman vilket enligt den nya stilen skulle vara ungefär tre på eftermiddagen, ty vid denna tid var det soluppgången som bestämde dagens första timma. Men eftersom detta inte alltid sker vid samma tid, så sammanfaller timmen för dagen som nämns inte exakt, utan endast ungefärligt, med tiden på eftermiddagen som Jag nådde härbärget med de två lärjungarna. Eftersom dessa två lärjungar tillbringade dagen med Mig tills solen gick ned uppkommer frågan i varje frågande läsares sinne vad vi tre gjorde från klockan tre till cirka klockan åtta på kvällen i och vid min hydda. Ty ingenting har skrivits om detta någonstans. Här är det uppenbart att Jag instruerade dessa två om deras framtida yrke och hur och var Jag skulle börja med Min undervisningsverksamhet, och också hur Jag i detta grannskap skulle uppta ytterligare män som mina lärjungar, som var benägna och villiga precis som de själva. Samtidigt anförtrodde jag dem att av sina

kamrater, som mestadels var fiskare, ta reda på och komma överens med dem om någon av dem skulle vara benägen att följa Mig. Detta är vad vi diskuterade under den tiden. Men som det blev kväll lät jag de två gå och de återvände - delvis väldigt glada, delvis med mycket funderingar - över sina familjer, ty de hade fruar och barn och undrade hur man skulle göra med dem.

Joh. Ev. 1:40
Andreas, Simon Petrus bror, var en av de två som hade hört vad Johannes sade och som hade följt Jesus.

[7] En av de två, som hette Andreas, har snart fattat sitt beslut och vill följa Mig till varje pris. Därför går han genast för att hitta sin bror Simon, som var någonstans och tog hand om sina nät.

Joh. Ev. 1:41
Han fann först sin bror Simon och sade till honom: "Vi har funnit Messias" - det betyder Kristus.

[8] När han efter en stund har hittat honom, börjar han snabbt att berätta för Simon att han har hittat den utlovade Messias tillsammans med en annan lärjunge, som inte hade fattat ett bestämt beslut att följa Mig,.

Joh. Ev. 1:42
Och han förde honom till Jesus. Jesus såg på honom och sade: "Du är Simon, Johannes son, du skall heta Kefas" - det betyder Petrus.

[9] När Simon hör om Mig, uttrycker han en stark önskan om att få träffa Mig så snart som möjligt, ty han hade inte varit närvarande vid dopet. Andreas säger:

"Idag låter det sig inte göras på rätt sätt, men imorgon på morgonen ska du vara hos Honom."
[10] Härvid säger Simon, som vad än han gjorde fortsatte att drömma om Messias och trodde att Messias skulle hjälpa de fattiga och fullständigt utrota de hårdhjärtade rika: "Broder, vi får inte slösa bort ett ögonblick. Jag ska omedelbart lämna allt och följa Honom till världens ände om det skulle vara hans önskan. Ta mig därför genast till Honom, ty jag har bråttom och måste fortfarande träffa och prata med Honom idag. Kvällen är inte alltför mörk och det är inte långt till hans hydda, så låt oss omedelbart gå till Honom. Vem vet, vi kan kanske inte längre hitta honom imorgon?"
[11] Andreas, som ger efter för detta tryck leder honom till Mig. Då de två närmar sig Mitt härbärge vid en redan ganska sen timma, stannar Petrus cirka 30 steg bort från det i ett tillstånd av hänförelse och säger till Andreas: "Jag har en märklig känsla. Jag grips av en storslagen söt bävan, jag vågar nästan inte ta ett steg till, men jag har fortfarande den här heta längtan inom mig efter att träffa Honom."
[12] Här går jag ut ur min hydda för att träffa de två bröderna, vilket betyder att jag såg honom. Det behöver inte sägas att med "ses av mig " måste förstås min vilja att komma för att möta en som, som Simon, kommer till Mig framförallt i sitt hjärta. Därför erkänns han omedelbart av Mig, det vill säga accepteras och ett nytt namn är hans första andel i Mitt rike. Här ges Simon genast namnet Cefas, eller klippan i sin tro på Mig, ty jag hade sedan länge sett vilken typ av ande som Petrus är och var animerad av.
[13] Det sätt på vilket jag talade till honom var tillräckligt bevis för Petrus eller Simon för att jag säkert var den utlovade Messias. Från och med då gav han

aldrig efter för någon tvekan i sitt hjärta och frågade mig aldrig någonsin om jag var Den Rätte, eftersom hans hjärta var det enda säkra och giltiga vittnet för honom. Båda männen stannade nu hos mig till morgonen och lämnade mig efter detta inte mera.

***Kapitel* 9.**
Ytterligare kallelser: Filip och Natanael.

Joh. Ev. 1:43
Nästa dag beslöt Jesus att gå därifrån till Galileen. Han fann då Filippus och sade till honom: ”Följ mig!”

[1] På morgonen säger jag till de två: "Min tid i denna öknen har kommit till ett slut. Jag skall vandra till Galileen varifrån Jag har kommit. Kommer ni med Mig? Jag lämnar beslutet till er
för Jag vet att ni har fru och barn som det inte är lätt för er att lämna. Men ingen som lämnar något för Min skull kommer att förlora vad han har lämnat, utan kommer att återfå det många gånger om."
[2] Petrus säger: ”Herre, för Din skull skulle jag ge upp mitt liv, för att inte nämna min fru och barn. De kommer att överleva utan mig, för jag är en tiggare och kan inte ge dem mycket bröd. Vårt fiske ger knappast nog för att föda en person, än mindre en hel familj. Min bror Andreas kan bekräfta detta. Även om vi föddes i Betabara, var vi tvungna att komma till dessa ödsliga stränder av Jordanfloden, som är relativt rik på fisk, för att skaffa mat, och där vi nu också har blivit döpta av Johannes. Vår far Jonas är fortfarande stark och så är våra fruar och systrar. Om man till detta lägger välsignelsen från ovan, så kommer de att klara det." Jag lovordade dem båda, och vi började på vår väg.

Joh. Ev. 1:44
Filippus var från Betsaida, från samma stad som Andreas och Petrus.

[3] På vägen, som för ett tag fortfarande följde Jordanflodens strand, möter vi Filippos, som också föddes i Betabara och nu på morgonen fiskade upp sin frukost i av Jordanflodens vågor. Petrus fäste min uppmärksamhet på honom och sade: "Herre, det här mannen lider mycket och är väldigt fattig, men fortfarande den ärligaste och rättfärdigaste man, full av äkta fromhet i sitt hjärta. Skulle du kunna tänka dig att låta honom komma med oss?”
[4] På ett sådant härligt förslag från Petrus säger Jag bara: ”Filippos, följ mig." Utan att tveka kastar han ner näten och följer mig, och frågar inte ens vart. Först på vägen berättar Petrus för honom: "Den vi följer är Messias." Men Filippos säger: "Mitt hjärta berättade redan detta för mig i det ögonblick han kallade mig så omsorgsfullt.”
[5] Filippos var dock ogift och bodde med de fattiga fiskarna som lärare, eftersom han hade ganska goda kunskaper om skrifterna. Han var personligen bekant med Josef från Nasaret och kände sålunda också Mig och många av de saker som hade hänt vid min födelse och under mina första år. Han var också en av de som i hemlighet hoppades på Messias i Min person, men eftersom Jag, från Mitt tolfte år och framåt, inte utförde något mirakel och levde och arbetade som alla andra vanliga människor så hade också det första underbara intrycket, som skapades av omständigheterna kring min födelse, hos många människor gått helt förlorat. Även de som hade varit mest upphetsade sade att Min födelse

hade blivit så minnesvärd tack vare det, som det uppfattades, så underliga sammanträffande mellan olika omständigheter och fenomen som säkert inte på något sätt var förknippat med Min födelse. Dessutom hade den mycket geniala varelsen från Mina tidiga år så fullständigt försvunnit att inte ett spår av det kunde återfinnas när Jag blivit en vuxen man. Men Filippos och några andra höll fortfarande kvar ett visst hopp om Mig, för de kände till Simeons och Annas profetior vid tiden för Min omskärelse i templet och tänkte mycket på detta.

Joh. Ev. 1:45
Filippus fann Natanael och sade till honom: ”Den som Mose har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret.”

[6] När Filippos, som följde mig, möter Natanael, som han hade tittat efter på vägen, sittande under ett fikonträd upptagen med att reparera sina fiskeredskap säger han till honom full av glöd: "Broder, jag letade efter dig längs den ganska långa vägen och glädjer mig nu av hela mitt hjärta åt att ha hittat dig, ty se, vi har hittat den det talas om av Moses i lagen och av profeterna. Det är trots allt Jesus, Josefs son, från Nasaret.”

Joh. Ev. 1:46
Natanael sade till honom: ”Kan något gott komma från Nasaret?” Filippus svarade: ”Kom och se!”

[7] Därpå säger Natanael nästan lite motvilligt: ”Vem känner inte till den bedrövliga hålan Nasaret. Kan något

bra kommer från denna håla? Och (på ett ganska självklart sätt) minst av allt Messias." Men Filippos säger: "Jag är medveten om att i detta avseende har du alltid varit emot mig, även om jag har presenterat mitt argument för dig hundra gånger. Men kom och övertyga dig själv nu så kommer du att erkänna att jag har haft helt rätt."

[8] Natanael reser sig tankfullt upp och säger: "Broder, det skulle vara ett underverkens underverk, för Nasarets slödder är säkert det värsta i världen. Med en bit romersk tenn kan du göra en nasarén till vad du vill. På detta ställe har det inte funnits någon tro på länge, varken på Mose eller på profeterna. Kort sagt kan du göra en nasaré till vad du vill, och ordet 'Den här eller den där är till och med sämre än en nasaré' har redan blivit ett gammalt ordspråk. Och du påstår att Messias, som du vill att jag ska träffa, är därifrån? Åh ja, ingenting är omöjligt för Gud. Vi får se."

Joh. Ev. 1:47
När Jesus såg Natanael komma sade han om honom: "Se, han är en verklig israelit. I honom finns inget svek."

[9] Med dessa ord följer Natanael Filippos till Jesus, som under tiden hade satt sig ned för en liten vila ungefär hundra steg bort. När båda männen redan var nära Jesus säger han högt: "Se, en sann israelit. Det finns inget falskt hos honom."

Joh. Ev. 1:48

Natanael frågade honom: ”Hur kan du känna mig?” Jesus svarade: ”Innan Filippus kallade på dig, såg jag dig där du var under fikonträdet.”

[10] Natanael är förvånad över hans så väldigt sanna uttalande som kommer högt från min mun och frågar snabbt: "Hur känner du mig så att du kan säga detta om mig? Bara Gud och jag själv kan känna till min innersta natur, och jag har aldrig varit en skrytmåns och inte heller har jag lovprisat mina dygder. Hur kan du då veta hur jag är?" Men jag tittar på honom och säger: "Jag såg dig under fikonträdet innan Filippos talade till dig.”

Joh. Ev. 1:49
Natanael svarade: ”Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.”

[11] Detta Mitt uttalande om honom förvånar Natanael och djupt rörd i sitt hjärta säger han: "Mästare, trots det faktum att du är en nasaré, är Du verkligen Guds Son. Ja Du är utan tvekan den sedan länge efterlängtade Israels konung, som skall befria sitt folk från fiendernas grepp. Åh, Nasaret, Åh, Nasaret, så liten du var och hur stor du nu håller på att bli. Den sista kommer att upphöjas till att bli den första. Åh, Herre, så snabbt gav du mig tro. Hur hände det här att allt tvivel har lämnat mig och att jag nu fullt ut tror att du är den utlovade Messias?”

Joh. Ev. 1:50
Jesus svarade honom: ”Därför att jag sade att jag såg dig under fikonträdet, tror du. Det som är större än detta skall du få se.”

[12] Jag svarar på Natanaels fråga först med de ord som anges i vers 50, och påpekar därmed för Natanael att han nu, för att vara säker, tror att jag är den utlovade Messias, men tvingades att tro genom att i Mig upptäcka det allvetande, som bara Gud kan besitta. Jag tillägger också att han i framtiden kommer att få se större saker, varigenom jag ville säga så mycket som: Nu tror du tack vare ett mirakel, i framtiden kommer du att tro fritt.

Joh. Ev. 1:51
Sedan sade han till honom: "Amen, amen säger jag er: Ni kommer att få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ner över Människosonen."

[13] Och i sanning, i den rena sanningen säger Jag verkligen till er: från och med nu kommer ni att se alla himlar vidöppna och Guds änglar uppstigande och nedstigande över Människosonen, vilket betyder så mycket som: I framtiden, när ni genom Mig kommer att uppnå er andes återfödelse kommer livets dörrar att öppnas. Då vill ni, själva änglar, se de människor som genom Mig gjordes till änglar i återfödelsen, och därigenom också "Guds barn", uppåtstigande från döden till det eviga livet. Å andra sidan kommer ni också att se många ursprungliga änglar som stiger ned från alla himlarna till Mig, allt livs Herre, för att där följa Människosonen, enligt Johannes exempel och vittnesbörd.
[14] Så detta är nu den rätta tolkningen av det första kapitlet, men låt ingen tro att detta är en helt övergripande tolkning. Å nej, inte alls, men vad den ger är en praktisk vägvisare med hjälp av vilken alla med god vilja kan få vägledning in i den gudomliga visdomens olika djup vilket gör det möjligt för henne att

se och känna igen mycket av livet sanna mening i varje enskild vers. Dessutom, som redan sagts, är denna gåva en sann riktningsvisare genom vilken allt kan utvärderas och styras.

I NASARET

Kapitel 10.
Nya lärjungar: Jakob, Johannes och Tomas

Joh. Ev. 2:1
På tredje dagen var det bröllop i Kana i Galileen, och Jesu mor var där.

[1] "Och:et" här som redan förekommer i början av första versen av det andra kapitlet visar att dessa två kapitel har ett nära samband. Därför visar det sig att detta bröllop i en familj, som står på mycket god fot med Josefs hushåll, äger rum redan på den nämnda tredje dagen, nämligen, räknat från den dag när jag lämnade Betabara med mina så långt bara fyra lärjungar och tillsammans med dem tillbringade en hel dag i Josefs hus - som vid den tiden inte längre var i livet - med min kroppsliga moder som, med hjälp av mina andra bröder, gjort allt för att visa oss den bästa möjliga gästfrihet.
[2] I sitt hjärta insåg Maria att tiden nu var inne för mig att påbörja mitt uppdrag som den utlovade Messias. Emellertid visste hon inte vari min verksamhet skulle

bestå. Vid detta stadium trodde hon också på den fullständiga fördrivningen av romarna och återupprättandet av Davids mäktiga tron och dess stabila och oövervinnerliga, gudomligt ärofulla värdighet som aldrig skulle få ett slut.
[3] Den goda Maria och alla mina jordiska släktingar föreställde sig fortfarande Messias som segrare över romare och andra fiender till det förlovade landet. I själva verket hade de bästa av dem en liknande idé om den utlovade Messias, precis som många för övrigt ärliga människor nu har en ganska felaktig föreställning om årtusendet. Men tiden var ännu inte mogen för att de skulle kunna hysa en annan uppfattning.
[4] Eftersom man således i mitt eget hushåll, och som börjar med Maria, hade denna uppfattning om den kommande Messias, kan det med rätta antas att andra familjer i vänkretsen inte kunde ha en bättre förståelse.
[5] Detta är också anledningen till att många familjer riktade sin uppmärksamhet mot mig och naturligtvis mot dem, som jag kallade mina lärjungar. På grund av detta bestämde sig även Jakob och Johannes för att bli mina lärjungar, för att tillsammans med mig regera över nationerna på jorden, ty de hade redan glömt bort mången sak, som jag i min barndom till dem hade förutsagt ganska klart skulle hända.

Joh. Ev. 2:2
Jesus och hans lärjungar blev också bjudna till bröllopet.

[6] I alla de finare hushållen i närheten av Nasaret, och i praktiskt taget hela Galiléen, ansågs jag som en befriare från det romerska oket, vilken snart skulle träda fram. Fastän det hade bara förhållit sig så under de få

månader efter att jag hade börjat göra vissa förberedelser och tack vare vilka också särskilda profetior om min person började få liv igen i vännernas hushåll - liksom mången sak som hade fallit i glömska under de senaste 18 åren. Därför blev jag inbjuden med mina lärjungar, min mor Maria och många andra släktingar och vänner till ett till och med ganska anmärkningsvärt bröllop i Kana, en gammal och liten stad i Galiléen, inte särskilt långt från Nasaret, där det fanns så mycket munterhet, att de fyra lärjungarna från Betabara påpekade för mig:
[7] "Herre, saker och ting är mycket trevligare här än på Betabara. Stackars Johannes också, som skulle blivit väldigt glad om han en gång i livet kunnat deltaga här i en måltid som denna, i stället för hans förtvivlat dåliga kosthåll, som huvudsakligen består av lätt skalade gräshoppor och vild bihonung." (Det finns i denna region, liksom även i Arabien, en art gräshoppor stora som duvor som tillagas och äts som krabbor i det här landet - Österrike)
[8] På detta svarade Jag: "I detta skede kan ni ännu inte förstå varför Johannes måste leva på det här sättet. Han måste leva så, ty annars skulle skriftens ord inte gå i uppfyllelse. Men han kommer snart att få ett bättre liv. Jerusalem kommer inte att tillåta honom att fortsätta sitt liv i öknen så mycket längre till. Från och med nu kommer han att bli mindre, så att en annan kan bli större.
[9] Men, Andreas, hur blir det med den lärjunge, som kom först med dig till mig? Kommer han att följa mig eller kommer han att stanna i Betabara?" Andreas säger: "Jo, han kommer, men han var tvungen att ordna med någonting först." Jag säger: "Det är bra. Ty där det finns en Cefas måste det också finnas en Tomas.” Andreas säger: "Ja, det är så han heter. En ärlig själ, men alltid

full av samvetsbetänkligheter och tvivel. Men när han en gång förstått någonting så släpper han det aldrig, fastän han har ett extremt generöst hjärta. Han har fått detta smeknamn på grund av sin generositet. Han kommer, Herre. Skall jag kalla hit honom, denna Tvilling?” Jag säger: "Ja, gör det, ty den som kommer i mitt namn, kommer att bjudas in till bröllopet".

Joh. Ev. 2:3
När vinet tog slut sade Jesu mor till honom: ”De har inget vin.”

[10] I enlighet med tidens sed måste varje gäst som anländer välkomnas med en bägare vin. Maria hade redan en tid lagt märke till att förrådet av vin hade tagit slut och hon insåg att den nyanlända gästen inte kunde tas emot på ett korrekt sätt enligt gängse sed. Därför sade **hon** i hemlighet till mig: "Min käre son, det kommer att bli pinsamt. Vinet har tagit slut. De har inget kvar. Du kan frambringa något (åtminstone för de nyanlända)."

Joh. Ev. 2:4
Jesus svarade: ”Kvinna, vad har vi med det att göra? Min stund har ännu inte kommit.”

[11] Varpå jag gav ett högst tvetydigt svar framför alla gästerna, men naturligtvis på ett mycket varsamt sätt och sade på grund av den tidens sed, särskilt runt Nasaret, till henne: "Kvinna, detta är inte vårt bekymmer. Som inbjuden gäst är det ännu inte min tur att leverera vin. Min tid är ännu inte inne." (Vid den tiden och i det området måste alla inbjudna manliga bröllopsgäster ge en frivillig gåva av vin. Men det måste

ske i en viss ordning enligt vilken de närmaste släktingarnas gåvor måste konsumeras först. När dessa väl hade druckits upp användes även gåvor från gäster utan blodsband - i rangordning.) Men Maria visste att det befintliga vinet hade tagit slut.
Därför vände hon sig till mig och, så att säga, föreslog att jag skulle strunta i den sedvanliga ordningen, speciellt som en ny gäst anlände för vars välkomsthälsning det inte fanns en droppe vin kvar. Vid sådana tillfällen var modern väldigt petig när det gällde att hålla på den gamla goda seden.
Även om Jag inte tycktes alltför samarbetsvillig i denna fråga så kände Min mor mig och att jag aldrig vägrade att uppfylla några av hennes önskningar.

Joh. Ev. 2:5
Hans mor sade till tjänarna: "Gör vad han än säger till er."

[12] Och med full tilltro till Mig vände hon sig därför till tjänarna och sade: "Gör allt som min son säger."
[13] Det här är så långt som den historiska delen av denna vers i andra kapitlet berörs. Men inbakad i denna historiska händelse, eller så att säga bortom den, finns också en andlig och därför profetisk innebörd, som det med hjälp av förnuftets inneboende förmåga är mycket lätt att upptäcka.
[14] Vem kan väl undgå att lägga märke till att det råder en högst slående överensstämmelse mellan detta bröllop, som ägde rum på den tredje dagen efter min återkomst från öknen Betabara, och min återuppståndelse som också inträffade på den tredje dagen efter min korsfästelse?

[15] Genom detta bröllop gavs alltså en profetisk antydan om vad som skulle hända Mig efter tre år, och - i en något vidare mening - att Jag efter tre år säkert och visst, som en evig brudgum, skulle hålla ett äkta bröllop med alla Mina meningsfränder och de som verkligen älskar Mig i deras pånyttfödelse till det eviga livet.
[16] Men i sin allmänna praktiska bemärkelse; denna historia om bröllopet som - detta måste förstås - ägde rum tre dagar efter Min återkomst från öknen, pekar på de tre stadier som alla måste passera för att uppnå andens återfödelse och det eviga livets bröllop i det himmelska Galiléens stora Kana.
[17] Dessa 3 stadier består av: först att bemästra köttet, sedan själens rening genom den levande tron som naturligtvis måste visa sig levande genom kärlekshandlingar, eftersom den i annat fall vore död, och slutligen andens uppvaknande från dömandets grav, för vilket säkert den tydligaste jämförelsen ges i uppväckandet av Lasarus från de döda. Den som begrundar denna lilla förklaring lite kommer att finna att det är lätt att förstå det som följer.
[18] Efter att här ha uppenbarat den andliga innebörden av denna bröllopsberättelse, det vill säga vad som i allmänhet menas med den, så låt oss nu återvända till bröllopet och titta på de olika motsvarigheterna i denna berättelse.

I KANA

Kapitel. 11
Vinmiraklet: Återfödelsens symbol

Joh. Ev. 2:6

Nu stod där sex stenkrukor, sådana som judarna använder vid sina reningar. De rymde omkring hundra liter var.

[1] Efter att Maria hade sagt till tjänarna "gör som han säger" bad jag tjänarna att fylla upp dessa 6 vattenkrukor av sten med vatten, som var avsedda för judarnas rening med vatten, en sed som dock inte längre efterlevs särskilt mycket av nasaréerna och kanaanéerna. Således hade dessa krukor, som var och en rymde från 70 till 100 liter, placerats här för att skyltas med istället för att ha ett specifikt syfte.

Joh. Ev. 2:7
Jesus sade: ”Fyll krukorna med vatten!” Och de fyllde dem ända till brädden.

[2] Tjänarna lydde genast, men mest i tron att den nyanlända gästen skulle tvätta och rengöra sig själv såsom den gamla seden bjöd. Gästen anlände och placerades vid bordet utan att i förväg ha tvättat sina händer. Efter att ha lagt märke till detta, diskuterade tjänarna detta med varandra och undrade: "Varför måste vi fylla dessa tunga krukor med vatten? Denna gäst använde dem inte och gav oss bara onödigt arbete." Härpå säger Jag till dem: "Varför har ni inte undrat över detta tidigare, utan muttrar över detta arbete nu? Hörde ni inte vad Maria sade till mig, nämligen att det inte finns något mera vin för gästerna? Även om min tid inte riktigt har kommit ännu, varken vad gäller vedertagen sed eller i andlig bemärkelse, har jag ändå - för att visa Honom lov och pris, som de kallar sin Gud, men ännu aldrig velat kännas vid - omvandlat vattnet i krukorna

till vin, inte genom någon slags magi, utan enbart genom Guds kraft inom mig."

Joh. Ev. 2:8
Sedan sade han: ”Ös nu upp och bär in det till värden.” Och de gjorde det.

[3] "Fyll nu en bägare och låt först övertjänaren (kocken) smaka. Låt honom säga vad han tycker om det." Tjänarna, som var ganska konfunderade av vattnets omvandling, tar omedelbart detta vin till kocken för att smaka.

Joh. Ev. 2:9
Värden smakade på vattnet, som nu hade blivit vin, och han visste inte varifrån det kom. Men tjänarna som hade öst upp vattnet visste det. Värden kallade därför på brudgummen

[4] Kocken blir ganska förvånad och skickar omedelbart efter brudgummen och säger till honom: "Du känner förmodligen inte till sedens ordning?"

Joh. Ev. 2:10
och sade: ”Varenda människa sätter först fram det goda vinet, och det som är sämre när gästerna börjar bli druckna. Du har sparat det goda vinet ända till nu.”

[5] "Serverar inte alla det bästa vinet till gästerna först och först när de har druckit fritt och deras smak har blivit något avtrubbad serveras den sämre sorten? Men du har gjort det precis motsatta."

[6] Men brudgummen svarade: "Du talar som en blind om färg. Du förstår, detta vin har inte pressats någonstans på jorden, utan kom, som manna en gång, till vårt bord från himlen. Därför måste det ju vara bättre än alla andra viner på jorden."
[7] Kocken säger: "Tar du mig för en idiot, eller är du en själv? Hur kan ett vin komma till ert bord från himlen? Själva Jehova eller hans tjänare Mose skulle ha behövt sitta vid bordet."
[8] Brudgummen sade: "Kom och se själv."
[9] Kocken följer brudgummen in i matsalen och tittar på de 6 krukorna och ser att de är fyllda med det bästa vinet. Efter att således ha övertygat sig själv om miraklet säger han: "Herre, förlåt mig mina synder. Endast Gud kan göra en sak som denna, och Han måste vara här ibland oss, ty något sådant är omöjligt för en mänsklig varelse."
[10] Detta vin serverades nu till gästerna och efter att ha smakat det sade alla: "Ett sådant vin pressas inte i våra länder. Detta är verkligen ett himmelskt vin. Lov och pris till Honom som Gud har givit en sådan makt."
[11] Därpå skålade de med Mig och den nyanlända gästen Tomas och hälsade oss välkomna.
[12] Nu trodde alla människorna, som var närvarande vid detta bröllop, utan minsta tvivel att Jag säkerligen var den utlovade Messias.
[13] Men Petrus säger till Mig i hemlighet: "Herre, låt mig gå iväg igen. Ty Du är Jehova själv som förutsades genom din tjänare David i hans psalmer, men jag är en fattig syndare och absolut inte värdig dig."
[14] Jag säger till honom: "Om du känner dig ovärdig att gå vid min sida, vem tycker du är värd det? Du förstår, jag har inte kommit till de starka och antagit att sådana kunde hittas någonstans, utan jag kom till de svaga och sjuka. Den som är frisk behöver inte en läkare. Det gör

endast de sjuka och svaga. Så bliv kvar hos mig och var vid gott mod, ty jag har förlåtit dig dina synder för länge sedan. Och även om du kommer att synda vid min sida, så kommer jag att förlåta dig också det. Ty, eftersom du har erkänt mig och redan är en klippa i din tro, skall du bli fulländad - inte i din styrka, utan i din svaghet - enbart genom nåden från höjden."
[15] Dessa mina ord tårade hans ögon och Petrus säger hänförd: "Herre, om alla skulle överge Dig, så skall ändock jag inte överge Dig, ty dina heliga ord är sanningen och livet."
[16] Efter att ha sagt detta reser sig Petrus upp, tar bägaren och säger: "Välsignad är du, Israel, och tre gånger välsignade är vi, för vi är vittnen till löftet som fullbordats. Gud har besökt sitt folk. Det som var svårt att tro på, har nu fullbordats inför våra sinnen. Nu får vi inte längre gråta från djupet till himlen, ty den Högste har stigit ned till oss i djupet av vårt elände. Lovad och prisad är därför Han som är ibland oss och har givit oss detta vin tack vare Sin makt och nåd så att vi må tro på honom och från och med nu ära Gud i Honom. "Därpå dricker Petrus ur vinbägaren och alla dricker honom till i det de säger: "Detta är en rättfärdig människa."
[17] Men i hemlighet säger **jag** till Petrus: "Det här har inte givits dig av ditt kött, utan Fadern, som är inom Mig, har uppenbarat det för din ande. Men håll tyst ännu en tid från och med nu. En tid skall emellertid komma när du skriker så att hela världen må höra dig." Sedan rådde åter tystnad bland gästerna och på grund av denna gärning trodde de nu alla på mig och betraktade mig som den sanne Messias som hade kommit för att befria dem från alla fiender.

Joh. Ev. 2:11

Detta var det första av de tecken som Jesus gjorde. Han gjorde det i Kana i Galileen och uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom.

[18] Detta var det första märkliga tecken som jag gjorde inför mångas ögon i början av min stora frälsningsgärning, och i detta tecken visade jag - fastän beslöjat - på det stora arbete som skulle följa. Men inte en enda i hela sällskapet begrep detta. Ty på samma sätt som min fasta i öknen profetiskt pekade på den förföljelse jag skulle få genomlida på grund av tempeltjänarna i Jerusalem och dopet av Johannes till min död på korset, så pekade alltså detta bröllop på min återuppståndelse och tecknet blev en förebild för andens återfödelse till evigt liv.
[19] Precis så som jag förvandlade vatten till vin, skall också människans materiella varelse, som styrs av sinnena, förvandlas till ande genom mitt Ord, förutsatt att hon lever efter det.
[20] Men alla bör i sitt hjärta följa de råd Maria gav tjänarna när hon sade: "Gör som han säger till dig", så skall jag göra för var och en vad jag gjorde i Kana i Galiléen, nämligen ett lämpligt tecken genom vilket alla, som lever efter Mitt Ord, kommer att finna det lättare att känna igen andens återfödelse inom sig själva.

I KAPERNAUM

***Kapitel* 12.**
Kallelse till Sebedeus söner: Jakob och Johannes. Herrens undervisnings begynnelse.

Joh. Ev. 2:12

Sedan gick han ner till Kapernaum tillsammans med sin mor, sina bröder och sina lärjungar. Där stannade de några få dagar.

[1] Sju dagar efter detta bröllop lämnade jag Nasaret och vandrade till Kapernaum med Maria, mina fem bröder - varav två också tillhörde Mina lärjungar - och med lärjungarna som Jag hittills hade tagit mig an. Denna stad var då ett ganska viktigt handelscentrum beläget vid gränsen till Sebulon och Naftali och även i mitten av dessa två provinser vid Genesarets sjö, inte långt ifrån den plats där Johannes döpte på den motsatta stranden av Jordanfloden i Betabara, så länge som det fanns tillräckligt med vatten i denna ofta ganska uttorkade flodbädd.
[2] Man kan fråga sig vad jag egentligen sökte i denna stad, som redan hade blivit ganska hednisk. Man borde läsa profeten Jesaja 9: 1, etc, där det står skrivet: ”Sebulons land och Naftali land på vägen vid Havet bortom Jordanien och det hedniska Galiléen, folket som vandrade i mörkret har sett ett stort ljus: ett mäktigt ljus har grytt för dem som vandrade i dödens skugga.”
[3] Och om man har hittat denna text i Jesaja och vet att jag var tvungen att uppfylla skriften från A till Ö, blir det lätt att förstå varför Jag gick från Nasaret till Kapernaum. I denna region måste dessutom ytterligare två lärjungar upptas: Jakob och Johannes, Sebedeus söner. De var också fiskare, som fiskade i Galiléens hav inte långt från Jordanflodens mynning och inte heller långt från platsen där Petrus och Andreas arbetade, vilka båda också var berättigade att fiska i havet.
[4] När Jag också hade tagit Mig an dessa lärjungar och de hade erkänt Mig på grund av Mina ord och de mäktiga vittnesmålen från dem som följde Mig, började

Jag så snart som möjligt att undervisa folket ordentligt och uppmanade dem att bättra sig eftersom Himmelriket var nära. Jag gick in i deras synagogor och undervisade där. Vissa trodde, men många blev förargade, ville bära hand på Mig och kasta Mig i havet från en klippa. Men jag undkom dem med alla dem som var med Mig och besökte några små bosättningar vid Genesarets sjö, förkunnade Guds rike, helade många sjuka och de fattiga och enkla människorna trodde på Mig och tog emot Mig med glädje. Några av dem slog följe och följde mig överallt som lamm följer sin herde.
[5] I Kapernaum stannade jag bara för en tid eftersom det fanns så gott som ingen tro där och ännu mindre kärlek. Den här staden var en plats för handel och legosoldater, och där dessa regerar, har tro och kärlek helt övergivits. Där således så är fallet finns det lite eller inget för Mig att göra.

Joh. Ev. 2:13
Judarnas påsk närmade sig, och Jesus gick upp till Jerusalem.

[6] När den judiska påskfesten hade kommit, vandrade jag upp till Jerusalem med alla som var med Mig. Men man får inte föreställa sig att de egentliga judarnas påskfest infaller vid samma tid som gäller samma festhögtid för olika kristna samfund, ibland redan i mars månad. Denna inträffade nästan tre månader senare. Ty vid Påsken, tackades Jehova för årets första skörd som består av korn, majs och vete. Vid det tillfället hade det nya brödet redan ätits vilket enligt lagen måste vara osyrat bröd, och ingen i landet tilläts äta syrat bröd under denna tid.

[7] Därför kunde detta det osyrade bröds fest äga rum bara först när det nyss skördade majskornet kunde malas till mjöl och inte vid en tidpunkt då majsen bara hade såtts. Under en gott år mognar majsen i Judéen 14 till 20 dagar tidigare än här. Till och med i Egypten skördas emellertid majs och vete knappast någonsin före slutet av maj, än mindre i Judéen där det är betydligt svalare än i Egypten.
[8] Men det osyrade brödets tid hade kommit och, som redan nämnts ovan, vandrade Jag med alla som var med Mig upp till den judiska huvudstaden, som också kallades "Guds stad", för namnet Jerusalem betyder så mycket som "Guds stad".
[9] Under den tiden kom många människor alltid till Jerusalem, inklusive många hedningar, som förde med sig och sålde olika varor, som redskap, vävda artiklar, nötkreatur och alla slags frukter. Denna fest hade vid den tiden fullständigt förlorat sitt heliga rykte och girigheten tvingade även prästerskapet att för denna tid hyra ut templets gårdar och entréhallar till köpmän, vare sig judar eller hedningar, för en betydande summa, så att en sådan tempeluthyrning under den tid högtiden varade uppgick till 1000 silverstycken, vilket under dessa dagar var en enorm summa och jämförelsevis mera än 100.000 floriner idag.
[10] Jag drog iväg till Jerusalem vid tiden för översteprästen Kajafas som visste hur man skulle bita sig fast vid detta det naturligtvis lönsammaste ämbetet i mer än ett år. Ty att följa den Mosaiska lagen hade i dessa dagar degenererat till tommast möjliga ceremoni, och ingen präst hade faktiskt mer respekt för detta än för snön som föll för hundra år sedan. Å andra sidan hade den värdelösa, tomma ceremonin nått sin kulmen när det gällde att i hög utsträckning mobba de fattiga människorna.

[11] Han hyrde till och med ut några platser i templets inre del till försäljare av duvor och några mindre penningväxlare. Dessa senare bar på små mynt, för vilka de, som behövde mindre mynt, för en viss växelavgift kunde växla sina silvermynt, romerska guldmynt och de romerska nötkreaturspengarna (pecunia), ty romarna hade en särskild typ av pengar för köp av nötkreatur. Beroende på vilket djur som var inpräglat på ett sådant mynt, måste samma djur vara tillgängligt för köp med det myntet förutsatt att ägaren hade det till salu. För sådana boskapspengar var det också möjligt att från de större eller mindre penningväxlarna att få en annan typ av pengar i omlopp, men till en högre växlingsavgift.

I JERUSALEM

Kapitel 13.
Herrens rensning av templet

Joh. Ev. 2:14
I templet fann han dem som sålde oxar, får och duvor, och sådana som satt där och växlade pengar.

[1] När jag vid min ankomst till Jerusalem fann att vissa människor på grund av alla djur och deras försäljare knappt vågade gå in i templet eftersom det ibland hände att en oxe blev alldeles vild och skadade människor och förstörde heliga föremål, och folk som besökte templet ofta inte stod ut med stanken och bullret och inte sällan förlorade alla sina viktiga ägodelar, så hade denna skamliga omständighet nu

blivit outhärdlig för mig. Och **Petrus och Natanael** sade: "Herre, har du ingen blixt och åska kvar för det här? Bara se på det. De fattiga gråter framför templet. De har kommit långtifrån för att ära Gud och på grund av alla oxar och får kan de inte ens komma in. Och många, som med stor möda och risk lyckats komma in i templet och komma ut igen, klagar på att de har blivit rånade på allting inne i templet och nästan kvävts av stanken. Ah, det här är verkligen för mycket och för ondskefullt. En sådan fruktansvärd plåga bör stoppas till varje pris. Det är till och med mycket värre än Sodom och Gomorra."
[2] Dessa ord hördes av en främling, en gammal jude som nu går fram till oss och säger: "Kära vänner, ni vet inte allt, men jag arbetade själv för tre år sedan i templet som vanlig anställd där jag fick reda på saker och ting som fick det att krypa i kroppen på mig."
[3] Jag säger: "Min vän, behåll det för dig själv, ty jag känner till allt det som har ägt rum. Men du kan vara säker på en sak, det har gått för långt och redan idag skall du få se Guds makt och vrede i handling i templet. Men flytta er bort från tempelportarna en stund, så att ni inte skadas när Guds kraft kommer att driva ut lagbrytarna från templet. Därefter kommer de inte längre att våga begå ett sådant helgerån."
[4] Härpå gick denne jude iväg och prisade Gud, ty efter att ha hört mig tala på detta sätt tog han mig för att vara en profet, gick till en av sina vänners grupper och berättade vad han hade hört mig säga. Denna grupp, som bestod av flera hundra personer i alla åldrar, jublade och började högljutt prisa Gud för att återigen ha uppväckt en mäktig profet.

Joh. Ev. 2:15

Då gjorde han en piska av rep och drev ut allesammans ur templet med deras får och oxar. Han slog ut penningväxlarnas mynt och välte omkull deras bord,

[5] Men Jag säger till Petrus: "Gå över dit till repmakaren, köp av honom tre starka rep och ta hit dem." Petrus gjorde så omedelbart och gav mig tre starka rep som jag snabbt flätade samman till en stark piska. Medan jag höll denna piska i min högra hand sade jag till mina lärjungar och alla som var med mig: "Följ mig in i templet nu och bli mina vittnen, för Guds makt och härlighet skall åter manifesteras genom mig inför edra ögon."
[6] Sedan gick jag vidare in i templet, och när jag gick så drog sig allt i min väg tillbaka, och alla de som följde mig kunde passera fritt även om marken var full av dynga och smuts.
[7] När jag kom in till templets sista sal, där de viktigaste försäljarna av oxar och får hade sina djur till försäljning på vänster sida, medan penningväxlarna ockuperade den högra sidan genom alla tre salarna, ställde jag mig på grind-trappan och talade med en åsklik röst: ”Det står skrivet: ’Mitt hus är en bönehus, men ni gör det till en rövarkula.’ Vem har givit er rätt att vanhelga Guds tempel så här?"
[8] Men **de** ropade: "Vi har köpt vår rätt till ett högt pris från översteprästen och är under hans och Roms beskydd!"
[9] Jag säger: "Ni står visserligen under detta beskydd, men Guds myndighet står emot er och era beskyddare. Vem skyddar er från Honom om Hans arm sträcks ut över er och era beskyddare?"

[10] Försäljarna och penningväxlarna säger: "Gud bor i templet och prästerna är av Gud. Kan de gå emot Hans vilja? Den som de skyddar skyddas också av Gud."
[11] Jag säger med mycket hög röst: "Vad säger ni, ni dåraktiga som begår dessa gärningar? Även om prästerna fortfarande sitter på Moses och Arons stolar, så tjänar de inte längre Gud, utan de tjänar Mammon, djävulen, och deras rätt och er rätt är djävlarnas rätt och inte någonsin en gudomlig rätt! Res er därför omedelbart upp och lämna salarna, i annat fall kommer det att gå illa för er."
[12] De började skratta och sade: "Vilken oförskämdhet av denna den lägsta av nasaréer. Släng ut honom ur templet med en gång." Sedan reste de sig upp och ville gripa mig.
[13] I detta läge höjde jag min högra hand med reppiskan och började svinga den över deras huvuden med gudomlig kraft. Alla som träffades av piskan greps omedelbart av de mest våldsamma, nästan outhärdliga smärtor. Detta gällde även för boskapen. Genast uppstod det ett fruktansvärt tjut och vrål från både människor och djur varpå boskapen råkade i panik, och allt som kom i deras väg trampades ned. Även försäljarna och köparna flydde till fruktansvärda skrik av smärta. Men jag välte omkull penningväxlarnas stånd, vilket spred ut alla pengar som de innehöll, och lärjungarna hjälpte mig med detta.

Joh. Ev. 2:16
och till dem som sålde duvor sade han: ”Ta bort det här! Gör inte min Faders hus till en saluhall!”

[14] Sedan gick jag in i templet där fortfarande många duvförsäljare, med sina burar fulla av alla slags duvor,

väntade på köpare. Eftersom dessa försäljare oftast var fattiga och inte så begivna på vinst och försäljning av duvor i templet var en gammal sed, fastän i äldre tider endast i den första tempelsalen, varnade jag bara dessa fattiga, och sade: "Ta ut dem och gör inte om min Faders hus till en marknadsplats. Detta skedde på den yttersta gårdsplanen. Nu hade således templet rensats.

Joh. Ev. 2:17
Hans lärjungar kom då ihåg att det stod skrivet: Iver för ditt hus skall förtära mig.

[15] Denna handling väckte uppseende och nu fruktade lärjungarna i hemlighet att prästerskapet snart skulle låta de romerska vakterna gripa oss som upprorsmakare varvid vi knappast skulle kunna undgå att under de mest förödmjukande former bli kallade till förhör och bestraffning. Ty det är skrivet: "Nitälskan för ditt hus skall förtära mig."
[16] Men Jag sa till dem: "Var inte oroliga. Titta in i salarna så märker ni hur tjänare och präster ivrigt sysselsätter sig med att plocka upp penningväxlarnas alla utspridda pengar för att fylla sina egna penningpåsar. På grund av dem som har lidit förluster kommer de att förhöra oss om med vilken myndighet vi gjorde detta, men i hemlighet har de ingenting emot detta alls. Ty denna handling gav dem omkring 1000 sikel guld och silver och en stor mängd andra mynt, som de aldrig kommer att lämna tillbaka till ägarna. För närvarande är de också alltför upptagna och har ingen tid att kalla oss till förhör. Dessutom kommer de inte lätt att acceptera klagomål i denna fråga, precis som de som drabbats av förlusterna har lärt sig sin läxa och

sannolikt inte kommer att väcka talan emot mig. Därför kan ni ta det lugnt.
[17] Nitälskan för mitt hus kommer visserligen att förtära mig, men ändå inte på ganska lång tid. På sin höjd kommer några av judarna här att förhöra mig, vem jag är och med vilken myndighet jag gjorde något sådant och be mig om ett myndighetsbevis. Men jag vet att saker och ting måste ske på detta sätt, och att det inte utgör någon risk för oss. Titta bara mot gardinen. Vissa ställer redan frågan om vem som vill förhöra mig i eget intresse, och de skall få det rätta svaret utan dröjsmål."

Kapitel 14.
Förstörelsen och återuppbyggnaden av templet

Joh. Ev. 2:18
Judarna frågade honom: "Vad för tecken kan du visa oss, eftersom du gör så här?"

[1] Medan jag ännu talade med de modfällda lärjungarna, så kom några judar fram till mig och sade: "Du har nu utfört en mäktig handling. Människor och nötkreatur flydde från din hand som agnar i stormen, och ingen återvände för att samla ihop sina utspridda penningar. Vem är du och vilka maktbefogenheter (från kejsaren, menade de) kan du ge oss för din rätt att handla på detta sätt? Känner du inte till allvaret i de orubbliga lagarna, vilket kan förgöra dig på grund av detta? "

Joh. Ev. 2:19

Jesus svarade: ”Bryt ner detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar.”

[2] Jag säger: "Om jag inte känt dem, men inte heller var rädd för dem, skulle jag inte har gjort det. Men ni kräver av mig en offentlig myndighet och jag berättar att jag inte har det. Men förstör detta tempel så kommer det på den tredje dagen att uppstå igen, fulländat."

Joh. Ev. 2:20
Judarna sade: ”I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skall resa upp det på tre dagar!”

Joh. Ev. 2:21
Men det tempel han talade om var hans kropp.

[3] Detta bestämda yttrande från mig förvånade judarna och de visste inte riktigt vad de skulle säga. Efter en stund mindes en av dem att byggandet av templet hade tagit 46 år och sysselsatt många tusentals händer med permanent arbete. Så denna historiskt kunniga jude vänder sig till mig och säger: "Unge man, insåg du hur mycket strunt du just pratat? Titta, det behövdes hela 46 år för att bygga detta tempel och många tusen händer var fullt sysselsatta, och du vill göra detta helt ensam utan hjälp av andra? Oj, oj, oj, vilket yttrande du själv har kommit med, och detta till och med i templet, där man bör uttala sig extra förståndigt.
[4] Din tidigare gärning har överraskat oss väldigt mycket och vi, som Jerusalems äldste, hade redan börjat diskutera varifrån din kraft kom för att utföra denna egentligen högst lovvärda handling, huruvida den var världslig eller profetisk, och därför förhörde vi dig också om det. Om du med kloka ord, som vi förstår,

hade berättat för oss att du är en profet uppväckt av Gud och gjorde detta med Guds kraft, så skulle vi ha trott dig. Men tvärtemot vad vi alla förväntade gav du oss, i stället för kloka ord, ett obeskrivligt överdrivet, skrytsamt och dumt svar utan ett uns av sanning. Och nu betraktar vi dig som en person som kan ha lärt sig lite magi i någon hednisk skola och nu ville göra en uppvisning här i Davids stad, och som antingen är avlönad av Rom eller i hemlighet hyrd av fariséerna, prästerna och leviterna. Ty tack vare dina trollkonster har dessa idag skördat den bästa tempelskörden. Vi beklagar verkligen att ha tagit så fel i vår bedömning av dig."
[5] Till detta sade Jag: "Också jag beklagar av hela mitt hjärta att jag tvingats inse att ni är så fruktansvärt blinda och döva. Ty de blinda ser ingenting och de döva och stumma uppfattar ingenting. Jag utför ett under inför edra ögon, som ingen före Mig utfört och talar sanning helt igenom varpå ni anklagar Mig för att antingen vara en dåraktig skrävlare med viss kunskap om hednisk magi, som vill visa upp sig här inför er eller en trollkarl avlönad av Rom eller föraktligt avlönad av tempelprästerna. Oj, vilken kränkande beskyllning. Titta, där borta finns en stor skara människor som har följt Mig hit från Galiléen. De har insett vem Jag är, även om ni hävdar att galiléerna är den sämsta sortens judar med minst tro. Men ändå kände dessa igen Mig och följer Mig. Hur kan ni då inte inse vem Jag är."
[6] Judarna sade: "Vi ville inte erkänna dig och frågade därför ut dig, ty vi är varken blinda eller döva som du tror. Men du gav oss ett svar, som man med sitt sunda förnuft inte kan tolka annat än som vi öppet berättat för dig. Vi är människor som vill väl, och vore du en profet, varför misslyckas du då att kännas vid detta? Vi är rika och hedervärda medborgare i Jerusalem. Om du vore en

sann profet, skulle det vara bra för dig att vara mitt ibland oss. Men du inser inte detta och är därför inte en profet, bara en trollkarl som vanhelgar templet mycket mer än de som tidigare drevs ut av dig."
[7] Jag säger: "Gå och diskutera detta med dem som har kommit med mig. De berättar för er vem jag är."
[8] Nu går judarna till lärjungarna och pratar med dem och dessa berättar för dem vad de hört om mig vid Jordanfloden, vittnet Johannes och vad de har sett och upplevt vid min sida, men medger att de inte förstår vad jag hade sagt till judarna.

Joh. Ev. 2:22
När han hade uppstått från de döda, kom hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta, och de trodde på Skriften och ordet som Jesus hade sagt.

[9] Ty de själva förstod det först efter Min högst märkvärdiga återuppståndelse efter tre dagar och på samma gång också skriften, som hade sagt detta om Mig.
[10] Efter att ha hört allt detta från lärjungarna, vände sig judarna åter till Mig och sade: "Enligt allt det som vi nu har hört från dina mest uppriktiga anhängare skulle du uppenbarligen vara den Utlovade. Vittnet Johannes, som vi känner, talar kraftfullt för dig och så gör dina gärningar. Dina ord är dock raka motsatsen till alla de andra idéerna. Hur kan Messias vara en Gud i sina gärningar, men en dåre i sitt tal? Förklara detta för oss så skall vi alla acceptera och stödja dig på alla möjliga sätt."
[11] Jag säger: "Vad kan ni ge Mig som ni inte först fått från Min Fader, som är i himlen? Men om ni fick det, hur kan ni nu tala som om ni inte hade fått det? Vad vill

ni ge Mig som inte redan är Mitt, ty jag och Fadern är inte två, utan ett. Jag säger eder: Ingenting är ert, utan att Han vill det, allt annat är Mitt. Ge Mig er vilja med era hjärtans uppriktiga kärlek och tro att Jag och Fadern är en och densamme, då kommer ni att ha givit Mig allt jag kan be er om."
[12] Judarna sade: "Visa oss därför ett mirakel, så tror vi att du är den Utlovade."
[13] Jag säger: "Varför vill ni ha ett tecken? Åh du onda släkte. Vet ni då inte att mirakler inte uppväcker någon, utan dömer honom? Men jag har inte kommit för att döma er, utan för att ni skall få evigt liv om ni tror på Mig i edra hjärtan. Det kommer visserligen att ske många under, och några av dem kommer ni att få se. Men dessa kommer inte att ge er liv utan död under en lång tid."

Kapitel 15.
Herren ser igenom judarnas ondska och bedrägerier

Joh. Ev. 2:23
Medan han var i Jerusalem under påskhögtiden, kom många till tro på hans namn när de såg de tecken han gjorde.

[1] "Jag säger eder: det är nu påskhögtid och Jag ska stanna i Jerusalem under denna tid. Följ Mig dit jag kommer att vara så skall ni få se ett stort antal riktiga underverk. Men se till att dessa undervek inte för med sig död."

[2] Judarna förvånades över dessa ord, men jag lämnade dem och gick med mina lärjungar ut ur templet och ut i det fria. Judarna följde mig dock i hemlighet, ty de hade inte modet att följa mig öppet eftersom jag hade talat om att 'mina under orsakar död'. De förstod inte att detta innebar det andliga elementets död, utan tänkte på den kroppsliga döden. Och som alla de rika på jorden var de nära vänner av det jordiska livet.
[3] Men en av dem kom till mig utanför templet och sade: "Mästare, jag har förstått vem du är och vill vara med dig. Var bor du?"

Joh. Ev. 2:24
Men själv anförtrodde han sig inte åt dem, eftersom han kände alla.

Joh. Ev. 2:25
Han behövde inte höra någon vittna om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan.

[4] Men jag såg att han inte var ärlig och att hans önskan att ta reda på var jag bodde var oärlig. Därför yttrade jag till honom, som jag senare gjorde till ett antal på liknande sätt träl-intresserade präster, de välbekanta orden: "Rävarna har sina hål, fåglarna sina nästen, men Människosonen har ingenstans där kan vila sitt huvud, minst av allt i denna stad. Men gå först och rena ditt hjärta och kom sedan med ärligt uppsåt, inte med svek, så får du se hur du kan hävda dig vid min sida."
[5] Den här **mannen** sade dock: "Mästare, du har fel om mig och mina vänner. Om du inte har någonstans att bo, kom till oss så skall vi låta dig och lärjungarna bo hos oss och sörja för dig så länge du önskar."

[6] Men jag såg tydligt att den här mannen inte hade ärligt uppsåt och sade: "Vi kan inte lita på er, för ni är vänner till Herodes och liksom honom förtjusta i skådespel, särskilt om ni kan beskåda dem gratis. Men jag har inte kommit till denna stad för att underhålla Herodes vänner med lustspel, utan för att kungöra att Guds Kungarike är nära och att man därför bör ångra sig så att man får ta del av detta rike. Se, detta är syftet med min närvaro här vid denna tid, och för detta behövs inte ert husrum. Ty den som bor i ett hus kan endast lämna det genom dörren som är försedd med lås-och bult och genom vilket en gäst också kan bli en fånge. Men den som stannar i det fria är också fri och kan gå vart han vill."
[7] Juden sade: "Hur kan du förolämpa oss så. Tror du att vi inte längre känner till den okränkbara rätten till gästfrihet? Om vi bjuder in dig som gäst i vårt hus, så är du den mest okränkbara där och ve den som skulle bära hand på dig. Hos oss försvaras och respekteras således rätten till gästfrihet över allt annat. Hur kan du då vara misstänksam mot denna fastlagda ordning i våra hus?”
[8] Jag säger: "Jag är ganska bekant med denna inhemska ordning i edra hus, men det betyder inte att jag inte också känner till den andra. Så länge som någon är gäst i edra hus, åtnjuter han rätten till gästfrihet. Men när han vill lämna huset, har soldater och hantlangare sänts för att ta emot gästen utanför dörren och beslå honom i kedjor. Säg mig, är det också en del av den gamla seden om gästfrihet?"
[9] Något generad säger juden: "Vem av edra hus kan med ett gott samvete hävda detta?"
[10] **Jag** svarar: "Den Ende, han som vet. Har inte en människa för några dagar sedan överlämnats i händerna på domarna på detta sätt?"

[11] Ännu mer generad säger **juden**: "Mästare, vem berättade detta för dig? Om nu detta skedde, så säg mig, har inte den kriminelle förtjänat det?"
[12] Jag säger: "Hos er anses många saker vara ett brott som är inte ett brott inför Gud och inför mig, därför att edra förhärdade hjärtan betraktar mycket som brott för vilket Moses inte stiftade någon lag. Dessa är edra lagar vilka enligt min mening inte gör en människa till brottsling. Ty att tillämpa edra regler är att synda mot Mose lagar. Hur kan då den vara en brottsling som bryter mot edra regler men följer Mose lagar? Åh, jag säger er: ni är alla fulla av ondska och skamlig falskhet."
[13] **Juden** anmärker: "Hur kan det vara så? Moses gav oss rätt att införa lagar för speciella tillfällen, och därmed är våra väl genomtänkta lagar lika bra som Mose lagar. Är inte den som åsidosätter dem därför lika mycket en brottsling som den som bryter mot Mose lagar?"
[14] **Jag** säger: "För er visserligen, men inte för mig. Moses krävde att ni skall älska och respektera edra föräldrar, men ni påstår, och prästerna till och med befallde er att göra detta: det är bättre att istället offra i templet, eftersom den som gör detta därvid friköper sig från denna lag. Men om nu en människa modigt står upp emot er och säger: Ni är Guds-förnekare och ömkliga bedragare, som upphäver Mose lagar på grund av er girighet och ersätter dessa med andra, med vilka ni plågar den stackars mänskligheten. Men se, då har denna människa syndat emot er, varför ni på dörrtröskeln överlämnade honom för att han skulle dömas. Berätta för mig, förtjänade denna värdiga människa detta eller är inte ni långt värre lagbrytare gentemot Moses?"
[15] I detta läge blev juden arg och gick bort till sina andra följeslagare för vilka han berättade allt som han

hade hört från mig. **De** skakade på huvudet och sade: "Märkligt. Hur kunde den här mannen veta detta? "Men jag lämnade platsen och gick med mina anhängare till ett litet värdshus utanför staden där jag stannade i flera dagar.

PÅ VÄRDSHUSET UTANFÖR JERUSALEM

Kapitel 16.
Den andliga betydelsen av templets rensning

[1] Såsom berättats här, är detta en ganska kort redogörelse för det historiska, naturliga förlopp de två händelserna hade tagit, som registrerats i andra kapitlet. Ty en del andra saker hade hänt här och där som var obetydliga och bara skulle förlänga denna redogörelse i onödan och dessutom inte skulle göra saken viktigare eller ge någon djupare kunskap. Därför krävs det bara en kort förklaring av den andra händelsens andliga innebörd, varvid detta andra kapitel kan anses färdigt vad gäller de två viktigaste händelser, som beskrivits för läsaren och åhöraren.
[2] Den andliga innebörden av den första händelsen i Kana i Galiléen har redan givits, varför endast den andra händelsens andliga innebörd måste avhandlas. Och denna är enligt följande:
[3] Templet representerar människan i hennes materiella-världsliga miljö. I templet, såväl som i människan, finns det allra heligaste. Därför bör också templets yttre hållas heligt och rent, så att det innersta,

som templets liksom människans allra heligaste, inte skändas.
[4] För säkerhets skull är templets allra heligaste täckt av ett tjockt förhänge och vid vissa tillfällen kan endast översteprästen själv komma in i det allra heligaste. Men förhänget och även det sällan tillåtna besöket i det allra heligaste är ett skydd mot dess vanhelgande. Ty om någon syndar med sin kropp orenar han inte bara sin kropp, utan också sin själ och genom detta sin ande, som i varje människa företräder och verkligen utgör, det innersta och heligaste.

Det allra heligaste hos människan, precis som samma motsvarighet i templet, har förlagts djupt bakom ett tjockt förhänge, och endast ren kärlek till Gud, som i varje människa är Guds sannaste överstepräst, tillåts att ostraffat tränga in i det allra heligaste och lyfta på förlåten. Om denna människans enda överstepräst däremot befläckas genom att hänge sig åt orena världsliga ting, och går upp i dem, hur kan det allra heligaste förbli obefläckat om det besöks av en oren överstepräst?
[5] Om därför allt i templet och i människan har blivit orent, så är inte människan längre förmögen att rengöra det. Ty om kvasten är full av lort och smuts, hur skall den då kunna användas för att rengöra ett rum? Jag är rädd att jag då själv måste ta itu med detta arbete och rengöra templet med våld, och detta genom alla slags smärtsamma erfarenheter som olika sjukdomar och uppenbara olyckor, så att templet kan bli rent.
[6] "Säljare" och "köpare" är människans låga, orena passioner. Boskapen som erbjuds till försäljning symboliserar den lägsta formen av sinnlighet hos djur och samtidigt också själens stora oförstånd och blindhet som följer av detta, en själ vars kärlek kan jämföras med den hos en kastrerad ungtjur, som till och med saknar

sinne för fortplantning och kroppslig kärlek och endast drivs av den grövsta polyp-liknande formen av glupande lust och vars uppfattningsförmåga är jämförbar med den väl kända intellektuella förmågan hos får.
[7] Och vad betecknar penningväxlare och deras penningaffärer? De betecknar och utgör i människan allt som kommer ur människans redan ganska djuriska egenkärlek. Ty djuret älskar bara sig självt, och en varg kommer att sluka en annan om den är hungrig. Dessa "penningväxlare", eller sådan djurisk egenkärlek, måste därför också smärtsamt och kraftfullt avlägsnas från människan, och allt som ger liv åt denna lust måste vältas omkull och skingras.
[8] Varför inte förstöras helt? Därför att även denna typ av lust inte får berövas sin frihet, ty den ädla säden eller spannmålet av vete växer bäst på ett fält som är väl gödslat med sådan dynga och kommer att ge en rik skörd. Om, så att säga, all gödsel togs bort från fältet för att rengöra det från all smuts, skulle bara vetekornet växa dåligt och helt säkert ge en mycket dålig skörd.
[9] Den dynga som i början tillföres fältet i högar måste spridas ut för att komma fältet till nytta. Om det blev liggande i stora högar, skulle det kväva allt där det ligger och inte vara till någon nytta för fältets övriga delar.
[10] Detta ligger till grund för historien om att rensa templet i evangeliet. Och på grund av detta spred jag bara ut penningmånglarnas pengar och förstörde dem inte helt, vilket jag lätt kunde ha gjort.
[11] Vad betecknar då försäljarna av duvor inne i templet som också var tvungna att dra sig tillbaka och återvända till de platser som ursprungligen tilldelats dem?

[12] De ska förstås som de externa dygder som i en rent världslig mening består i alla slags ceremonier, seder, hövlighet, etc, som dock människors blindhet förhöjer till ett inre livsvärde och försöker få verkligt liv att slå rot däri.
[13] Duvan är en flygande varelse, och eftersom det i Orienten ofta användes som bärare av post, i synnerhet i frågor om kärlek, och på grund av detta redan hos de gamla egyptierna som hieroglyf symboliserade ömsinta och kärleksfulla samtal, så tjänade den i templet som en symbol för en sådant samtal och var samtidigt ett vanligt och på motsvarande sätt symboliskt offerdjur, som ofta offrades i templet av unga gifta par när deras första barn hade fötts, som ett tecken på att de nu hade gjort sig av med sådana yttre budskap, ömtålighet och ceremoniella miner och gått in i sann, inre, livgivande kärlek.
[14] Enligt alla tings ordning hör det yttersta till det yttersta. Barken som är något ganska dött, får aldrig rymmas i trädets märg, men allt som hör till barken måste också lagras i barken. Barken är mest användbar för trädet när den är i rätt mängd på sin rätta plats. Om någon skulle driva barken in i trädets märg efter att först ha tagit bort märgen, så skulle trädet snart torka upp och dö.
[15] Och som en fingervisning om att människor således inte bör göra yttre dygder till en fråga om inre liv, varigenom den ädla människan inte blir något mer än en samtals-marionett (lager), blev, som i vid mening alla formaliteter, dessa försäljare av duvor, som strävade efter att höja sina varor till en nivå av inre livsvärden, också utdrivna från templet av mig och beordrade till sin rätta plats, men detta endast på ett något mildare sätt.

[16] Så detta är den andliga innebörden av rensningen av templet. Och från den rätta och oföränderliga överensstämmelsen mellan människa och tempel, kan också inses att ingen människa någonsin kan handla och tala så här, utan endast Gud Allena, som evig visdom, som ser och vet allt.
[17] Men varför är inte Herren kvar i templet efter en sådan sopa?
[18] Därför att endast han vet hur människans inre väsen måste vara för att han varaktigt skall kunna bo i människan. Efter en sådan rensning får människan dessutom inte berövas sin frihet, för i så fall blir hon en marionett.
[19] Herren kan därför inte ännu anförtro sig själv åt en sådan med tvång ren-sopad inre människa, ty endast han vet vad som krävs för ett fullständigt återupprättande av den inre människan. Det är därför som soparen går ut ur templet och, som vid en olyckshändelse, flyter från utsidan in i människans inre utan att ge efter för människans bön om att stanna med och inom honom - vilket bara skulle understödja människans lättja. Människan måste vakna upp för att fullborda allting frivilligt därför att endast så kan hon bli en fulländad människa, vilket kommer att beskrivas i detalj i nästa kapitel.

Kapitel 17.
Helande mirakel och sena gäster på värdshuset.

Joh. Ev. 3:1
Bland fariseerna fanns en man som hette Nikodemus, en av judarnas rådsherrar.

[1] Att Jag efter rensningen av templet tillbringade tid vid en litet Värdshus utanför staden tillsammans med alla dem som hade följt Mig har redan nämnts i tidigare kapitel. Men alla kanske frågar:
[2] "Vad gjorde du där, Herre, ty Du tillbringade säkert inte tiden i lättja?"
[3] På detta säger **Jag**: Naturligtvis inte. Ty ett stort antal människor från alla samhällsgrupper kom till mig från staden dag och natt. De fattiga kom vanligtvis på dagen, de betydelsefulla, framstående och rika mestadels på natten, för de ville inte visa sig svaga och förrädiska inför sina egna.
[4] Men eftersom de drevs att bli bättre bekant med mig - delvis föranledda av sin nyfikenhet, delvis av en slags godtrogen känsla för möjligheten att jag kanske trots allt verkligen kunde vara Messias - så avslutades vanligtvis deras besök, som ägde rum under natten, med att de tjurade i betydande grad. Ty dessa förnäma, betydelsefulla och rika var mycket irriterade över att jag inte behandlade dem åtminstone lika vänligt och väl som många av de fattiga, som inte kunde berömma mig nog för min älskvärdhet och vänlighet.
[5] Dessutom utförde jag många mirakel för de fattiga som läkare, befriade de besatta från deras plågoandar, gjorde att de lama kunde gå, rätade ut dem med CP, gjorde de spetälska rena, att de stumma kunde höra och tala, de blinda se, och allt detta främst genom Ordet.
[6] De som kom till mig om natten kände till allt detta och ville uppleva liknande under från mig till vilket jag alltid anmärkte: "Dagen har 12 timmar och natten också. På dagen skall man arbeta, men på natten vila. Den som arbetar på dagen slår inte omkull föremål men detta händer lätt för den som arbetar på natten, ty han ser inte var han sätter sin fot."

[7] Men några frågade mig med vilken makt och kraft som jag utförde sådana underverk. Det ganska korta svaret var detta: ”Ut ur Mig själv, och jag behöver inte någon annans hjälp för det."
[8] Återigen frågade de Mig varför jag inte tog inkvartering i staden, eftersom sådana mäktiga gärningar behövde stort utrymme och inte bara en liten obetydlig by, som helt ignoreras av denna, även om det är nära till den stora staden.
[9] Därefter sade Jag igen: ”Det intresserar Mig inte att stanna på en plats där självgoda medborgares soldater håller vakt vid dess portar, och endast släpper igenom de förnäma, men som skoningslöst förvägrar de fattiga tillträde och där en person, vars ansikte inte känns igen och vars klädsel inte är tillräckligt magnifik, stoppas minst sju gånger på varje gata och förhörs om vem han är, var han kommer ifrån och vad han gör där. Dessutom tycker Jag bara om det som är litet och föraktat av världen, för det står skrivet: ”Det som är stort inför världen är en styggelse inför Gud."
[10] Och de frågade genom att säga: ”Är det inte i templet som Jehova dväljs mäktig och storslagen?” Jag säger: "Han förmodas bo däri, men eftersom ni har vanhelgat templet så har Han lämnat det och bor inte där längre, och Förbundsarken är tom och död."
[11] Säger nattbesökarna: "Vad är detta för helgeråns strunt du talar om? Vet du inte vad Gud har sagt till David och Salomon? Kan det som Gud sagt någonsin bli osant? Vem är du som vågar tala inför oss på detta sätt?"
[12] Säger Jag: "Precis som jag inom och ur Mig själv har styrkan och makten att bota alla sjuka som kommer till mig enbart genom Min vilja och Mitt Ord, så har Jag också styrkan och makten och den fullaste rätt att tala med er om templet såsom jag gjort. Och jag säger er än

en gång att nu är även ert tempel en styggelse i Guds ögon."
[13] Nu började några knorra, medan **andra** sade: ”Detta är uppenbarligen en profet och de har alltid talat ofördelaktigt om templet. Låt oss lämna honom ensam.” Och så gick nattbesökarna igen.

Kapitel 18.
Herrens samtal med Nikodemus. Själens rening genom ödmjukhet.

[1] Under den sista men enda natten på min vistelse i närheten av Jerusalem kom en viss Nikodemus till mig, också han på natten eftersom han var en person med hög rang i Jerusalem. Han var inte bara en farisé - som vad gäller hans ämbete, höga rang och rykte var ungefär jämförbar med vad en kardinal i Rom nu står för - utan han var också en mycket rik medborgare i Jerusalem och chef för det Judiska Rådet i denna stad. Han var borgmästare över hela staden, och hade utsetts för detta ämbete av Rom.

Joh. Ev. 3:2
Han kom till Jesus om natten och sade: ”Rabbi, vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare, ty ingen kan göra sådana tecken som du gör, om inte Gud är med honom.”

[2] **Denne**, som Jerusalems överhuvud för kommunala frågor, kom personligen till mig om natten och sade: "Mästare, förlåt mig för att jag kommer till Er så sent på natten och stör Er i Er vila, men när Jag hörde att Ni kommer att ge Er av härifrån redan i morgon, så ville

jag visa min vördnad för Er, eftersom jag och flera av mina kolleger, efter att ha observerat Edra gärningar, nu är övertygad om att Ni har kommit till oss som en sann profet sänd av Gud. Ty ingen kan utföra de underverk som Ni gjort, om inte Jehova vore med honom. Eftersom Ni uppenbarligen är en profet och måste se hur dåligt vi uppför oss, fastän Guds rike har utlovats oss av Edra föregångare, så skulle jag önska att Ni berättade för mig när detta kommer och om det kommer, vad som kommer att krävas för att man skall komma in i det?"

Joh. Ev. 3:3
Jesus svarade: ”Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike.”

[3] Mitt svar på Nikodemus fråga var ungefär lika kort som citerats i versen, nämligen: ’Sannerligen, sannerligen säger jag eder: om en människa inte har blivit född på nytt, så kan hon inte skåda Guds Rike och ännu mindre komma in i det’, vilket betyder: ”Om ni inte uppväcker er ande på det sätt som Min lära och gärningar visar er, så kan ni inte ens känna igen det gudomliga livet i Mitt ord, för att inte tala om att tränga in i dess livgivande djup."
[4] Att den annars så uppriktige Nikodemus - såsom visas i det följande - inte förstod mina ord och omgående kunde styrka dem som sanna, nämligen att Mitt Ords gudomliga liv inte kan förstås på avstånd såvida inte ens ande är klarvaken, framgår klart och tydligt av nästa vers enligt vilken Nikodemus, som är ganska förvirrad av Mina ord, frågar mig:

Joh. Ev. 3:4

Nikodemus sade: ”Hur kan en människa födas när hon är gammal? Inte kan hon väl komma in i moderlivet och födas en gång till?”

[5] "Men kära Mästare, vilken märklig sak Ni har sagt? Hur är det möjligt för en människa att bli född på nytt? Kan en man som har vuxit sig lång, gammal och stel komma in i sin moders sköte genom den trånga lilla öppningen och sedan födas en andra gång? Detta käre Mästare, är helt omöjligt. Antingen vet Ni inte något om det kommande Guds rike, åtminstone inte det rätta. Eller så vet Ni, men vill inte berätta för mig, av rädsla för att jag kanske låter gripa Er och kasta Er i fängelse. Åh, var inte rädd för det, ty jag har ännu aldrig låtit någon berövas på sin frihet, förutom en mördare eller dålig tjuv. Ni är en stor välgörare för de stackars människorna och har botat nästan alla sjuka i Jerusalem på ett mirakulöst sätt genom Guds kraft inom Er. Hur skulle jag då kunna bruka våld mot Er?
[6] Tro mig, käre Mästare, jag tar det förväntade Guds rike på största allvar. Berätta därför på ett sätt som jag kan förstå, om Ni känner till några detaljer om det. Förklara himmelska ting med himmelska ord och jordiska ting med jordiska ord i väl begripliga bilder, annars blir Er information till mindre nytta för mig än de gamla egyptiska hieroglyferna, vilka jag inte kan läsa och än mindre förstå. Jag vet bara från mina beräkningar att Guds rike redan måste vara här. Men än så länge vet jag inte var det finns och hur man kan komma in i och tas emot i det. Jag skulle vilja att Ni för mig besvarar denna fråga tydligt och klart, så att jag kan förstå."

Joh. Ev. 3:5

Jesus svarade: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.

[7] På denna upprepade fråga gav Jag Nikodemus exakt samma svar, som framgår av den ovan citerade femte versen. Den skiljer sig från den tidigare endast genom att det här anges av vad man faktiskt måste återfödas för att komma in i Guds rike, nämligen av vatten och ande vilket betyder att säga så mycket som:
[8] Själen måste rengöras med ödmjukhetens och självförnekelsens vatten (ty vatten är den äldsta symbolen för ödmjukhet, allt kan göras med det, det tjänar i allt och söker alltid för sig själv de lägsta platserna på jorden, i det att det flyr höjderna) och först därefter med sanningens Ande, som en oren själ aldrig någonsin kan begripa. En oren själ är som natten, medan sanningen är en sol full av ljus, vilket medför att det blir dag överallt runt den.
[9] Därför, den som upptar sanningen i sin själ, som är renad genom ödmjukhet och verkligen erkänner denna som sådan, har frigjorts i anden genom denna sanning. Denna andens frihet, eller andens inträde till en sådan frihet, är då också själva inträdet till Guds rike.
[10] Men Jag gav inte Nikodemus en sådan förklaring, eftersom han i den upplevelsesfär som han befann sig i, skulle ha förstått det ännu mindre än den korta, beslöjade själva grundregeln. Därför frågade han mig igen hur detta skulle förstås.

Kapitel 19.
Jordiska bilder av andliga ting

Joh. Ev. 3:6
Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande.

[1] Men Jag svarade, som det står skrivet i den ovan citerade sjätte versen, nämligen: ”Ni skall inte alls vara förvånad över att Jag talar till er på detta sätt, ty se, vad som kommer från köttet blir återigen kött, alltså död materia eller ett yttre hölje för livet, medan det som kommer från anden också blir ande eller evigt liv och sanningen i sig själv.”
[2] Men Nikodemus kan fortfarande inte förstå detta. Han rycker på axlarna och blir alltmer förvånad, inte så mycket för sakens skull, utan för det faktum att han, som högst vis farisé och bevandrad i alla skrifter inte är i stånd att förstå innebörden av Mina ord. Ty han värderade sin egen visdom högt och hade blivit befordrad till chefsämbetet för Det Judiska Rådet på grund av sin stora visdom.sin egen visdom och valdes också till chef över judarna på grund av sin stora visdom.
[3] Därför blev han desto mer förvånad över att han nu i mig oväntat hade funnit en mästare, som erbjöd honom mycket märkliga visdomsnötter att knäcka. Eftersom han tyckte att det här låg helt över hans nivå så frågade han mig än en gång: ”Nå - hur skall detta förstås nu igen? Kan en ande bli gravid och föda fram någon av sitt eget slag?”

Joh. Ev. 3:7
Var inte förvånad över att jag sade att ni måste födas på nytt.

[4] Jag säger till honom: "Jag har redan sagt att du inte ska bli så förvånad när jag säger: Ni måste alla födas på nytt.”

Joh. Ev. 3:8
Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av Anden.”

[5] "Ty se, vinden blåser vart den vill. Ni hör dess sus, men ni vet fortfarande inte varifrån den ursprungligen kommer. Det är samma sak med alla som kommer från anden och talar till er. Ni ser och hör honom väl, men eftersom han talar till er på sitt andliga sätt förstår ni det inte, inte heller förstår ni varifrån han fick det eller vad han faktiskt säger och menar. Men eftersom ni är en ärlig visdomens man, kommer det att ges till er i sinom tid så att ni kan begripa och förstå sådana saker."

Joh. Ev. 3:9
Nikodemus frågade: ”Hur kan det ske?”

[6] Nikodemus skakar nu tvivlande på huvudet och säger efter en stund: "Då skulle jag vilja höra från er hur detta är möjligt. För vad jag vet och förstår, det vet och förstår jag genom min kropp. När min kropp väl har tagits ifrån mig, så kommer jag knappast att kunna begripa och förstå någonting längre. Hur, hur kan jag förvandlas från kropp till ande och hur kan min ande sedan få en annan ande och föda igen? Hur, åh hur kan detta alls bli möjligt?”

Joh. Ev. 3:10
Jesus svarade: ”Du är Israels lärare och vet inte det.

[7] Jag säger till honom: "Vad? Ni är en av de visaste mästarna i Israel och kan inte fatta och begripa sådant? Men om ni, som en mästare på Skriften, inte kan förstå, hur skall det då gå för de många andra som knappt vet så mycket från Skriften som att det en gång har funnits en Abraham, Isak och Jakob?”

Joh. Ev. 3:11
Amen, amen säger jag dig: Det vi vet talar vi, och det vi har sett vittnar vi om, och vårt vittnesbörd tar ni inte emot.

[8] ”Sannerligen, sannerligen, tro Mig. Vi, det vill säga Jag och Mina lärjungar, som har kommit från anden, pratar inte här med er rent andligt, utan helt naturligt, och förmedlar till er i naturliga jordiska bilder vad vi vet och vi vittnar om vad vi har sett såsom andliga varelser, och ni kan inte ta till er och begripa det.

Joh. Ev. 3:12
Om ni inte tror när jag talar till er om det som hör jorden till, hur skall ni då kunna tro, när jag talar till er om det som hör himlen till?

[9] Om ni redan nu är oförmögen att förstå en sådan enkel sak i begripliga ord, när jag talar med er på det jordiska sättet om andliga ting, som därmed blir som vore de jordiska ting, så skulle jag vilja veta hur er tro skulle påverkas om jag talade med er om himmelska ting på ett rent himmelskt sätt.
[10] Jag säger er: bara anden som är ande i och ur sig själv vet vad som utgör anden och vad liv är. Men köttet är bara en yttre bark som är omedveten om anden,

såvida inte anden avslöjar sig för höljet, barken. Er ande domineras och täcks fortfarande alltför mycket av köttet och är därför inte medveten om sig själv. Men den tiden kommer då er ande, som jag redan berättat, blir fri. Då kommer ni att förstå och gå med på vår vittnesbörd."
[11] Säger Nikodemus: "Kära Mästare, du visaste av de visa. Åh, berätta klart och tydligt när när denna så ivrigt efterlängtade tid kommer."
[12] På detta svarar Jag: "Min vän, ni är inte ännu tillräckligt mogen för att jag skall kunna berätta för er om tid, dag och timme. Lyssna, så länge det nya vinet inte är tillräckligt jäst, är det fortfarande grumligt. Och när man häller det i en kristallkopp och håller upp koppen mot solljuset, så kan inte ens detta mäktiga ljus tränga igenom grumligheten hos det nya vinet. Och precis så förhåller det sig med människan. Så länge hon inte är tillräckligt jäst, och genom denna jäsningsprocess gjort sig av med all inre orenhet, så kan det himmelska ljuset inte tränga in i hennes väsen. Men jag skall ändå berätta något. När ni förstår det, så kommer ni lätt att kunna avgöra när det skall hända. Så lyssna på mig."

Kapitel 20.
Nikodemus och Guds rike på jorden

Joh. Ev. 3:13
Ingen har stigit upp till himlen utom han som kom ner från himlen, Människosonen som är i himlen.

Joh. Ev. 3:14
Och liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd,

Joh. Ev. 3:15
för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv.

[1] Se, ingen stiger upp till himlen förutom den som har kommit ner från himlen, nämligen Människosonen som är bosatt i himlen. Och som Moses i öknen lyfte upp en orm, måste således också Människosonen lyftas upp, så att alla som tror på honom inte får gå förlorade, utan ha evigt liv. Berätta för Mig, förstår du detta?”
[2] Säger Nikodemus: "Kära Mästare, hur kunde jag förstå det? Ni besitter en underlig slags visdom. Som jag nämnde tidigare, det kan vara lättare för mig att läsa de gamla egyptiska hieroglyferna än att förstå Er visdom. Nu måste jag ärligt erkänna att om jag inte hade fängslats av Edra mäktiga gärningar, skulle jag tvingas betrakta Er som en dåre eller någon som gillar att göra tricks, för ingen vettig människa har någonsin talat på det sätt som Ni gör. Men Edra handlingar visar att Ni har kommit till oss som lärare från Gud. Och Ni måste ha en överflöd av gudomlig makt och visdom förutan vilka ingen skulle kunna utföra sådana gärningar.
[3] Och där "en” är rent gudomlig, måste även "två" vara av Gud. Edra gärningar, käre Mästare, är gudomliga och så måste också Er undervisning om Guds rike på jorden vara, oavsett om jag förstår den eller inte. Om jag nu, från en något världslig ståndpunkt, betraktar tesen "Ingen stiger till himlen, förutom den som har kommit ner från himlen”, och detta borde vara Människosonen som alltid är bosatt i himlen - så har jag svårt att förstå. Kära Mästare, efter Enok och Elias har knappast någon människa på jorden varit så lyckligt lottad att hon synbart kunnat stiga upp till himlen. Ni kan bli den tredje. Och om Ni kanske faktiskt blir den tredje, skulle detta vara till någon nytta för alla andra människor som

kunde aldrig nå fram till himlen, eftersom de inte hade kommit ner från himlen?
[4] Dessutom sade ni att den som hade kommit ner från Himlen endast skenbart är på jorden, men i själva verket fortfarande är i himlen. Enligt detta, skulle för närvarande bara Enok, Elias och kanske sent också Ni vara de enda som deltar i Guds rike som skall komma, medan alla andra, miljoner och åter miljoner lägger sig i sina fuktiga mörka gravar i all evighet och tack vare Guds nåd och barmhärtighet än en gång vänder mot Jorden och slutligen försvinner.'
[5] Kära Mästare, ett sådant Guds rike på jorden betackar vi oss för med tack från de stackars daggmaskarna som - löjligt nog ur varje synvinkel - kallas "människor”. Vem känner inte till att detta är som det är och alltid har varit? En svala gör ingen sommar, inte heller tre. Vad hade Enok och Elias gjort för att mottagas i himlen från jorden? Egentligen ingenting annat förutom det som deras himmelska natur fick dem att göra. Således hade de inga meriter, och enligt Er förklaring just nu, togs de bara emot i himlen från jorden eftersom de, som Ni, hade kommer från himlen.
[6] Se, detta erbjuder den stackars mänskligheten på denna hårda jord mycket lite
hopp och praktiskt taget ingen tröst. Men som jag redan tidigare sagt, så ändrar detta inte det faktum att jag fortfarande anser Er lära gudomlig och ytterst klok, även om den, som jag redan visat i ett av Edra påståenden, betraktad med sunt förnuft är och måste vara ren dårskap, som Ni kommer att inse, liksom jag gör.
[7] Men vad Ni menar med upphöjelsen av Människosonen, liknande den om Moses kopparorm i öknen och hur och varför alla dessa skall få evigt liv som tror på den ormliknande upphöjelsen av

Människosonen, det gränsar redan till det som inte har någon tyngd, det vill säga på något som i sig är rena vansinnet.
Vem är denne Människoson? Var är han nu? Vad gör han? Kommer han också från himlen som Enok och Elias? Skall han fortfarande födas? Vad förmodas människor, som säkert aldrig sett honom, som jag, tro om denna Människoson. Hur kan han komma till denna jord, om han fortfarande befinner sig i himlen? Var skall han lyftas upp och när? Kommer han därmed att bli en oövervinnerligt mäktig judarnas konung?
[8] Se, käre Mästare, detta låter säkert högst märkligt ur munnen från en människa som genom sina gärningar visar att hon måste vara full av gudomlig styrka och makt. Men som redan sagts, jag skall inte låta allt detta förbrylla mig och betraktar Er fortfarande som en stor profet sänd av Gud.
[9] Ni kanske med detta förstår att jag inte är en av dem som omgående avvisar en lära som man inte förstår. Därför ber jag Er fortfarande om att ge mig lite mera förklaringar, ty såsom läget är så kan jag kan omöjligen förstå Er. Se, jag är mycket respekterad i judarnas land, särskilt i staden Salem, där jag är alla judars överhuvud. Om jag presenterar Er och Er lära, kommer detta att bli godkänt och infört medan om jag släpper det, så kommer det verkligen at släppas och inte bli accepterat. Var därför så god och ge mig lite mer ljus."
[10] Jag säger: "Det var en lång predikan, och ni har talat som en människa som inte vet någonting om himmelska ting. Men det kan inte vara annorledes, ty ni befinner er i världens natt och är inte benägen att se ljuset som har kommit från himlen för att lysa upp mörkret i världens natt. Ni besitter en liten ljusglimt, men ser fortfarande inte det som praktiskt taget finns mitt framför näsan på er.”

Kapitel 21.
Om Messias uppdrag. Dom och straff.

Joh. Ev. 3:16
Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.

[1] Jag säger: "Jag säger eder: Gud är kärlek och Sonen är Hans visdom. Och Gud älskade världen så mycket att han utgav sin enfödde son, det vill säga Sin visdom, som härrör från honom från evighet, in i denna värld på det att alla som tror på honom inte dör utan får evigt liv. Säg mig, är detta alltför obegripligt för er?"
[2] Säger Nikodemus: "Jag har en känsla av att jag borde förstå det, men sedan förstår jag verkligen inte. Om jag bara visste var Människosonen passar in, så skulle det för mig vara okej. Ni talade också om Guds enfödde Son, som Guds kärlek gav till världen. Är 'Människosonen' och 'Guds enfödde Son' en och samma individ?"
[3] Jag säger: "Se här. Jag har ett huvud, en kropp och händer och fötter. Huvudet, kroppen, händer och fötter är kött, och detta kött är Människosonen, ty det som är kött kommer från köttet. Men i denna Människoson som är kött där bor Guds vishet, och det är Guds enfödde Son. Inte Guds enfödde Son, utan endast Människosonen skall, liksom Moses kopparorm i öknen, lyftas upp, och många kommer att ta illa vid sig av det. De som inte tar illa vid sig, utan tror och håller fast vid hans namn, till dem kommer han att ge makten att kallas Guds barn, och deras liv och rike kommer att vara för evigt.

Joh. Ev. 3:17
Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.

[4] Ni får inte räkna med någon dom över världen som exempelvis krig, översvämningar eller ens en brand från himlarna som förintar alla hedningar. Ty Gud sände inte sin enfödde Son (gudomlig visdom) till världen (till detta människokött) för att döma (förstöra) den här världen, utan för att rädda den helt, det vill säga att inte heller köttet skall förgås, utan kan stiga till evigt liv tillsammans med anden. (Med kött skall i detta fall inte så mycket själva kroppens kött förstås, utan snarare själens köttsliga begär.) Men för att nå fram till detta, måste förhärligandet av de materiella känslorna i köttet utrotas genom tro, nämligen tron på att Människosonen har kommit till världen, född sedan evighet ur Gud, för att alla som tror på hans namn och håller fast vid det skall få evigt liv.

Joh. Ev. 3:18
Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn.

[5] Den som tror på honom, vare sig han är jude eller hedning, skall inte någonsin dömas och därmed förgås, men den som tar anstöt av Människosonen och inte tror på honom, är då redan dömd. Ty det faktum att han inte vill och inte kan inte tro eftersom hans känsla av upphöjelse får honom att ta anstöt av Människosonens namn och karaktär, är redan en sådan människas dom.

Förstår ni detta nu? Jag har lagt fram det för er med stor tydlighet."
[6] Säger Nikodemus: "Ja, ja, jag förstår till hälften innebörden av Edra högst mystiska ord, men de verkar ha talats till ingen nytta, så länge som den av Er så högt ansedda Människosonen, inom vilken Guds fulla visdom bor, inte är närvarande och Ni antingen är oförmögen eller ovillig att lämna uppgifter om tid och plats där han kommer att visa sig.
[7] Därför låter också Er dom, som Ni främst förknippar med att icke tro, ganska mystisk. Om domen varken är en översvämning eller krig eller pest och inte heller en förtärande eld, men bara otro som sådan, för att berätta den enkla sanningen, käre Mästare, så kan jag fortfarande inte förstå innebörden av Edra ord. Ty den som inte förstår bara en eller kanske två punkter i ett tal förstår inte i grunden talet i sin helhet. Vad betyder Er 'dom' i verkligheten ? Vilken ny innebörd tillskriver ni detta begrepp?"
[8] Jag säger: "Min vän, snart kunde Jag också säga till er: Jag tycker det är svårt att förstå varför ni inte förstår den helt klara betydelsen av Mina ord. Ni säger att ni inte förstår begreppet 'dom', och Jag som har gjort det så klart för er.

Joh. Ev. 3:19
Och detta är domen: ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda.

[9] Se detta är domen - inte att Gud-ljuset från himlen har kommit in till världen - men att människor, som har släppts ur mörkret och ställts i ljuset, fortfarande vida föredrar mörkret framför ljuset från Gud, som nu finns i

överflöd inför deras ögon. Att människor avvisar ljuset bevisas av deras handlingar, som är onda rakt igenom.
[10] Var kan man finna en fullkomlig tro från begynnelsen, med rätt fromhet? Var älskar man någon annan, utan att man har några självviska motiv? Var är nu de som älskade sin fru för fruktsamhetens skull? De älskar de unga skökorna för sinnlig njutning, liderlighet och otukt, ty den som håller på med det andra könet i ren dyrkan av lust och otukt begår renodlad otukt, och detta är det ondaste av allt ont. Var finns den tjuv som skulle ta en lampa och stjäla synligt?

Joh. Ev. 3:20
Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte skall avslöjas.

[11] Se, alla som är avogt inställda och handlar därefter är de vars gärningar är onda. Den som älskar och gör sådana handlingar är en fiende till ljuset, hatar det och kommer att göra allt i sin makt för att undvika det, så att hans onda gärningar, som han vet är tabubelagda av ljuset och dömda, skulle i sin fulhet inte värdesättas och straffas i ljuset.
[12] Och se, däri består själva domen. Men vad ni uppfattar som dom är inte domen, utan bara ett straff som följer på domen.
[13] Om ni tycker om att vandra på natten, så är detta redan en dom av er själ, eftersom ni föredrar natten framför dagen. Men om ni sedan slår emot något och skadar er illa eller till och med faller ner i ett hål eller djupt dike, så är ett sådant slag eller fall inte domen, utan bara en följd av domen inom er som älskar natten och hatar dagen.

Joh. Ev. 3:21
Men den som lyder sanningen kommer till ljuset, för att det skall bli uppenbart att hans gärningar är gjorda i Gud."

[14] Men om ni är en vän av ljuset, dagen och sanningen som kommer från Gud, kommer ni också att verka i enlighet med gudomlig sanning och kommer säkert att längta efter att era gärningar skall komma upp i ljuset och uppenbaras för alla. Ty ni vet att edra gärningar, eftersom de utfördes i sanningens ljus från Gud, är bra och rättfärdiga och därmed förtjänar uppskattning och synlig belöning.
[15] Därför kommer den som är vän av ljuset inte att vandra om natten utan om dagen, och han kommer att värdesätta ljuset omedelbart, eftersom han är från ljuset, och detta ljus kallas - hjärtats tro.
[16] Således, den som tror på Människosonen, den juden är ett Guds ljus, och har redan liv inom sig. Men som inte tror, har redan domen inom sig, och domen är just att han inte tror.
[17] Jag tror att ni har förstått mig nu."

Kapitel 22.
Det finns ingen sanning i människan, förutom bara kärlek.

[1] Säger Nikodemus: "Förutom en sak står allt nu klart för mig, men den Ende saknas fortfarande, och det är den märkliga Människosonen själv utan vilken alla dina kloka ord med de lysande förklaringarna är helt bortkastade. Vad har jag för nytta av tron på eller den mest uppriktiga och bestämda viljan att tro på

Människosonen om han inte är där själv ? Man kan inte för sig själv skapa en Människoson från intet eller enbart som en idé. Berätta därför för mig var jag kan finna denna Guds eviga Son och övertygas om att jag helt och fullt kommer att tro på honom."
[2] Jag säger: "Om jag inte hade insett det, skulle du aldrig ha fått dessa förklaringar av Mig. Men du kom till mig på natten och inte på dagen, fastän du redan hade hört och sett mycket av vad har jag gjort. Eftersom du kom till mig under den normala natten liksom under din motsvarande själsliga natt i är det inte svårt att förstå att du ännu inte kan urskulda din inställning till Människosonen.
[3] Jag säger till dig: Om någon söker Människosonen om natten, eftersom han är rädd för att göra det om dagen inför alla människor, och således riskera sitt rykte, kommer han inte att hitta det han söker. Ty du, som är en mycket vis man bland judarna, vet säkert att natten, oavsett vilken natt det må vara, inte alls är lämplig för att söka och finna. Därför måste den, som söker Människosonen, söka honom om dagen och inte om natten, och han kommer då
att låta sig hittas.
[4] Bara detta säger Jag till dig: Gå till Johannes som på grund av vattnet för närvarande döper vid Enon nära Salim. Han kommer att berätta för dig huruvida Guds enfödde Son redan är här eller inte. Där kommer du att lära känna honom."
[5] Nikodemus säger: "Åh, åh, kära Mästare, det blir inte lätt, ty alla mina dagar är alltför upptagna. Tänk på att i staden och dess närmaste omgivning bor det, över 800 000 människor, inklusive främlingar, som jag, som deras överhuvud, har att sörja för. Förutom detta måste jag dagligen delta i tempelverksamhet som inte kan skjutas upp. Om denna nåd inte beviljas mig här i Jerusalem, så

måste jag avstå från det. Ty se, för ett sådant företag behöver jag åtminstone tre hela dagar, och i min verksamhet skulle det vara som tre år för en annan person.
[6] Därför måste du förlåta mig om jag inte kan följa dina råd. Men när du än kommer till Jerusalem med dina lärjungar, kom då till mig så skall jag ordna bra logi för er alla. Du och alla som är med dig ska alltid i mig ha en uppriktig vän och en som önskar er väl. Mitt hus, som är stort nog att hysa tusen människor, ligger på David Square inne i Salomos port, även kallad Golden Gate. När du kommer, står detta helt till ditt förfogande. Jag kommer alltid göra allt som står i min makt för att tjäna dig. Om du någonsin behöver något, så berätta för mig, så skall jag tillhandahålla detta.
[7] Ty se, en stor förändring har ägt rum inom mig. Jag älskar min kära Mästare mer än någonting jag någonsin har värderat högt, och denna kärlek berättar på sätt och vis för mig: Du själv är Den för vars skull du bad mig till Enon och till Johannes. Kanske är det inte som jag känner det inom mig, men det får vara som det är med det, jag älskar dig av hela mitt hjärta eftersom jag i dig känner igen en stor mästare av sann gudomlig visdom. Dina gärningar, vars like ingen före dig någon aldrig någonsin tidigare utfört, har fyllt mig med djupaste förundran, men din stora visdom hade hänfört mitt hjärta ännu mer för dig, du kära mästare. Jag älskar dig. Berätta för mig huruvida mitt hjärta ger en rättvis vittnesbörd om dig?”
[8] Jag säger: "Har lite mer tålamod så kommer allt att stå klart för dig. Inom kort kommer jag tillbaka till dig för att vara din gäst, och då kommer du att veta allt.
[9] Men följ ditt hjärtats uppmaning, som på ett ögonblick lär dig mer än alla Moses fem böcker och alla profeterna. Ty se, inget i människan är sant, förutom

kärlek. Håll därför fast vid det så kommer du att gå i dagsljus. Men nu till något annat.
[10] Jag kommer nu att gå till Judéen där jag ska predika om Guds kungarike. Du är detta lands högsta förvaltare. Låt Mig få ett säkerhetspass som används bland judarna i enlighet med romersk lag, inte för Min egen utan för mina lärjungars skull, så att de inte får några problem med tulltjänstemän och tullavgifter. För barn är det givetvis gratis, men de måste vara registrerade som sådana. Det skulle egentligen vara lätt för mig att överallt passera igenom gratis och utan att legionerna hindrar dem, men jag vill inte orsaka att någon blir irriterad och följer därför till Roms lag."
[11] Nikodemus säger: "Du skall få det omedelbart, kära Mästare, jag skall själv skriva ut det och ge det till Dig om en timme, ty härifrån är det är inte långt till mitt hus."
[12] Nikodemus skyndar sig nu hem och kommer redan efter en halvtimme med det begärda säkerhetspasset. När vi var i besittning av detta pass på en bit pergament, välsignade Jag i Mitt hjärta den rättskaffens Nikodemus. Han tog farväl med tårar i ögonen och bad Mig än en gång om att utnyttja hans hus vid Min återkomst till Jerusalem, vilket Jag också lovade honom. Men Jag rådde honom att hålla templet rent och han lovade detta högtidligt. Och så skildes vi på morgonen.

I LANDET JUDÉEN SOM OMGER JERUSALEM

Kapitel 23.
Dop med vatten och med anden.

Joh. Ev. 3:22

Därefter begav sig Jesus med sina lärjungar till Judeen, och där vistades han en tid med dem och döpte.

[1] När det hade dagats kom vi i väg och vandrade till Judéen som omringade staden och i själva verket tillhör Jerusalem, på samma sätt som idag ett distrikt ligger runt sin huvudstad. Man kunde lätt vandra genom hela landet på några dagar.
[2] Och vad gjorde Jag egentligen i detta land? Versen säger att jag stannade där med dem och då döpte. Här uppstår frågorna vilka 'de' faktiskt var och vad det innebär att Jag stannade med dem. 'De' är framför allt lärjungarna, vars antal återigen hade ökat med några i Jerusalem, men också då alla de som trodde på Mig och sympatiserade med Min lära.
[3] Och alla som antog min lära i full tro blev öppet döpta av mig med vatten, men i hemlighet med Min eviga kärleks och visdoms ande och fick därmed kraften att kallas 'Guds barn'. Detta var vad jag gjorde när jag vistades där. Undervisningen och vad jag gjorde nedtecknades delvis av de tre andra evangelisterna och behöver inte tas upp här. Detta bestod huvudsakligen faktiskt av att beskriva alla de allvarliga defekter som judarna och fariséerna led av och att predika om kärleken till Gud och till ens nästa.
[4] Först beskrev jag all svagheter, förmanade syndarna att ångra sig, varnade alla som antog Min lära mot att återvända till fariséernas gamla surdeg och, som bekräftelse på Min blidaste undervisning, utförde mirakulösa handlingar som var nödvändiga för dessa så väldigt materialistiska tider. Jag helade också många sjuka, befriade de besatta från de orena andarna och tog Mig an fler och fler lärjungar.

Joh. Ev. 3:23
Men också Johannes döpte i Ainon nära Salim - där fanns det gott om vatten - och folk kom dit och blev döpta.

Joh. Ev. 3:24
Johannes hade ännu inte blivit kastad i fängelse.

[5] När jag färdades genom Judéens land kom jag också till det område där Johannes döpte vid Enons lilla öken nära Salim eftersom det där fanns gott om vatten, medan Jordanfloden i Betabara regionen hade mycket lite vatten och densamma var lerig, smutsig och full av illaluktande skadedjur. Det är därför som Johannes hade flyttat på sig, höll sina stränga botgörare-predikningar vid Enon och där döpte folk som godtog hans lära och gjorde äkta botgöring.
[6] Bland dem var det också många som redan hade godtagit Min undervisning, men som ännu inte hade blivit döpta av Johannes. Dessa frågade Mig om det var nödvändigt att låta sig döpas av Johannes i förväg. Och Jag säger till dem: ”Endast en sak behövs och det är att faktiskt följa Min lära. Men den som vill bli renad av Johannes i förväg, medan han fortfarande utför detta arbete, kommer bara att dra nytta av en sådan rening.” När jag hade talat så, gick många för att låta sig döpas av Johannes.

Joh. Ev. 3:25
Då uppstod en tvist mellan några av Johannes lärjungar och en jude om reningen.

[7] En tvist uppstod om Johannes rening och Mitt dop, ty Johannes lärljungar kunde inte förstå att Jag också

döpte med vatten, eftersom de hade hört av Johannes vittnesbörd att Jag inte skulle döpa med vatten, men med den helige anden. Många judar, som redan var Mina lärjungar höll fast att Mitt dop var ett äkta dop. Ty även om jag döpte med vatten som Johannes, så var Mitt dop det enda giltiga eftersom Jag inte bara döpte med naturligt vatten, utan samtidigt med Guds Andes vatten, vilket skänkte de döpta den uppenbara kraften att kallas Guds barn.

Joh. Ev. 3:26
De gick till Johannes och sade: ”Rabbi, han som var hos dig på andra sidan Jordan och som du vittnade om, han döper och alla går till honom.”

[8] Efter dessa diskussioner gick Johannes lärjungar med judarna till Johannes och sade: ”Rabbi, lyssna, samme man som var med dig på andra sidan Jordanfloden, om vilken du vittnade att han skulle döpa med den Helige Ande, är nu här i närheten och döper också med vatten som du gör. Hur ska vi förstå detta? Är den här döparen verkligen den som du bar stor vittnesbörd om?”
[9] Johannes sade dock till sina lärjungar: ”Gå och fråga honom: ’Är du Den som ska komma eller borde vi vänta på en annan?’ Lyssna noga på vad han berättar för er och berätta sedan detta för mig. Bara efter detta kommer jag att helt svara på er fråga.”
[10] Därefter kommer flera av Johannes lärjungar till Mig och frågar Mig det som Johannes föreslagit. Men jag ger dem det välkända svaret, att de borde berätta för Johannes vad de har sett, nämligen att de blinda kan se, de lama gå, de döva höra och hur evangeliet om Guds rike predikas för de fattiga. Och lycklig den som inte tar

anstöt. Lärljungarna går åter till Johannes och berättar omedelbart för honom vad de har sett och hört.

Kapitel 24. Döparens sista och största vittnesbörd om Herren: "Han måste växa, men jag måste minska."

Joh. Ev. 3:27
Johannes svarade: "Ingen människa kan ta emot något utan att det ges henne från himlen.

[1] Men Johannes samlar sig och säger till sina lärjungar: "Lyssna, jag är övertygad om detta: En människa kan inte ta något, särskilt i saker som rör anden, såvida det inte först är givet honom från himlen. Den osedvanliga mannen som lät Sig Själv döpas av mig på andra sidan Jordanfloden och över vilken jag såg Guds Ande nedstiga från himlen i form av ett litet ljusmoln, så försiktigt som en duva som landar över sina bon, och för vilken jag vittnade, kunde inte som en vanlig man ha tagit det han besitter. Han är mer än en vanlig man och verkar Själv ha kraft att ta från himlen och att antingen behålla vad han har tagit eller föra över det till vem Han än behagar. Och jag tror att vi alla har fått det vi har från Hans nåd. Därför kan vi omöjligt säga till Honom vad han ska göra och hur skall göra det. Han ger och vi är de som tar det ifrån Honom. Han har sin kastskovel i Sin hand och kommer att sopa golvet i Sin ladugård, men bränna agnarna i den eviga elden och använda askan på det sätt Han anser lämpligt.

Joh. Ev. 3:28
Ni kan själva vittna om att jag sade: Jag är inte Messias. Jag är sänd framför honom.

[2] Ni är mina vittnen till att jag berättade för prästerna och leviterna, som kom till mig från Jerusalem, att jag inte är Messias, utan skickats som Hans förelöpare. Hur kan jag då hitta fel på vad den Ende gör, som har sin egen kastskovel i Sin hand? Hur han än sopar sitt tröskgolv så kan vi inte sätta regler för Honom. Ty fältet (världen) är Hans, således också vetet (Guds barn) och agnarna (världens eller djävulens barn) och Hans är ladan (himlen) och Hans elden (helvetet), som aldrig brinner ut.

Joh. Ev. 3:29
Brudgum är den som har bruden. Men brudgummens vän, som står där och hör honom, gläder sig innerligt över brudgummens röst. Den glädjen har jag nu helt och fullt.

[3] Vem som än har bruden (himlens visdom) är en sann brudgum, men brudgummens vän som står redo och lyssnar på Honom är överlycklig över att höra brudgummens röst. Och titta, denna glädje är nu min. Men när Herren själv kommer, så är häroldens uppdrag avslutat. Ty häroldens enda plikt är att meddela Herrens ankomst. När Herren väl har anlänt behövs inte härolden längre.

Joh. Ev. 3:30
Han måste bli större och jag mindre.

[4] Därför måste jag nu minska, medan han som Herren måste öka med människorna på denna jord. Sedan jag kom till er som en budbärare har ni alltid varit mina lärjungar. Har någon av er någonsin hört mig skryta om

det? Hela tiden lät jag den verkliga äran förbehållas Honom som har rätt till den. När jag vittnade om att jag inte var tillräckligt god för att knyta upp Hans skor, höjde jag mig verkligen inte ovanför honom, utan gav Honom all den ära som folkets blindhet ville visa mig. Därför upprepar jag: Nu är mitt uppdrag avslutat. Så snart Herren Själv har kommit, så behövs föregångaren inte längre, varför budbäraren (köttet) nu måste växa mindre, medan Han som Herren (Anden) måste växa bortom allt kött. Det föreligger en stor skillnad mellan härolden och Han som utifrån Sin egen makt skickar härolden vart han vill.

Joh. Ev. 3:31
Den som kommer ovanifrån är över alla. Den som kommer från jorden är av jorden, och av jorden talar han. Den som kommer från himlen är över alla.

[5] Den som har makten att stifta lagar står över och den som måste lyda står nedanför. Ingen kan med rätta stå över om han inte härstammar därifrån. Men den som verkligen kommer uppifrån står ovan alla andra. Den som är från jorden kan aldrig vara från ovan, utan tillhör jorden och kan inte tala om annat än om jordiska saker. Men den som kommer från himlen står över allt, ty Han är Herren och kan därför göra vad han vill. Han kan döpa med vatten, eld och ande, ty allt är Hans.
[6] Jag tror fortfarande inte att Han Själv döper med vatten, utan bara med Andens eld, medan Hans lärjungar kommer att döpa människorna i förväg på det sätt jag gör det, det vill säga alla de som inte fick dopet med vatten från mig. Dopet med vatten är till ingen nytta för människan om det inte följs av dopet med Guds Ande.

Joh. Ev. 3:32
Vad han har sett och hört vittnar han om, och hans vittnesbörd tar ingen emot.

[7] Vatten ger bevis på ingenting annat än vatten och renar huden från jordens smuts. Men Guds Ande, med vilken endast Herren kan döpa, eftersom Guds Ande är Hans Ande, vittnar om Gud och det som endast Han alltid ser och hör i Gud.

[8] Tyvärr har ingen än så länge godtagit detta heliga vittne, för det som är jord förblir jord och avvisar Anden, om inte jorden först passerar genom elden där för att själv bli ande. En ordentlig eld förtär allt utom Anden, som är en mäktig eld i sig själv. Därför kommer Herrens andedop att förstöra många och på grund av detta kommer många att frukta för att ta emot det.

Joh. Ev. 3:33
Den som har tagit emot hans vittnesbörd har bekräftat att Gud är sann.

[9] Men den som kommer att ta emot detta dop och dess heliga vittnesmål kommer att inom sig hålla kunskapen förseglad från världen, att Den Ende som döpte honom med Anden verkligen är Gud och förmögen att ensam kunna ge evigt liv. Nu säger ni inom er: "Varför skall man behålla förseglat inom sig själv himlens vittnesbörd om Gud genom Gud ?" Jag har redan berättat för er: Jord är och förblir jord och ande är och förblir ande. Om dock den dödliga människan, som i grund och botten består av jord, tar emot anden i sin jord, kommer hon då

att kunna behålla anden, om hon inte försiktigt bevarar det inom sig, det vill säga i sitt hjärta?
[10] Eller finns det ett särskilt mått enligt vilket ande fördelas så att alla kan veta hur mycket ande hon mottagit? Om det inte finns ett sådant mått gäller det för den tillfälliga jordmänniskan att i sitt hjärta öppna upp ett sådant mått för den mottagna anden. Och när anden väl i detta mått har dragit sig tillbaka för permanent vila och sålunda fyller upp det nya måttet, bara då inser jordmänniskan inom sig hur mycket av ande hon har mottagit.
[11] Till vilken nytta skulle det vara för er ni om ni vid havet fyllde vatten i en tunna med hål i? Skulle ni någonsin kunna hävda och värdera att ni har tagit upp en viss mängd vatten från det för er omätbara havet? Om tunnan är väl sammanbunden, kommer ni att kunna bedöma hur mycket av havsvattnet som finns i den. Havsvattnet är dock detsamma överallt, om det är i stora eller små mängder har ingen betydelse. Således är havet som sådant hav överallt, och varhelst man tar upp vatten från havet, det kan vara mycket eller lite, så tar man till varje del upp havsvatten och kommer först senare att kunna veta måttet.

Joh. Ev. 3:34
Den som Gud har sänt talar Guds ord. Gud ger honom sin Ande utan att mäta.

[12] Således förhåller det sig med den som har kommit från Gud att bära vittnesbörd om Gud och utge Guds rena ord. Han Själv är det omätbara havet (Guds Ande). När Han ger någon av Sin Ande, så ger Han inte det i en oändlig mängd, som bara hos Gud kan existera i oändligt överflöd, utan enligt det mått som är tillstädes

hos människan. Om en människa vill få Anden, så får hennes egen mått inte vara defekt och förbli öppet, det måste vara väl sammanbundet och väl förseglat.
[13] Han som du just har sett och frågade huruvida han var Kristus har, fastän till det yttre också en Människoson, fått Guds Ande inte enligt en människas mått, utan enligt Guds ändlösa mått redan från evigheten. Ty Han Själv är Guds Andes omätbara hav inom Sig. Hans kärlek utgör Fadern från evigheten, och detta är inte utanför den synliga Människosonen, utan inom Honom, vilket är elden, flamman och ljuset från evigheten i och från Fadern.

Joh. Ev. 3:35
Fadern älskar Sonen, och allt har han lagt i hans hand.

[14] Denna kärleksfulla Fader älskar Sin eviga Son högt och all makt och myndighet ligger i Sonens händer och allt vi har enligt det rätta måttet har vi tagit ifrån hans omätbara överflöd. Han Själv är med Sitt eget Ord nu en människa i kött ibland oss, och Hans ord är Gud, ande och kött, och vi kallar det "sonen". Således är Sonen också inom sig själv själva livet för evigt.

Joh. Ev. 3:36
Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom."

[15] Den som tar emot Sonen och tror på honom har således redan evigt liv inom sig. Ty, precis som Gud själv i varje ord är Sitt eget mest fullkomliga eviga liv, så är Han också det i varje människa, som tar Hans levande ord till sig och håller fast vid det. Å andra

sidan, den som inte tar emot Guds ord från Sonens mun, och således inte tror på Sonen, får inte och kan inte ta emot livet och inte heller se och känna det inom sig. Och Guds vrede, som är domen för alla ting som inte har något liv, förutom den för evigt oföränderliga tvångets lag, kommer att vila över honom så länge, som han inte tror på Sonen.
[16] Jag, Johannes, har nu berättat allt detta för er och har burit ett fullt giltigt vittnesmål till alla er. Med mina egna händer har jag renat er från jordens smuts. Gå nu och ta emot Hans Ord, så att ni får ta emot Hans Andes dop, för utan detta är alla mina ansträngningar å era vägnar meningslösa. Jag skulle själv vilja gå till Honom, men Han vill inte det och uppenbarar för mig genom min ande att jag borde stanna här, eftersom jag redan har fått i anden det som fortfarande saknas hos er."
[17] Detta är Johannes sista och största vittnesbörd om Mig och kräver ingen ytterligare förklaring eftersom den redan är förklarande i sig självt.
[18] Men anledningen till att det inte ges så detaljerat i evangeliet är och förblir alltid densamma. För det första var det i dessa dagar det sätt som saker och ting måste skrivas på, nämligen att bara huvudpunkterna dokumenterades och allt annat, som en person med en klarvaken ande ändå lätt kunde förstå, utelämnades. Och för det andra att förhindra att det levande heliga innehållet i Ordet skulle bli nedsmutsat och vanhelgat. Därför är alla sådana verser ett vältäckt frökorn med sovande grodd för ett evigt liv och dess omätbara överflöd av visdom.

PÅ VÄGEN TILL SAMARIEN.

STANNAR TILL VID JAKOBS BRUNN NÄRA SYKAR

Kapitel 25.
Tempeltjänarnas ursinniga förföljelser

Joh. Ev. 4:1
När Jesus fick veta att fariseerna hade hört att han vann fler lärjungar och döpte fler än Johannes

Joh. Ev. 4:2
- men det var inte Jesus själv utan hans lärjungar som döpte -

Joh. Ev. 4:3
lämnade han Judeen och vände tillbaka till Galileen.

[1] Efter dessa ord av Johannes gick hans lärjungar snart över till Mig och antalet lärjungar till Mig fortsatte att växa från dag till dag, ofta från timme till timme. Ty alla som började tro på Mig och som Jag hade lagt mina händer på - i enlighet med måttet på hans tro och vilket följde efter dopet med vatten som utfördes av Mina första lärjungar - blev fyllda av andlig styrka och mod och förlorade all rädsla för den fysiska döden.
[2] Eftersom många hörde talas om detta, spred de nyheterna varhelst de gick, även om jag hade förbjudit det. Alla Mina gärningar, ofta också med tillägg och överdrifter, gjordes dessutom kända överallt i Judéen och bland judarna, som alltid längtade efter mirakel, vilket faktum naturligtvis ledde till att fler och fler av dem varje dag kom till Mig och i många fall också stannade hos mig.

[3] Men det hade tyvärr också den oundvikliga följden att allt detta nådde fariséernas öron och, som redan nämnts, med tillägg och överdrifter, av vilka några lät så märkliga
att även några romare började tänka att jag skulle behöva vara antingen Zeus själv eller åtminstone en av hans söner.
[4] Romarna skickade också utredare till Mig, men de fann inte det de hade skickats ut för. Vid dessa tillfällen utförde Jag vanligtvis inga mirakler för att så förhindra dessa vidskepliga människor att bli ännu trögare än de redan var.
[5] Från dessa överdrifter härstammade så småningom ett ansenligt antal falska evangelier som förvrängde de sanna.
[6] Fariséerna, dessa ondsinta och ytterst avundsjuka överhuvuden för templet och skriften, började skyndsamt att samråda med varandra om hur de skulle få ett slut på vår verksamhet. De planerade att antingen göra sig av med oss på ett till synes ofarligt sätt eller att åtminstone tillhandahålla ett livslångt boende för oss på en anstalt - snyggt beläget under jorden - som de senare med Herodes hjälp lyckades ordna för Johannes (Döparen).
[7] Att jag var ganska medveten om dessa ädla intentioner är naturligtvis uppenbart men för att undvika tumult och irriterande bråk hade jag inget annat val än att lämna det konservativa, mörka Judéen och färdas till det mera frisinnade Galiléen.

Joh. Ev. 4:4
Han måste då ta vägen genom Samarien

[8] Det var inte ens tillrådligt att färdas på direktvägen till Galiléen, utan snarare genom Samarien som med

hjälp av romarna redan sedan länge hade befriat sig från templets prästadöme (en lätt och önskvärd uppgift för romarna, som ändå hade som princip att dela upp länderna för att göra det lättare att styra dem).
[9] På grund av detta var samariterna, i Jerusalems prästerskaps ögon, också det mest avskyvärda och hädiska folket på jorden. Å andra sidan hade prästerna i Jerusalem ett sådant rykte hos samariterna att dessa vanligtvis beskrev den värsta möjliga sak med en tempelprästs namn. Om till exempel en samarit i ett tillstånd av omotiverad upphetsning sade till någon, "du din farisé", så åtalade den sålunda skymfade den som kränkt honom, som ofta blev tvungen att betala för sin oförsiktighet med dryga böter och fängelse i åratal. Det är naturligtvis uppenbart att det inte skulle vara tillrådligt för en farisé eller annan präst att komma in i Samarien. Detta visade sig vara i högsta grad till nytta för för Mig och alla som följde Mig, ty i Samarien gick vi säkra från tempeltjänarnas ondskefulla förföljelse.

Joh. Ev. 4:5
och kom till en samaritisk stad som heter Sykar, nära det jordstycke som Jakob hade gett åt sin son Josef.

[10] Vägen gick genom Sykar, en stad nära den gamla lilla byn som Jakob gav sin son Josef vid sin födelse tillsammans med invånarna i den lilla byn som huvudsakligen består av fåraherdar, som han fick tillsammans med Rakel som hennes hemgift. Staden Sykar var inte precis en framstående stad i detta land, men många mycket rika Samariter bodde där, liksom mången rik romare, eftersom denna stad var vackert belägen och hela regionen var mycket hälsosam.

Joh. Ev. 4:6
Där fanns Jakobs brunn. Eftersom Jesus var trött av vandringen, satte han sig där vid brunnen. Det var omkring sjätte timmen.

[11] Enligt den nuvarande beräkningen av tid, gav vi oss iväg från Judéen redan klockan 4 på morgonen, gick raskt utan vila och anlände precis klockan tolv, vilket då var den 6: e timmen, till den gamla Jakobs brunn, som låg cirka 40 steg framför den lilla byn i riktning mot Sykar. Detta brunn hade en väldigt bra källa, var omgärdad av en kant som var graciöst utmejslad i gammal stil och omgiven av skuggiga träd.
[12] Eftersom det var midsommar, var dagen het och Min kropp hade blivit väldigt trött efter den påfrestande resan. Alla de, som hade följt Mig från Judéen och redan tidigare från Galiléen, sökte i sin utmattning skydd och en högst önskvärd vila, delvis i den lilla byn, delvis under skuggiga träd.
[13] Även de första lärjungarna, det vill säga Petrus, Min Johannes evangelisten, Andreas, Tomas, Filippos och Natanael kastade sig ner i det frodiga gräset under träden. Jag ensam, fastän också väldigt trött satte Mig på brunnens stenkant väl vetandes på förhand att det snart skulle ges ett bra tillfälle för en nyttig diskussion vid brunnen med de envisa men annars mera öppet sinnade samariterna. Samtidigt var jag redan mycket törstig och väntade på en behållare för att hämta upp vatten, i vilket syfte en lärjunge hade gått in till byn, men inte återkommit med den ännu.

Kapitel 26.
Herren och kvinnan vid Jakobs brunn

Joh. Ev. 4:7
Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade till henne: ”Ge mig att dricka.”

Joh. Ev. 4:8
Hans lärjungar hade gått in i staden för att köpa mat.

[1] Medan jag fortfarande förgäves väntar på ett upphämtningskärl från den lilla byn kommer en samaritisk kvinna från Sykar med ett kärl precis i rättan tid denna varma dag och hämtar upp en läcker, uppfriskande dryck från Jakobs brunn. Först efter att hon med ett tunt rep dragit upp kärlet fyllt med vatten, utan att ta någon notis om mig, vänder Jag Mig till henne och säger : "Kvinna, jag är mycket törstig. Låt mig få dricka ur din vattenkruka."

Joh. Ev. 4:9
Den samaritiska kvinnan sade till honom: ”Hur kan du som är jude be mig, en samaritisk kvinna, om något att dricka?” - Judarna umgås inte med samariterna. -

[2] Kvinnan, som ser att jag är judisk, blir ganska förvånad och säger efter en stund: "Är inte ni en av dem som jag träffade när de gick in i staden och frågade var man kunde köpa mat? De var stolta judar. Att döma av edra kläder, måste ni vara jude också, och jag är en samaritisk kvinna. Hur kommer det sig att du ber mig om vatten att dricka? Ja, ja, ni stolta judar, när ni behöver hjälp, duger det med en samaritisk kvinna till och med, men annars ägnar ni oss inte längre någon uppmärksamhet. Om jag kunde dränka hela Judéen med detta vattenkärl, skulle jag bara bli alltför nöjd att låta er dricka det önskade vattnet från denna kruka.

Men annars skulle jag hellre se er dö av törst än erbjuda ens en droppe vatten från den.”

Joh. Ev. 4:10
Jesus svarade henne: ”Om du kände till Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.”

[3] Jag säger: "Du talar så därför att din uppfattning är blind. Om du kunde se och känna igen Guds gåva och vem det är som talar till dig och har sagt: "kvinna, låt Mig få något att dricka", så skulle du be honom på dina knän om äkta vatten, och han skulle ge dig att dricka av det levande vattnet. Jag säger dig: den som tror på vad Jag säger till honom, från hans kropp kommer det att flyta strömmar av samma levande vatten som står skrivet om i Jesaja 44: 3 och Joel 3: 1."

Joh. Ev. 4:11
Hon sade: ”Herre, inte ens en skopa har du, och brunnen är djup. Varifrån får du då det levande vattnet?

[4] Säger kvinnan: ”Ni verkar vara väl insatt i Skriften. Men som jag förstår av er begäran om att få dricka vatten från mitt krus, att ni faktiskt inte har något kärl för att hämta upp vatten med från denna djupa brunn, där ingen kan nå vattnet med händerna, så skulle jag vilja veta hur ni kunde klara av att skaffa det någon annanstans ifrån? Eller vill ni låta mig på ett förtäckt sätt förstå att ni vill ha en kärleksaffär med mig? Jag är fortfarande ung och tillräckligt tilldragande eftersom jag ännu inte är 30 år. Men ett förslag för en judes del till en

högst föraktad samaritisk kvinna skulle bli alltför förvånande eftersom ni föredrar djur framför oss samaritiska människor. Det finns inte en chans att jag kunde övertalas att gå med på detta."

Joh. Ev. 4:12
Inte är väl du förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och själv drack ur den, liksom hans söner och hans boskap?"

[5] "Vem och vad är ni som vågar tala till mig på detta sätt? Är ni kanske mer än vår förfader Jakob, som gav oss denna brunn och drack ur den själv, och det gjorde också hans barn och hans boskap? Vad låtsas ni vara? Se, jag är en fattig kvinna, ty om jag vore rik jag skulle inte komma själv i denna värme för att få något uppfriskande att dricka. Vill ni, som jude, göra mig olyckligare än jag redan är? Om ni tittar på mina kläder, som knappast räcker till för att täcka min nakenhet, så kommer det att stå klart för er att jag är mycket fattig. Hur kan ni begära av mig, en fattig, olycklig kvinna, att ens be er, en stolt jude, om att få tjäna er i lust?
Fy skäms på er, om ni funderar på detta. Men ni ser faktiskt inte ut som om ni var sådan, och därför menar jag egentligen inte det vad jag precis sade till er. Men eftersom ni började prata med mig, berätta för mig med enkla ord vad ni menar med ert levande vatten."

Joh. Ev. 4:13
Jesus svarade henne: "Var och en som dricker av det här vattnet blir törstig igen.

[6] Jag säger: "Jag har redan sagt att du är blind i din uppfattning, och det är förståeligt att du inte kan och

inte kommer att kunna förstå meningen med Mina ord. Ty jag sade också: den som tror på Mina ord, från hans länder kommer det att flyta strömmar av levande vatten. Ty, jag har redan varit i den här världen i 30 år och har aldrig ännu rört vid en kvinna, så varför skulle jag nu plötsligt ha begär till dig? Åh, du blinda, dåraktiga kvinna. Och även om jag ville detta med dig, skulle du säkert bli törstig igen och behöva dricka för att släcka din törst. Om jag erbjöd dig ett levande vatten, är det uppenbart att jag med detta ville släcka ditt livs törst för alltid. Ty du måste förstå, Mitt Ord, min lära är sådant vatten."

Joh. Ev. 4:14
Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv."

[7] "Ty den som dricker det naturliga vattnet från denna eller någon annan kommer snart att vara törstig igen. Men den som dricker (tar till sig med tro i sitt hjärta) det andliga vatten (Min lära), som bara jag kan ge, kommer aldrig någonsin att bli törstig igen, ty vattnet jag ger till någon blir till en inre källa som för honom väller upp till evigt liv.
[8] Du tar mig för att vara en stolt, arrogant jude, men jag är faktiskt saktmodig i hela min själ och full av den djupaste ödmjukhet. Den som således inte blir så ödmjuk som Mig kommer inte att ha del i Guds rike, som nu har stigit ned till jorden.
[9] Samtidigt är det levande vattnet som du erbjudits den enda sanna kunskapen om Gud och det eviga livet från Gud, allt livs liv, vilket utspringer från Gud in i människan som evigt liv där det blir ett outtömligt,

ständigt närvarande liv, vilket strömmar tillbaka in i Guds liv och skapar i Gud ett och samma fria aktiva liv. Du må förstå att ett sådant vatten är vad jag erbjuder dig. Hur kunde du missförstå mig så mycket?”

Joh. Ev. 4:15
Kvinnan sade till honom: ”Herre, ge mig det vattnet, så att jag inte blir törstig och behöver gå hit och hämta vatten.”

[10] Säger kvinnan: "Ge mig då det vattnet, på det att jag aldrig blir törstig och inte längre behöver bemöda mig att komma hit för att hämta vatten från denna brunn. För bor jag i andra änden av staden och måste gå ganska långt för att komma hit."

Joh. Ev. 4:16
Han sade: ”Gå och hämta din man och kom hit!”

[11] Jag säger: ”Åh kvinna, du förstår inte. Det är ingen mening med att prata med dig eftersom du är helt okunnig om andliga ting. Gå tillbaka till staden och hämta din man och kom tillbaka till mig med honom. Jag skall tala med honom. Han kommer säkerligen att förstå mig bättre än du gör. Eller är din man också som du och vill släcka sin naturliga fysiska törst med ödmjukhetens andliga vatten?”

Kapitel 27.
Om äkta tillbedjan av Gud i ande och sanning

Joh. Ev. 4:17

Kvinnan svarade: ”Jag har ingen man.” Jesus sade: ”Du har rätt när du säger att du inte har någon man.

[1] Kvinnan svarar ganska kvickt på det: "Jag har ingen man", varpå Jag säger till henne med ett leende: "Det var kort, bra och korrekt. Nu har du verkligen sagt sanningen.”

Joh. Ev. 4:18
Fem män har du haft, och den du har nu är inte din man. Det du sade är sant.”

[2] ”För se, min kära (kvinna), du har redan haft 5 män och eftersom din natur inte kunde förlika sig med deras, insjuknade de snart och dog. Ty ingen kunde leva mer än ett år med dig. Du bär på en skadlig parasit i din kropp och din parasit dödar snart den som sover med dig. Mannen du är tillsammans med nu är inte din make, utan bara din älskare vilket leder till hans och din undergång. Ja, ja, du har verkligen berättade sanningen för Mig."

Joh. Ev. 4:19
Kvinnan sade: ”Herre, jag märker att du är en profet.

[3] Nu blir kvinnan bestört, men vill inte anförtro sig och säger efter en stund: ”Min herre, jag förstår att ni är en profet. Eftersom ni vet så mycket, kanske ni också vet vad som kan hjälpa mig?”

Joh. Ev. 4:20
Våra fäder har tillbett på detta berg, och ni säger att den plats där man skall tillbe finns i Jerusalem.”

[4] ”Jag är medveten om att när det gäller sådant så kan endast Gud hjälpa, men hur och var skall han dyrkas? Våra fäder säger att Gud måste dyrkas på berget Gerisim där redan de första patriarkerna dyrkade honom. Men ni säger att Jerusalem är den rätta platsen för att dyrka Gud. Eftersom ni uppenbarligen är en Guds profet, säg mig var man egentligen ska dyrka Gud så att det har någon verkan. Ty se, jag är fortfarande ung och folk säger att jag är mycket vacker. Det skulle vara fruktansvärt om min parasit skulle förtära mig medan jag fortfarande lever. Åh vilken fattig, olycklig kvinna jag är."

Joh. Ev. 4:21
Jesus svarade: ”Tro mig, kvinna, den tid kommer, då det varken är på detta berg eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern.

[5] Jag säger: "Kvinna, Jag känner till din fattigdom, ditt elände och din sjuka kropp, och Jag känner också ditt hjärta som egentligen inte är det bästa, men inte heller alltför dåligt. Som du förstår är det skälet till att Jag nu talar med dig. Hos dem där hjärtat fortfarande är relativt gott, finns det all möjlighet till hjälp. Men du har helt fel i det att du är osäker på var Gud skall dyrkas värdigt och effektivt.
[6] Tro Mig när Jag säger er: den tiden kommer och är allaredan här när du varken tillbeder Fadern på berget eller i Jerusalem."

[7] Nu blir kvinnan uppskrämd och säger: "Ve mig, ve hela nationen! Vad kommer då att hända med oss? Då måste vi ha syndat något fruktansvärt, precis som judarna? Men varför sände inte Jehova oss en profet

denna gång för att varna oss? Även om ni har kommit till oss som en sann profet, vad är det för mening med det nu om ni säger: I framtiden kommer Gud varken att tillbes på berget eller i Jerusalem? Betyder inte detta så mycket som - som jag kunde uttyda från ert plötsligt mycket allvarliga ansikte - Gud kommer att överge sitt folk helt och ta säte i en annan nation? Var på jorden kan detta vara? Åh säg mig, så att jag kan bege mig dit för att tillbe Gud Fader som en sann ångerfull, och be honom att hjälpa mig, en stackars kvinna, och att inte överge mitt folk helt."
[8] På detta svarar Jag: "Lyssna nu noga på Mig, så att du förstår vad Jag säger. Varför är du full av tvivel och rädsla? Tror du att Gud är lika trolös när det gäller att hålla sina löften som människor är mot varandra?"

Joh. Ev. 4:22
Ni tillber vad ni inte känner. Vi tillber vad vi känner, eftersom frälsningen kommer från judarna.

[9] "Ni bestiger berget där för att dyrka, men vet inte vad eller vem ni tillbeder. Detsamma gäller dem som ber i Jerusalem. De rusar till templet och de jämrar sig fruktansvärt, men inte heller de vet vad de gör eller vad de dyrkar.
[10] Icke desto mindre, såsom Gud har förkunnat genom profeternas mun, frälsningen kommer inte från dig, men från judarna. Bara läs den tredje versen i det andra kapitlet av profeten Jesaja, så kommer du att hitta den."
[11] Kvinnan säger: "Jo, jag vet att det står det skrivet att lagen skummar som fradga från Sion, eftersom det också förvaras där i förbundsarken. Men varför säger ni då: Varken på berget eller i Jerusalem?"

Joh. Ev. 4:23
Men den tid kommer, ja, den är redan här, då sanna tillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty sådana tillbedjare vill Fadern ha.

[12] Jag säger: "Du har fortfarande inte förstått mig. Du måste förstå att Gud Fadern från evighet varken är ett berg eller ett tempel eller förbundsarken och således inte uppehålla sig vid berget eller i templet eller i förbundsarken. Därför sade jag till dig: Tiden närmar sig, och är faktiskt redan här inför dina ögon, då sanna tillbedjare (som du kan se dem vila under träden här i stort antal, av vilka du redan träffat några i staden på väg att köpa mat) kommer att tillbedja Gud Fadern i ande och sanning. Ty från och med nu vill Fadern bli dyrkad av människor på detta sätt."

Joh. Ev. 4:24
Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning."

[13] "För se, Gud är en ande och de som tillbeder honom tillbeder bara i ande och sanning.
[14] Och för detta behövs varken ett berg eller något tempel, utan bara ett så kärleksfullt, ödmjukt och rent hjärta som möjligt. Om hjärtat är vad det är tänkt att vara, nämligen ett kärl för Guds kärlek, ett kärl fyllt av saktmod och ödmjukhet, då rymmer ett sådant hjärta hela sanningen. Och där det finns sanning, där finns det ljus och frihet, för sanningens ljus befriar varje hjärta. När hjärtat är befriat, är också hela människan befriad.
[15] Därför är den som älskar Gud med ett sådant hjärta en sann dyrkare av Gud Fadern och Fadern kommer

alltid att uppfylla hans bön. Han kommer bara att se till en människas hjärta och inte bry sig om platsen där han ber, som är ganska oviktigt, vare sig det sker på berget eller i Jerusalem, ty jorden tillhör Gud överallt. Jag tror att du bör ha förstått mig nu."

Kapitel 28.
Herren ger sig tillkänna som Messias

[1] Säger kvinnan: "Ja min herre, nu har ni talat tydligare. Men säg mig: Är ni inte längre törstig och vill ni inte att dricka ur en syndares vattenkruka."
Jag säger: "Kära kvinna, strunt i det, för som du förstår så föredrar jag dig framför din kruka och ditt vatten. När Jag tidigare frågade om att få dricka, menade jag inte ur din kruka, utan från ditt hjärta där det finns ett mycket ljuvligare vatten än i denna brunn och i din kruka. Med ditt hjärtas vatten kan du också läka hela din kropp, för det som jag tycker är tilltalande hos dig kommer att läka dig om du kan tro."
[2] Säger **kvinnan**: "Åh min herre, hur kan jag lyckas att få vattnet från mitt hjärta till mina privatare delar? Förlåt mig, min herre, för att jag använder ett sådant rättframt språk mot er, men jag är en ömklig kvinna och bedrövelsen känner inte till måttlighet som sådan, den känner bara till sig själv och lossar sin tunga beroende på omfattningen av svårigheterna. Om jag inte vore så olycklig som jag är, skulle jag minsann erbjuda er mitt hjärta. Men så som saker och ting förhåller sig - Åh Gud, du helige Fader, hjälp mig - jag är bedrövligt sjuk och får inte öka på mina många synder. Ty att skänka ett sådant orent hjärta till en ren människa, som ni måste vara, skulle säkert vara största möjliga synd."
[3] Jag säger: "Min kära kvinna, inte att du skulle skänka ditt hjärta till mig, men jag har själv tagit det när jag bad

dig om vatten att dricka. Därför kan du erbjuda mig ditt hjärta, ty jag godtar också en samarits hjärta. Om du älskar mig, är det bra för dig, eftersom jag älskade dig redan långt innan du kunde tänka på mig."
[4] Nu rodnar den vackra kvinnan och säger, lite generad: "Sen när känner ni mig? Har du någonsin tidigare varit i denna stad eller i Samarien? Jag har sannerligen aldrig ens sett en skymt av er någonstans. Åh snälla, berätta, när och var såg ni mig? Berätta."
[5] Jag säger: "Varken här eller i Samarien eller på någon annan plats, ändå känner jag dig ända sedan du föddes, till och med mycket tidigare. Och jag har alltid älskat dig som Mitt liv. Vad tycker du om det? Är du glad över min kärlek? Du må förstå att det var jag som drog upp dig då du vid tolv års ålder föll i en cistern,. Men du kunde inte se den hand som lyfte dig från cisternen. Minns du fortfarande det?"
[6] Här kvinnan blir ganska förvirrad och vet inte vad hon skall säga, för en stor låga har redan tänts i hennes hjärta och hennes kärlek fortsätter att växa så det syns.
[7] Efter att hennes hjärta har klappat ett tag, frågar jag henne om hon vet något om Messias som skall komma.

Joh. Ev. 4:25
Kvinnan sade till honom: "Jag vet att Messias skall komma, han som kallas Kristus. När han kommer, skall han förkunna allt för oss."

[8] Kvinnan, vars kinder fortfarande är intensivt röda, säger nu med stark sinnesrörelse: "Herre, ni den klokaste Guds profet, jag vet att den utlovade Messias skall komma och att hans namn kommer att vara Kristus. När han kommer, kommer han då inte att kunna förkunna för oss bara det som ni nu har berättat

för mig? Men vem kommer att berätta när och varifrån Messias kommer att komma? Kanske ni som är så väldigt vis kan ge mig lite mer detaljerad information om den kommande Messias. Ni förstår, vi har redan väntat under en lång tid, men inte ett ord kan höras om Messias någonstans. Ni skulle göra mig en stor tjänst om ni talade om för mig när och var Messias definitivt kommer för att rädda sitt folk från sina många fiender. Åh, berätta det för mig om ni vet det. Kanske skulle Messias också ha förbarmande om mig och hjälpa mig om jag bönföll honom?"

Joh. Ev. 4:26
Jesus sade till henne: ”Det Är Jag, den som talar med dig.”

[9] Jag säger till kvinnan kort och koncist, men med ett kärleksfullt allvar: "Det är Jag, Jag som talar till er nu."

Kapitel 29.
Fortsättning på scenen: kvinnans läkning och hennes vittnesbörd för den funne Messias

Joh. Ev. 4:27
Just då kom hans lärjungar, och de blev förvånade över att han talade med en kvinna, men ingen frågade vad han ville henne eller varför han talade med henne.

[1] Detta uttalande skakade om kvinnan, och detta desto mer eftersom lärjungarna återvände vid denna tidpunkt med mat från staden och var förvånade över att finna mig prata med denna kvinna. Men ingen av dem vågade fråga mig eller kvinnan vad vi hade gjort eller diskuterat tillsammans. Men de andra i rese-sällskapet,

inklusive Min mor som också var närvarande, somnade så kvickt att de knappt kunde väckas. Den långa gångmarschen hade slitit ut dem alla. Slutligen återvände också en lärjunge från den lilla byn, som hade gått iväg för att leta efter en kruka för att hämta upp vatten med, men inte hittat någon. Han bad om ursäkt och sade: "Herre, den lilla byn hade 20 hus, men det var inte en enda person hemma och alla dörrar var ordentligt låsta."

[2] På detta svarade Jag: "Strunta i det. Ty du måste förstå att materiellt och speciellt andligt kommer detta fortfarande ofta att hända oss, att vi drivna av vår kärlekstörst , ska knacka på människors dörrar (hjärtan) och söka efter ett krus att samla upp levande vatten med. Men vi skall finna hjärtana låsta och tomma. Förstår du denna liknelse?”

[3] Lärjungen säger ganska rörd och förvirrad: "Herre, min kära Mästare, tyvärr har jag sannerligen förstått dig. Men om det förhåller sig så, så kommer vi inte att bli särskilt framgångsrika."

[4] Jag säger: "Och ändå, Min bror, se på denna kvinna. Jag säger dig, det är mera värt att finna en som gått förlorad än nittionio rättfärdiga, som enligt sitt eget samvete inte behöver ångra sig, eftersom de tror sig tjäna Gud varje sabbat på berget Gerisim. På sabbatens afton tar de till och med bort all krus att hämta upp vatten med härifrån så att ingen på sabbaten kan hämta upp vatten från brunnen för att släcka sin törst, varigenom i de rättfärdigas ögonen sabbaten skulle vanhelgas. Åh, detta för sådana rättfärdigas stora blinda dårskap. Men här står en syndare med en fin vattenkruka för att tjäna oss. Säg mig vem som är bäst? Denna eller de nittionio som efterlever sabbaten på berget Gerisim?”

[5] Men kvinnan säger full av ånger: "Herre, ni den Eviges Son. Här är min kruka, använd den. Jag lämnar den här till nytta för er. Men låt mig skynda tillbaka till staden, för jag står här framför er alltför ovärdigt klädd.” Jag säger: "Kvinna, bli helad och gör vad du tror är rätt."

Joh. Ev. 4:28
Kvinnan lät sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket:

[6] Gråtande av glädje lämnar kvinnan sin vattenkruka och brunnen och skyndar in till staden, men på sin väg blickar hon tillbaka många gånger och hälsar, för hon älskar mig häftigt. Nästan utan att få till sig andan anländer kvinnan till staden, där hon möter en grupp män som går upp och ner på en smal skuggig väg såsom de brukar göra på sabbaten. Männen, som kände kvinnan, frågade henne skämtsamt: "Ja, ja, varför så bråttom? Var brinner det? "Kvinnan tittar på dem med kärleksfullt allvar och säger: ”Åh skämta inte, ni kära män, för vår tid har blivit allvarligare än man kan tro."

Joh. Ev. 4:29
”Kom och se en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Han kanske är Messias.”

[7] Här avbryter männen henne och frågar fulla av bekymrad nyfikenhet: ”Men vad är nu detta? Kommer det fiender in i vårt land eller är det en svärm gräshoppor sig närmar vårt område?”
[8] Helt utmattad säger kvinnan: "Ingenting av detta slag. Frågan är mycket större och högst speciell. Var tysta och lyssna på mig.

[9] Redan för en timme sedan gick jag till Jakobs brunn för att hämta lite vatten till middagen. Och där hittade jag en man som sitter på brunnens stenkant, som definitivt för mig först såg ut som en jude. När jag, utan att knappt ha lagt märke till honom, hade dragit upp mitt vatten från brunnen talade denne man till mig att bad att få dricka från min kruka. Jag vägrade detta då jag trodde att han var jude.
[10] Men han talade igen, klok som en Elias och berättade allt jag någonsin hade gjort i mitt liv. Slutligen vände han samtalet till Messias, och när jag frågade honom var, hur och när Messias skulle vara kommer, såg han på mig med kärleksfullt allvar och sade med en röst som trängde ända in i märgen: "Det är jag, jag som nu talar till dig."
[11] Redan tidigare, när han hade berättat för mig hur sjuk jag är, hade jag frågat honom om jag inte kunde bli frisk igen. Och nu på slutet sade Han till mig: ”Bli helad” och se, min sjukdom flög ur mig som en vind, och nu är jag fullkomligt frisk.
[12] Gå ut dit och se själva om inte detta verkligen är Kristus, den utlovade Messias. Jag är övertygad om att han är det, för större mirakler som denne man utför kunde inte ens Kristus utföra. Så ge er av ut dit och övertyga er själva. Men jag skyndar hem för att sätta på mig bättre kläder, ty såsom jag nu är kunde jag inte stå ut med hans prakt. Även om han inte är Kristus, är han säkert mer än en profet eller en kung av folket."
[13] Säger männen: "Ja, i så fall skulle det denna gång verkligen vara det allvarligaste och av största betydelse. Vi borde ge oss av dit ut i större antal och bland oss borde det finnas några som är väl bevandrade i Skriften. Det är olyckligt att alla våra rabbiner i dag är på berget. Men kanske kan han övertalas om att stanna mitt ibland

oss för ett par dagar, då kunde dessa också undersöka honom."

Joh. Ev. 4:30
Då gick de ut ur staden och kom till honom.

[14] Därpå inbjuder de ytterligare andra att gå med dem till Jakobs brunn, och en skara på närmare hundra personer av båda könen ger sig nu av för att träffa Messias.

Kapitel 30.
Den äkta Sabbaten

Joh. Ev. 4:31
Under tiden bad lärjungarna honom: ”Rabbi, ät.”

[1] Medan den stora folkmassan från staden satte iväg mot brunnen, uppmanade mina lärjungar mig att ta något att äta förväg, för de visste att så fort människor kom till Mig, så åt Jag inte. Och de älskade mig och fruktade att jag kunde bli försvagad och sjuk. Även om de visste att jag var Kristus, betraktade de fortfarande Min kropp som svag och bräcklig, varför de uppmanade mig att äta.

Joh. Ev. 4:32
Men han sade till dem: ”Jag har mat att äta som ni inte känner till.”

[2] Men Jag ser på dem med kärleksfullt allvar och säger: "Min kära vänner, Jag har nu mat att äta som ni inte vet någonting om."

Joh. Ev. 4:33
Lärjungarna sade till varandra: ”Inte kan väl någon ha kommit med mat till honom?”

[3] Lärjungarna såg på varandra och frågade: "Har då någon redan kommit med mat till honom från någonstans? Vilken slags mat skulle det vara? Har han redan ätit upp den? Ingenting kan ses någonstans förutom den fortfarande ganska fulla krukan. Kanske har han förvandlat vatten till vin?"

Joh. Ev. 4:34
Jesus sade: ”Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk.

[4] Jag säger till dem: "Åh, gör inte sådana dåraktiga gissningar om vad Jag har eller inte har ätit. Ni har redan ofta sett att när jag är med eder blir jag aldrig serverad separat. Jag talar nu inte om någon mat för kroppen, utan om en mycket högre och värdigare andlig spis som består i att jag gör Hans vilja, som har sänt mig för att avsluta hans stora verk. Och han som har sänt Mig är Fadern, som ni påstår är er Gud, även om ni inte har lärt känna honom ännu. Men jag känner Honom och därför utför Jag Hans Ord, och det är min verkliga spis som ni inte känner. Jag säger er: inte bara bröd, utan varje god gärning eller verk är också spis, men inte för kroppen, utan i ännu högre grad för anden.”

Joh. Ev. 4:35
Säger ni inte att det ännu är fyra månader kvar till skörden? Men se, jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd.

[5] "Många av er har fält hemma, och ni säger själva: ’Ytterligare 4 månader och tiden är inne för en full skörd. Då måste vi bege oss hem och samla in skörden.’ Men jag säger eder: det är bättre att lyfta blicken. Redan nu är alla fält vita och mogna för skörd. Jag menar dock inte fälten i naturen, utan de stora fält som är hela världen, där människorna är det mogna vete som måste samlas in i Guds lador."

Joh. Ev. 4:36
Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar kan glädja sig på samma gång.

[6] ”Och som ni förstår, denna insamling är äkta arbete och detta arbete äkta mat som jag liksom ni kommer att få äta i överflöd. Den som är en sann skördeman på detta fält samlar in den sanna grödan till evigt liv, så att vid slutet av skörden både såningsmannen och skördemannen kan glädjas tillsammans.”

Joh. Ev. 4:37
Ändå är det ordet sant, att en sår och en annan skördar.

[7] ”För efter skörden kommer både såningsman som skördeman att äta av en och samma frukt och av ett och samma livets bröd. Då kommer det gamla talesättet att besannas helt: Den ena sår och den andra skördar, men båda kommer lika mycket att leva på sitt arbete och äta en och samma mat.
[8] Titta på den stora skaran som har kommit till oss från staden för att se det Förlovade i Mig och som ni kan se, fler kommer hela tiden. Ty se, alla dessa är redan

fullt mogna veteax som borde ha skördats för länge sedan. Jag säger er med stor glädje: skörden är dryg, men det finns fortfarande för få arbetare. Be därför ägaren att skicka fler arbetare att skörda hans egen gröda."

Joh. Ev. 4:38
Jag har sänt er att skörda där ni inte har arbetat. Andra har arbetat, och ni har gått in i deras arbete."

[9] "Jag har tagit Mig an er och därmed redan skickat ut er i anden att skörda vad ni inte har sått, för andra har sått och ni har nu kommit in för skörden av deras möda, för vilket ni bör anse er extremt lyckligt lottade. Den som sår befinner sig fortfarande långt ifrån skörden, men den som skär skördar också och har redan det nya livets bröd framför sig. Så var nu nitiska skördemän, för era ansträngningar ger mer lycka än såningsmannens."
[10] De flesta av lärjungarna förstod denna undervisning och började omedelbart att predika Min lära om kärleken till Gud och kärleken till nästan för samariterna. Också att jag verkligen var Kristus.
[11] Men några som i sitt hjärtas förståelse fortfarande var ganska trögtänkta kom till mig och frågade mig i hemlighet: "Herre, var kan vi få skäror? Dessutom är det sabbat idag."
[12] Varpå Jag svarade, "Bad jag er att skörda de naturliga kornfält som ligger framför oss? Åh ni dåraktiga män, hur länge måste jag stå ut med er? Förstår ni fortfarande ingenting? Så lyssna och ta till er detta:
[13] Mitt Ord om Guds rike, som först finns i edra egna hjärtan och därifrån passerar genom edra munnar till edra medmänniskors och bröders öron och in i deras

hjärtan, är den andliga skördande skära som jag ger er för att samla in folket, edra bröder, till Guds rike, som är den värld där man får den sanna uppfattningen om Gud och det eviga livet i Gud.
[14] Det är faktiskt sabbat idag, men sabbaten är dåraktig och vettlös som ert hjärta, och ni tänker på sabbaten därför att i era hjärtan ser ni fortfarande mycket ut som sabbaten. Men eftersom jag också är herre över sabbaten, säger jag eder:
[15] Om ni vill vara och förbli mina sanna lärjungar, så befria era hjärtan från sabbaten så fort som möjligt. För oss är varje dag en dag av arbete, när sabbatens Herre arbetar skall inte hans tjänare vara sysslolösa.
[16] Måste inte solen gå upp och ner på sabbaten precis som på varje arbetsdag? Om solens och sabbatens Herre slutade arbeta på sabbaten, skulle ni då vara nöjda med en kolsvart sabbat? Försök förstå hur dåraktiga ni fortfarande är. Så börja nu göra vad jag och även edra bröder gör, så kommer ni att fira en verkligt levande Sabbath om tilltalar mig."
[17] Efter dessa ord gick också de svagare lärjungarna till samariterna, som redan i stora skaror hade kommit till Mig från staden, och lärde dem vad de själva hade förstått om Mig.

Kapitel 31.
Det äkta kännetecknet på att hedra: kärleken till Herren

Joh. Ev. 4:39
Många samariter från den staden kom till tro på honom genom kvinnans ord, då hon vittnade: ”Han har sagt mig allt vad jag har gjort.”

[1] Och så fortsatte det till kvällen, och många av dem som hade kommit till mig från staden kom nu till en början till tro på mig på grund av kvinnans vittnesmål, som med glödande ord berättade för stadens folk hur jag hade berättat för henne allt hon någonsin hade gjort. Men sedan kom många till tro på Mig på grund av vad lärjungarna hade berättat för dem om mig. Men de samariter som var tillräckligt nära Mig, så att de kunde höra Mina egna ord, hade den fastaste övertygelsen.
[2] För det var några av dem som var väl insatta i Skriften. De sade: ”Denne man talar som David, som säger: "Var och ett av Herrens påbud är sanna och rättfärdiga, mer önskvärda än guld, rent guld i massor, sötare än sirap eller honung från honungskakan. Min önskan är att göra din vilja, Herre, och din lag bor i mitt hjärta. I den stora församlingen har jag tillkännagivit vad som är rätt. Jag håller inte tillbaka mina ord, som Ni vet, Herre. Jag har inte hållit Din godhet gömd i mitt hjärta. Jag har kungjort din trofasthet och frälsande kraft, och inte dolt din osvikliga kärlek och sanning för den stora församlingen.” Men vi vet, och härom är vår vittnesbörd full av sanning och kraft, att Han som talar och handlar sålunda, som David talade och handlade före Honom, och detta i Hans namn, verkligen är den utlovade Messias. Ända tills denne har ingen efter David talat och handlat som David. Därför måste denne osvikligen vara Kristus, Guds Smorde från evighet. Därför kommer vi att ta emot honom helt och fullt.”

Joh. Ev. 4:40
När samariterna kom till honom, bad de att han skulle stanna kvar hos dem, och han stannade där två dagar.

[3] Efter att dessa samariter sinsemellan hade vittnat om Mig, närmade de sig Mig med stor respekt och bad att Jag skulle stanna hos dem. Ty de sade: "Herre, Ni som verkligen är Kristus vilket Vi nu har insett, stanna hos oss, ty i Jerusalem kommer Ni att finna ringa förståelse, men desto mer misstro och all slags förföljelse. Den vidsträckta jorden hyser inte något värre än en farisé, vare sig på marken eller i vattnet. Men här kommer Ni att behandlas som det anstår Den som Moses, David och profeterna har lovat oss."
[4] Men Jag säger till dem: "Kära människor från Sykar. Jag är överlycklig över att ha skördat en god skörd på ert fält, men det skulle inte vara rätt av Mig om jag stannade kvar, där jag botat de sjuka som är nu i god hälsa, och bortsåg från de många sjuka på annat håll. Jag kommer att stanna hos er i två dagar, och på den tredje dagen fortsätta min resa ner till Galileen."

Joh. Ev. 4:41
Och många fler kom till tro på grund av hans ord,

[5] Därefter kom många fler som tidigare inte helt och fullt hade trott på Mig och bekände nu sin orubbligt fasta övertygelse. Men även kvinnan var där, välklädd, och sade till dem, som nu kommit till tro: "Kära vänner, ni kommer nu att acceptera mig som ärbar, eller hur? För det var jag som först visade er vägen hit när ni skämtsamt frågade mig var någonstans det brann."

Joh. Ev. 4:42
och de sade till kvinnan: "Nu tror vi inte längre bara för dina ords skull. Vi har själva hört honom och vet att han verkligen är världens Frälsare."

[6] Samariterna sade: "Eftersom Herren har accepterat dig före oss, accepteras du också av oss som hedervärd, vilket är brukligt i Sykar. Men från och med nu tror vi inte på honom på grund av vad du sagt, för vi nu har hört honom själva och insett att Detta är i sanning Kristus, världens Frälsare. Du kommer inte att få oss mera troende än vi redan är, och om du inte syndar mera skall du från och med nu behandlas med all respekt av oss."
[7] säger kvinnan: "Jag har aldrig syndat så mycket som ni tyvärr tror. Innan jag blev en mans hustru, levde jag ordningsamt som det anstår en hustru. Att jag var ofruktsam och att var och en av mina fem äkta män måste dö strax efter att de hade sovit med mig, för detta kan jag omöjligen klandras, på sin höjd den från vilken jag fick en sådan kropp som var förödande för en man. Efter att jag förlorat fem män, vilket orsakade mig outhärdlig sorg, bestämde jag mig för att aldrig att gifta mig igen. Men ett år senare kom, som ni vet, en läkare till Sykar med örter, oljor och salvor och botade många människor. Driven av den oerhörda förtvivlan jag kände, gick jag också till honom för att söka hjälp.
[8] Han undersökte mig och sade: ’Kvinna, jag skulle ge en hel värld för att kunna hjälpa dig, ty jag har ännu aldrig sett en vackrare kvinna. Men, även om jag inte kan bota dig, så kan jag lindra din klagan.’ Han flyttade in i min torftiga bostad, gav mig dagligen botemedel som lindrade och skötte om mig, men han har ännu aldrig rört vid min sjuka kropp med onda avsikter, som ni tror, som tänker fel.
[9] Och alltså är jag naturligtvis alltid en syndare i Guds ögon, som alla ni utan tvekan också är. Men i era ögon tror jag inte att jag är en så stor och skändlig syndare som ni tar för givet. Fråga Honom, som sitter här vid Jakobs brunn och som tidigare berättade för mig allt jag

hade gjort i mitt liv. Han kommer att berätta för er i vilken utsträckning jag förtjänar eller inte förtjänar rykte som offentlig syndare.”
[10] Här ser samariterna på varandra med förvåning och säger till kvinnan: ”Ta inte illa upp nu, vi tänkte inte riktigt så illa. Du skall nu bli en hedrad medborgare i Sykar. Säg, är du nöjd?”
[11] Kvinnan säger: "Åh, bekymra er inte för en stackars kvinnas heder. Jag har redan tagit på mig större delen av äran."
[12] Samariterna säger: "Hur kunde du göra det? Vi vet ingenting om en hedersutmärkelse som staden har tilldelat dig. Var fick du det ifrån?”
[13] Kvinnan pekar på mig med tårar av äkta kärlek och uppriktig tacksamhet och säger: "Han vilar fortfarande här. Han ensam är nu min största stolthet, en stolthet som varken ni eller hela världen kunde skänka mig eller ta ifrån mig. För Han Själv har givit mig den, och från Honom har jag tagit den. Jag är helt medveten om att jag med hela min varelse är fullständigt ovärdig att ta emot en hedersbetygelse från honom, Ärans Herre. Men han gav den till mig före er, och jag har fått den före er och berättade för er om Honom, eftersom ni tidigare inte visste någonting om Honom. Se, detta är mitt övertag över er alla, som ni inte har givit mig och inte kan ta ifrån mig eftersom jag nu har det. Det är rätt slags hedersbetygelse som gäller för evigt. Er hedersbetygelse gäller endast tillfälligt och endast i Sykar, och den kan jag klara mig utan eftersom jag har den som gäller för evigt. Jag hoppas att ni nu förstår hur och varifrån jag har tagit större delen av min ära."
[14] Säger samariterna: "Varför ska du ha en fördel av att du råkade komma ut hit först och träffa Kristus? Vi har nu också funnit honom och prisar honom i våra hjärtan precis som du, och han lovade oss på samma

sätt som du att stanna i vår stad i två dagar. Mot bakgrund av detta, hur kan du nu tala om ett tidigare hedrande som förlänats dig?
[15] Kvinnan säger: "Ni kära män i Sykar, om jag skulle argumentera med er skulle vi aldrig komma till ett slut. Jag har just absolut sanningsenligt berättat för er hur det ligger till och jag kommer inte att upprepa det. Flera av er har studerat den romerska lagen. De är nu domare som följer denna lag och säger att det är en klok lag. Denna lag, som jag också har läst eftersom jag förstår den romerska språket, slår nu fast: Primo occupanti jus (jag var här först, och därför kan ni aldrig beröva mig min sanna rätt)."
[16] Nu blev samariterna tysta och visste inte vad de skulle svara kvinnan, ty hon hade träffat deras svaga punkt och de var oförmögna att genmäla. På grund av judarna, var de ivriga vänner till romarna och högaktade den romerska lagens visdom och ordning. Därför var de tysta när kvinnan hänvisade till romarnas lag.
[17] Det är inte konstigt att kvinnan var skicklig i att tala det latinska språket ty samariterna talade latin utan undantag och många också grekiska, så att man också genom språket undvek varje samröre med judarna.

Kapitel 32.
Herren ser bara till hjärtat. Som man sår får man skörda.

[1] Det började nu bli mörkt och alla de som hade kommit med Mig från Judeen och hade sovit under hela eftermiddagen eftersom de var mycket trötta, vaknade nu upp den ene efter den andre, förvånade över hur snabbt det hade blivit kväll. Och de frågade vad som

skulle hända nu: skulle de leta efter logi eller skulle jag nu under kvällens kallare timmar fortsätta på Min väg?
[2] Men Jag säger: "Medan människorna sover, vakar Herren ändå över dem. Herren sörjer för allt, och de som är med honom behöver inte bekymra sig om någonting, förutom att hålla sig till Honom. Gör er därför redo nu, så att vi kan gå till denna samariternas stad. Där kommer vi alla att hitta bra logier. Denna kvinna här, som i dag vid middagstid vägrade att ge mig ett glas vatten, har ett rymligt hus och jag tror inte att hon vägrar att ta in oss för två dagar."
[3] Kvinnan, snyftande av kärlek och glädje, faller därefter ned framför Mina fötter och säger: "Herre, du min Frälsare, hur kunde jag, stackars syndare, beviljas denna nåd?"
[4] Jag säger: ”Eftersom du har tagit Mig till ditt hjärta, vilket är Mig mycket dyrbarare än ditt hus, så är det inte troligt att du vägrar att ta emot mig också i ditt hus som Jakob, precis som denna brunn, byggde för sin son Josef. Men vi äro många, och under två dagar kommer du att vara mycket upptagen med att hand om oss. Men du kommer att få avsevärd nytta av detta.”
[5] Kvinnan säger: "Herre, även om ni vore tio gånger så många, så skall ni alla tas väl omhand, så långt jag räcker till. Mitt redan ganska förfallna hus har många rena rum och är någorlunda väl inrett så långt som jag haft råd med det. Och det är bebott bara av mig, min läkare och några av hans tjänare. Men jag säger Dig, Herre, att huset är Ditt. Du är ensam rättmätig ägare till mitt hus, för Du har den äldsta rätten till det. Från och med nu är det helt och hållet Ditt och skall så förbli med allt vad det innehåller."
[6] Jag säger: ”Åh, kvinna, du hyser en väldig tillit och ditt hjärta är förtjusande. Därför skall du vara och förbli

Min lärjunge. Och varhelst detta evangelium predikas skall du i evighet bli omnämnd.”
[7] Samariterna blev förvånade och något provocerade av detta, och flera av dem kom till Mig och sade: "Herre, vi har också hus och det hade varit mera passande om Du hade övernattat hos oss. Ty se, denna kvinnas hus har ett dåligt rykte här och är mera en ruin än ett hus."
[8] Jag säger: ”Ni har redan varit tillsammans med Mig i tre timmar, har faktiskt insett vem Jag är och det har redan börjat mörkna, men ingen av er har erbjudit Mig eller Mina lärjungar någonstans att bo över natten, även om Jag tillmötesgick er önskan och lovade att stanna i två dagar i staden.
[9] Men jag såg till denna kvinnas hjärta, och hon längtade oerhört efter att Jag skulle vilja ta nattlogi hos henne. Alltså, jag bad inte om att bli placerad i hennes hus, men hennes hjärta gjorde det. Eftersom det inte vågade säga detta högt inför er mötte Jag detta hjärta på halva vägen och bad om det som det ville ge Mig med brinnande kärlek och full av ivrig längtan och beredvillighet.
[10] Detta är tungt vägande skäl till varför jag nu skall bo i denna kvinnas hus i två hela dagar. Välsignad är den som inte tar anstöt av detta.
[11] Jag säger eder: som man sår, får man skörda. Den som sår glest får också skörda sammaledes, men den som sår rikligt kommer också att få skörda rikligt. Ingen av er har hittills erbjudit mig eller mina lärjungar någonting, men denna kvinna ger mig omedelbart besittning över allt hon äger. Vem av er hade gjort det för mig? Är det då inte rättvist att jag hedrar henne framför alla er andra? Jag säger eder: den som träter med denna kvinna om detta, honom kommer det att gå dåligt för i hans jordiska liv."

[12] Synbart missnöjda stirrar samariterna nu på varandra i förvåning, men tar sig sedan samman och frågar ändå om de får Min tillåtelse att besöka Mig nästa dag.
[13] Men Jag svarar: "Jag inbjuder er inte eller förväntar Mig något av er. Men de av er som kommer till Mig frivilligt skall inte finna dörren låst, utan kommer att ha full frihet att komma till Mig. Således, den som vill komma, låt honom komma och den som vill stanna hemma, låt honom stanna hemma, för jag tvingar och dömer ingen."
[14] På detta tog samariterna till fötterna och gick in till staden. Men jag blev kvar en stund vid brunnen, och kvinnan gav alla de törstiga, som var med Mig, att dricka ur sin kruka.

I SYKAR

Kapitel 33.
Läkaren och de samaritiska följarna av Mose lära.

[1] Hennes läkare, som tidigare också hade kommit ut med henne, skyndade sig före för att ordna det bästa boendet och en riklig måltid för Mig med hjälp av sina tjänare. När han steg in i huset blev han emellertid förvånad över att hans tjänstefolk nästan var färdiga med allt han hade tänkt arrangera. När han hämtat andan frågade han vem som hade begärt detta. De sade emellertid: "En ung människa med det mest strålande utseende kom och talade milt: ‘Gör detta, eftersom Herren, som kommer till detta hus behöver allt detta'. När vi hörde denna fantastiska sak släppte vi allt och gjorde och gör fortfarande det som begärdes av denna unga människa.”

[2] Läkaren blev förvånad och frågade: ”Och var befinner sig denna ovanliga ungdom?” Men tjänarna svarade: ”Vi vet inte, för han lämnade huset omedelbart efter att han hade begärt detta och vi vet inte vad det har blivit av honom.” Läkaren sa dock: ”Gör då ert bästa, ty en stor välsignelse har kommit över detta hus, och ni kommer alla få del av denna.”
[3] Då skyndade sig läkaren åter ut ur staden för att berätta för Mig att allt var färdigt nu.
[4] Icke desto mindre råkade han stöta på några ärke-mosaister som stoppade honom och som sade: ”Min vän, det är inte rätt att rusa omkring så här på en sabbat. Känner du inte till alla de sätt på vilken Jehovas dag kan vanhelgas?”
[5] Läkaren svarade: ”Era mosaiska bokstavsryttare. Ni räknar det som en synd att skynda sig på en sabbat, även om det faktum att redan solen har gått ner gör detta till dagen efter sabbaten. Men att skända era fruar och pigor och begå otukt, horeri och äktenskapsbrott mot dem på en sabbat, vad kallar ni det? Beordrade Moses detta på Jehovas dag?” Säger samariterna: ”Vi skulle ha stenat dig för att prata detta sätt om det inte vore för att det skedde på en sabbat, men vi låter dig komma undan denna gång." Svarar läkaren: "Tja, ert språk och ert uppförande är naturligtvis mycket väl valda, särskilt vid en tidpunkt då den sedan länge utlovade Messias faktiskt dröjer sig kvar sig utanför portarna till Sykar, medan jag skyndar mig för att berätta för honom att allt i hans hus är redo för att välkomna Honom. Har ni inte hört vad som ägde rum utanför grindarna i vår stad idag?”
[6] Säger samariterna: ”Vi har mycket tydligt uppfattat att en judisk karavan slagit läger på utsidan vid brunnen och att en jude - antagligen deras ledare - påstod sig vara Kristus. Du är ändå läkare och begriper

inte hur judarna har planerat att spela oss ett spratt på detta sätt och nu bara vill utföra detta ofog mot oss förmenta idioter? Detta skulle just vara en snygg Messias. Tror du inte att vi känner honom? Kommer inte också vi från Galiléen och från ert samfund och är trogna Mose stadgar? Men eftersom vi är från Galiléen, så känner vi denna nasaré, som är son till en snickare. Denne har nu tappat lusten för arbete, så han kommer att låta sig användas som ett skamlöst redskap för fariséerna, och använda sig av de trollkonster han lärt sig för att bevisa att han är Messias. Och åsnor och oxar av er typ blir gripna av honom och tror på hans förföriska ord. Man borde gripa alla dessa och piska dem grundligt och slänga dem över gränsen som lera och avföring."
[7] Svarar doktorn: "Åh, ni blinda. Borta vid mitt hus, väntar änglar på honom och tar fram mat, dryck och sängkläder till honom från himlen, och ni pratar på det här sättet. Må Herren straffa er för detta."
[8] När läkaren hade yttrat detta, blev tio av dem ögonblickligen stumma och ingen kunde säga ett ord mera, och förblev stumma under de två dagar som Jag vistades i Sykar. Men läkaren lämnar dem och skyndar sig över till Mig.
[9] Efter att ha kommit över till Mig säger han: "Herre, ditt hus är färdigställt. Det pågår mirakler där, men på väg ut till dig, åh, Herre, stötte jag på några uslingar som försökte ge ett elakt vittnesmål om Dig. Men deras skrik varade inte länge. Din ängel slog dem över munnen och alla utom två blev stumma. Dessa två blev emellertid livrädda och flydde sin kos. Allt detta, o Herre, inträffade på bara en halvtimma." Jag säger: "Var vid gott mod. Detta måste komma, så att de som redan tror på Mitt namn inte stöts bort ifrån oss. Men låt oss gå nu, och du Min kära samariska kvinna glöm inte ditt

krus.” Kvinnan drar omedelbart upp färskt vatten för att ta med sig hem. En halv dag hade sålunda tillbringats vid Jakobs brunn utanför Sykar vilket givit en ganska rik skörd i denna stad.

Kapitel 34.
Husets gudomliga arrangemang.

[1] Men Min lärjunge Johannes frågade och sade: ”Herre, om det är din vilja, skulle jag denna kväll vilja fortsätta att nedteckna allt som har tilldragit sig här.”
[2] Jag säger: ”Inte allt, Min bror, utan bara det som jag sade till dig att skriva ner. Ty om du skulle skriva ner allt det som hände och fortfarande kommer att hända här under dessa två dagar, då skulle du behöva skriva många hudar fulla, men vem skulle kunna läsa och begripa allt? Om du emellertid bara skriver ned de viktigaste händelserna på vederbörligt sätt såsom dessa givits dig, så upptäcker de rättskaffens visa i Mitt namn i alla fall allt det som skedde här och varför, varför du kommer att bespara dig själv mycket onödigt arbete. Ta det därför lugnt med ditt arbete, min mest älskade broder, eftersom du ändå för evigt kommer att förbli den främsta upptecknaren av Min lära och gärningar.”
[3] Johannes kysser mig på bröstet, och eftersom det hade blivit ganska mörkt, går vi sida vid sida med kvinnan och doktorn in till staden och Josefs hus.
[4] Då vi kommer fram till det verkligen stora huset, upptäcker kvinnan att man har gjort förberedelser för Mitt boende i hennes hus som hon aldrig någonsin hade kunnat ana. Det finns således ett stort antal väl dukade bord, med rätt antal stolar, och det finns på varje bord lampor av ädelmetall som lyser upp väl. Golven är överallt täckta med de vackraste mattor, samt på väggarna hänger blommiga mattor symmetriskt och

från de vackraste kristallbägare strålar det mest utsökta vin ut mot gästerna.
[5] Kvinnan kan inte riktigt fatta det och i sin förvåning, som aldrig vill ta slut, säger hon först efter en stund: ”Men Herre, vad har Du gjort? Skickade Du kanske i hemlighet dina lärjungar hit för att låta detta ske? Varifrån har de fått allt detta? Jag vet vad jag har, förvisso inget guld och silver, ändå är det fullt av dessa metaller överallt här. Jag har ännu aldrig sett en kristallbägare som denna. Det finns hundratals här, varav var och en är värd minst trettio silverstycken. Sådant vin, mat och frukt, det härliga brödet och många dyra mattor, var och en kostar säkerligen minst hundra silverstycken. Åh Herre, var snäll och berätta för mig, en fattig kvinna, om du tog allt detta med dig, eller om det kanske är till låns någonstans från denna stad?”
[6] Jag säger: ”Se här, kära kvinna. Vid brunnen sa du att detta hus tillhör Mig. Jag accepterade en sådan present från dig. Och eftersom detta hus nu är Mitt, hade det inte varit trevligt av Mig att eskortera dig, givaren, in i ett icke pyntat gemak. Ty se, det är här som om ena handen tvättar den andra. En hedersbetygelse kräver en annan. Av hela ditt hjärta skänkte du detta till Mig helt och hållet i sitt dåvarande skick, men nu ger jag detta tillbaka till dig i möblerat skick. Jag antar att du kan känna dig hemma med detta byte? Ty se, även jag har lite idéer om rätt dekorationer och smak.
[7] Och Jag säger till dig: Allt detta, liksom allt annat, har Jag också lärt Mig från Min Fader. Ty, de oändligt många boningana i Min Faderns hus är också bara fyllda av den mest utsökta smak och den högsta prydnad, som du mycket väl kan sluta dig till redan om du uppmärksamt betraktar ängens blommor, där den enklaste är prydligare utsmyckad än Salomon i all hans kungliga prakt.

[8] Men om Fadern redan pryder blommorna så, som bara varar en kort tid, hur mycket mer kommer han inte att pryda sitt hus, som är i himlen? Men det som Fadern gör, det gör Jag också, ty Jag och Fadern är i grund och botten En. Den som tar emot mig tar också emot Fadern; ty Jag är i Fadern och Fadern är i Mig. Vad någon gör för Mig, gör han därför också för Fadern, och du kan inte skänka Mig någonting, som du inte snart får tillbaka hundrafaldigt. Nu vet du allt du behöver veta.
[9] Men låt oss nu sitta ner och intaga kvällsmåltiden, för det finns många bland oss som hungrar och törstar. Så snart vi har stärkt våra lemmar kan vi diskutera denna punkt ytterligare."
[10] Alla sitter ner vid borden, säger tack och styrker sig med mat och dryck.

Kapitel 35.
Lärljungarna ser himlen öppna sig.

[1] Efter måltiden närmar sig kvinnan Mig igen, men vågar knappt öppna munnen, såsom hon hade pratat under måltiden med läkarens tjänstefolk om hur allt detta hade åstadkommits. Och tjänarna hade sagt: "Kära dam, bara Gud vet hur det gick till. Vi hade minst del i det. Doktorn hade ingen hand i det alls, eftersom allt var klart när han kom. Långt innan han kom var vi sysselsatta med hans göromål, då plötsligt en ungdom av stor skönhet kom och sade till oss att göra det och det, eftersom Herren behövde det. Och vi började genast göra vad den ovanliga ungdomen bad oss om. Ändå försiggick detta verkligen på ett märkligt sätt. När vi än gick för att uträtta något var detta redan gjort, och vi kan därför bara säga er: här härskar uppenbarligen allsmäktighet, och den vita ungdomen måste ha varit en Herrens ängel. Saken kan inte förklaras på något annat

sätt. Personen som tidigare kom in i matsalen med dig måste vara en stor profet, eftersom himlens krafter tjänar honom.”
[2] När hon hörde tjänarna tala så blev hon ännu mer avskräckt och vågade knappt tala. Efter en lång tid sade hon med svag röst: ”Herre, du är mer än bara den utlovade Messias. Det var förmodligen Du som straffade Farao och ledde israeliterna ut ur Egypten och dundrade budorden till dem från det höga Sinai.”
[3] Men Jag säger till henne: ”Kvinna, tiden är inte inne ännu för att göra detta känt för mänskligheten. Behåll därför detta i ditt hjärta för närvarande. Men se till att det stora myller som kom med Mig från Judéen tilldelas sin inkvartering, men stanna själv här tillsammans med läkaren och Mina lärjungar, vilka nu kan räknas till tio. Men avsätt den renaste sängen till kvinnan, som satt vid Min sida, Min kroppsliga moder, så att hon får en god vila. Ty den redan åldrande modern har verkligen gjort en lång resa idag och behöver en god vila för att styrka sig.”
[4] Kvinnan är överlycklig över att höra att denna opretentiösa kvinna är Min mor och ser efter henne på ett utmärkt sätt. Och Maria berömmer henne för hennes känslighet och råder henne ändå att göra som Jag säger till henne.
[5] När allt är överståndet och kvinnan och läkaren tillsammans med Mina lärjungar befinner sig ensamma med Mig i den stora matsalen, säger **Jag** till lärjungarna: ”Ni kommer ihåg hur Jag vid den tid då Jag upptog er i Betabara i Galiléen talade till er: från och med nu skall ni se himlarna öppna sig och Guds änglar stiga ned till jorden. Och se, detta uppfylls nu bokstavligen inför era ögon. Ingenting av det ni ser här och åt och drack kommer från denna jord, utan har kommit hit från

himlen av änglarna. Men öppna nu era ögon och se hur många änglar som står redo för att tjäna mig.”
[6] Då öppnades allas ögon och de såg mängder av änglar som flöt ned från himlen redo att tjäna mig. Ty då deras ögon öppnades, försvann husets väggar och alla skådade himlarna öppna.
[7] Och Natanael sade: ”Herre, Du är förvisso trogen och sann. Det som Du uttalat har nu uppfyllt sig själv på ett mirakulöst sätt. Sannerligen, du är verkligen den levande Gudens Son. Gud talade till Abraham genom sina änglar. Jakob såg i en dröm änglarna stiga upp och ned på stegen men han såg inte Jehova, utan bara en ängel som hade Jehovas namn inskrivet i sin högra hand. Och, när Jakob bestred att han var Herren, blev han kraftlös genom en rejäl knuff mot revbenen. Moses talade med Jehova men såg ingenting förutom eld och rök, och eftersom han var tvungen att gömma sig i en grotta för att Jehova tänkte passera denna, fick han inte titta och Jehova passerade. Och när han tittade så såg han bara Jehovas rygg, men därefter tvingades han täcka för sitt ansikte med en trefaldig slöja, eftersom han sken starkare än solen och ingen kunde se utan att dö. Efter detta var det bara Elias som uppfattade Jehova som en mild bris. Och nu är Du här Själv.”
[8] Här avbryter Jag Natanael och säger: ”Det räcker, Min broder, stunden har inte kommit ännu. Endast för en ren själ som din, som är utan svek och falskhet, är det möjligt att visa upp detta. Ty se, inte alla som följer mig är som du.”
[9] Denna kvinna var emellertid inte som du, men är så nu. Det är därför hon hade en föraning om vad du skulle säga. Men tiden är inte kommen. Först när förhänget i templet slits itu kommer Mose slöja att helt ryckas bort från hans glänsande ansikte.

Kapitel 36.
Joram och Irhael gifter sig.

[1] Efter detta frågar Johannes Mig: ”Herre, detta borde jag säkert skriva ner. Detta är mera än tecknet i Kana. Detta för en gång skull är ett riktigt tecken på varifrån du har kommit.”
[2] Jag säger: ”Släpp också detta eftersom det som du upptecknar är ett tecken för världen, men den senare har inte förstånd nog för begripa det. Vad fyller då denna ansträngning för syfte? Tror du att världen kommer att tro på sådant? Du måste förstå att de som är närvarande tror därför att de ser det. Men världen, som vandrar i mörkret, skulle aldrig tro att sådant ägde rum här eftersom natten omöjligen kan föreställa sig ljusets verk. Om du skulle försöka berätta för den om ljusets verk skulle den skratta åt dig och till slut förlöjliga dig. Låt det därför räcka med att inför framtiden bara skriva ned sådant som jag utför offentligt inför hela världen, men det som Jag utför i hemlighet - det må vara nog så stort - skriver du bara ned i ditt hjärta, inte på pergament.
[3] Men det kommer en tid då alla dessa hemliga ting skall uppenbaras för världen, men mycket omogen frukt kommer att falla av trädet tills dess. Ty träden har sannerligen frambringat mycket, ändå kommer knappt en tredjedel att mogna. Ändå måste först de två-tredjedelar som föll trampas ned, ruttna och vissna, så att de kan upplösas av regnet och drivas in i stammen av en kraftig vind för en andra födelse.”
[4] Säger Johannes: ”Herre, det här är för djupt. Vem kommer att förstå detta?”
[5] Jag säger: ”Det finns inget behov av det. Det räcker med att ni tror på och älskar Mig, den djupare förståelsen kommer efter att Sanningens ande har sköljts

över er. Men tills detta har ägt rum, kommer många av er att ta anstöt av Mitt namn, trots alla dessa tecken.
[6] Ty ni har alla ännu en helt felaktig uppfattning om Messias och hans rike och det kommer att behövas mycket innan ni kommer till klarhet.
[7] Ty Messias kungarike kommer inte att vara ett rike för denna världen, utan för evigt ett andens och sanningens rike i Min Faders kungarike, och det kommer aldrig någonsin att få ett slut. Den som har intagits i detta rike kommer att få evigt liv, och detta liv kommer att vara av en sådan välsignelse som ingen människa ännu sett, hört talas om eller känt i sitt hjärta."
[8] Petrus, som länge hade tyst, sade: "Herre, vem skall någonsin verkligen vara i stånd till detta?"
[9] Jag säger: "Kära vän, dagen är redan sen och våra kroppar behöver vila för att vara starka för arbetet imorgon. Låt oss därför avsluta denna dag och färdas i gott ljus imorgon. Alla bör därför uppsöka sina viloplatser och vila ut ordentligt; ty imorgon har vi mycket att göra."
[10] Efter detta kommer alla tillbaka till sitt naturliga tillstånd och ser återigen rummets väggar, bredvid vilka ett mycket bra viloläger, en slags divan, prydligt är placerat. Lärjungarna, några av dem mycket trötta, tackar och lägger sig omedelbart.
[11] Endast jag och läkaren och kvinnan förblir vakna. Och med lärjungarna snart djupt sovande, faller båda ner på sina knän inför Mig och tackar mig för de obeskrivligt stora barmhärtighet jag hade visat dem och hela deras hushåll. Samtidigt frågade de Mig emellertid också om Jag inte kunde låta dem gå med oss och följa Mig.
[12] Men Jag säger till dem: "Detta är inte nödvändigt för er välsignelse. Om ni emellertid vill följa Mig så räcker det om ni följer Mig i era hjärtan. Men ni bör

stanna i detta land som Mina vittnen! Ty inom kort kommer många skeptiker att framträda och komma till er. Inför dessa skall ni bära god vittnesbörd om Mig.
[13] Och du, Min kära Joram, kommer från och med nu att vara en perfekt läkare. Den som du lägger dina händer på i Mitt namn kommer omedelbart att tillfriskna, hur sjuka de än må vara. Men på samma gång bör ni ingå ett fullkomligt och oupplösligt äktenskap, eftersom ni med er nuvarande samvaro skulle vara en nagel i ögat för de blinda, som bara ser till det yttre och inte har en aning om vad som finns på insidan.
[14] Du Joram behöver inte frukta för Irhael längre, eftersom hon nu är helad till kropp och själ. Och du, Irhael, har nu en man från himlen och kommer att vara fullkomligt lycklig med honom, eftersom han inte är en ande från jorden utan en från ovan."
[15] Säger kvinnan: "Åh Jehova, så god du är. När är det Din vilja att vi officiellt bör förenas inför världen?"
[16] Jag säger: "Jag har redan förenat er, och endast denna förening är giltig i himlen och på jorden, och jag säger till er, inte sedan Adams tid har det funnits en mer perfekt förening än er eftersom Jag själv har välsignat er förening.
[17] Men tidigt i morgon kommer en massa präster och andra människor och medborgare i denna stad hit, och gör det då känt för dem, så att de blir medvetna om att ni nu är ett par, gifta på riktigt, inför Gud och hela världen. Om ni emellertid skaffar barn så uppfostra dem enligt Min undervisning och döp dem sedan i Mitt namn, på det sätt som ni imorgon kommer att se många av Mina lärjungar döpa och såsom Johannes, som ni skall ha hört om, döper i Jordanfloden. Således, Min kära Joram, Jag skall imorgon sätta dig i stånd att därefter döpa alla som tror på Mitt namn.

[18] Gå ni också och vila nu. Men, för kyskhets skull, avstå från att röra varandra under min vistelse i det här huset. Men bekymra er inte om bord och jordkällare under denna tid, därför att så länge Jag vistas i detta hus, liksom också idag, kommer bord och jordkällare att ombesörjas från ovan. Berätta emellertid inte detta för någon innan tiden är inne eftersom människorna inte kommer att begripa det. Men när jag är borta kan ni trots allt göra det känt för flera upplysta. Och gå och vila nu, även om Jag själv skall vaka här ensam. Därför att Herren får inte sova eller vila ty sådan sömn och fullständig vila skulle vara död och fördärv för varelserna. Ty om så hela världen sov håller sig Herren ändå vaken och upprätthåller alla väsen."
[19] Efter dessa ord tackar de två mig och går tillbaka till sina skilda kammare för nödvändig vila. Men jag sitter kvar i Min stol tills morgonen.

Kapitel 37.
Med Irhael. Drömmarnas natur.

[1] Tidigt på morgonen, innan solen knappt stod som en halvcirkel över horisonten, kom ett stort antal präster som bodde i Sykar - på grund av närheten till det heliga berget (Gerisim) - och ställde sig framför Irhaels hus och började att ljudligt gorma och skrika: "Hosianna över hosianna!' och 'ära till honom som kom i Guds härlighets namn! Vänta, sol och stå stilla, måne, tills all äras Herre med sin mäktiga högra arm har slagit ned och förgjort alla sina fiender, som också är våra fiender! Åh, Herre, skona bara romarna, för de är våra vänner, eftersom de skyddar oss mot judarna, som inte längre är Guds barn utan av Beelsebul, som till denne offrade sin fader i templet, som Salomon byggde åt dig, åh, Herre. Du gjorde rätt, åh, Herre som kom till Dina sanna barn,

som trodde på dina löften och längtansfullt väntade på Dig fram till denna timme. Sannerligen, Du kom från judarna, men vi har hört hur du nu har varit i Jerusalem och slagit judarna i templet med rep och vält deras stolar. Åh Herre, detta gjorde Du bra, och alla himlar borde prisa Dig med psalmer, harpor och trumpeter. Vi har alltid hävdat att när du kom så skulle du inte förbise den heliga plats där din profet Daniel förkunnade skräcken vid Jerusalems förstörelse. Och från denna plats, åh, Herre, skall du förkunna frälsning för Dina folk. Prisat vare Ditt namn, hosianna, till dig på hög höjd och välsignelse till alla barn av god vilja."
[2] Detta delvis förnuftiga men delvis också meningslösa gormande lockade naturligtvis till sig många människor och helt visst alla de, som hade varit med mig vid brunnen dagen innan och nu ville se och höra Mig igen. Larmet och trängseln ökade från sekund till sekund, och inuti huset reste sig alla upp för att se vad som stod på. Lärjungarna reste sig upp först och frågade mig vad tumultet handlade om och om det var tillrådligt att stanna kvar eller kanske bättre att fly.
[3] Jag säger: "Åh, ni svaga hjärtan. Hör att de kallar på Hosianna. Varhelst man sjunger om Hosianna är det utom fara att dröja sig kvar."
[4] Med detta kände sig lärjungarna lugna och Jag säger åter till dem: "Gå ut och säg till dem att de skall vara stillsamma nu och förflytta sig till berget, ty Jag kommer ut efter den sjätte timme (dvs efter 12 timmars middagstid), med er alla och skall från berget förkunna frälsning för er och dem. De skall emellertid också ta skriftställare med sig så att dessa kan skriva ned det jag skall undervisa om från berget.
[5] Men du, Johannes, behöver inte skriva ned detta, eftersom denna Min undervisning kommer att bli nedskriven åtskilliga gånger ändå. Men en viss skrivare

- en galilé vid namn Matteus, är bosatt här. Denne har redan skrivit ned en betydande mängd från min barndom, och eftersom han skriver med stor lätthet kommer han säkert att skriva ned allt, som han kommer att höra och se. Ta upp honom, ropa hans namn så kommer han genast att följa dig. Men be översteprästerna också att komma upp, liksom några av de ledande som du såg vid brunnen igår. Men kalla hit Matteus till Mig först, eftersom Jag vill att han ska följa oss."
[6] Lärjungarna gick snabbt ner för att göra som jag beordrat dem.
[7] Medan lärjungarna var nere i gränden nedanför kom alla andra gäster, tillsammans med Maria, till mig i matsalen och hälsade Mig högst vänskapligt, tackade mig och berättade i korthet för Mig om de underbara drömmar de hade haft under natten och frågade Mig om man bör lägga någon vikt vid sådana drömmar.
[8] Men Jag säger: "Vadhelst själen ser i en dröm har en motsvarighet i dess natur. Om själen rör sig inom det som är sant och gott, som Jag lärde er att tro och göra, då kommer han i drömmar också att se vad som är sant, och kan från detta ta till sig en hel del bra saker för sitt liv. Men om själen gör det, som är felaktigt och ondskefullt, då kommer han också att i drömmen se det, som är felaktigt och från detta göra det onda.
[9] Eftersom du dock rör dig inom det som är sant genom Min lära och därför också följer Mig, skall också din själ ha sett bara det sanna, från vilket den kan göra mycket gott.
[10] Huruvida själen icke desto mindre också är förmögen att begripa vad den ser i en dröm är en annan sak. Därför att precis som du inte greppar och förstår det du ser i den yttre världen, som du lever i under

dagen, precis så förstår inte själen vad hon ser i hennes värld.
[11] När emellertid anden har återfötts inom er, som Jag förklarade för Nikodemus i Jerusalem när han kallade på Mig på natten, då kommer ni att greppa och begripa och fullständigt förstå allting." Med detta är alla nöjda och flyttar tillbaka.

Kapitel 38.
Inte att höra utan att göra ger frälsning.

[1] Värdinnan och hennes nye make kommer nu och hälsar mig mycket känslosamt och frågar Mig och alla andra gäster om vi är upplagda för att nu inta morgonens måltid, eftersom den är helt förberedd.
[2] Men Jag säger: "Kära Irhael, vänta bara lite. Lärjungarna kommer snart att ha med sig ett antal ytterligare gäster och dessa vill också ta del av den tidiga måltiden och samtidigt höra från Min mun att ni två, du och Joram, har blivit ett gift par på riktigt. Och de får också se att ert hus nu inte räknas som ett av de sista, utan både utvändigt och invändigt som det absolut främsta huset i denna stad; och att jag lät Mig inhysas i detta hus av detta skäl."
[3] Just när jag säger detta till det gifta paret, öppnar Petrus och Min Johannes dörren och mellan inträder Matteus, som bugar sig djupt och säger: "Herre, jag är här och är fullt redo att uteslutande hjälpa Dig. Jag är visserligen skrivare till yrket genom vilket jag lever och försörjer min lilla familj. Men om du, åh Herre, har behov av mig skall jag omedelbart överge min befattning och du, åh, Herre, kommer inte att låta min lilla familj gå under."
[4] Jag säger: "Den som följer Mig bekymrar sig inte om någonting annat än att stanna hos mig för tid och

evighet. Men se det här huset, dessa två ägare, kommer att ta emot och ta väl hand om din familj i Mitt namn, liksom dig själv, oavsett om du kommer på dagen eller på natten."
[5] Matteus, som redan hade blivit bekant med detta hus och hur det hade varit mera av en ruin än ett hus, kunde inte ha blivit mer förvånad och talade: "Herre, här måste ett stort mirakel ha inträffat. Ty huset hade varit en ruin och är nu ett palats, som det kanske inte finns alltför många liknande i Jerusalem. Och denna verkligt kungliga inredning. Detta måste ha kostat en förmögenhet."
[6] Jag säger: "Om du bara stannar upp och begrundar att med Gud är många saker möjliga som verkar omöjliga för människor, så kommer du lätt att förstå hur denna tidigare ruin kunde ha förvandlats till ett palats. Men är du väl försedd med skrivmateriel?"
[7] säger Matteus: "Jag har nog för två dagar. Om jag behöver mera skall jag genast skaffa det."
[8] Jag säger: "Det räcker i tio dagar, efter det kommer vi att skaffa oss mer material någon annanstans. Stanna bara hos oss och ta del av morgonmåltiden med oss: efter klockan 6 skall vi dock bege oss till berget. Där ska jag förkunna frälsning för dessa människor. Du skriver ned allt ordagrannt och i tre kapitel, och delar upp dessa i små verser i stil med David. Se dig emellertid om efter några andra skrivare som kan kopiera dig, för att lämna ett skriftligt vittnesmål till denna plats."
[9] Säger Matteus: "Herre, din vilja skall följas till sista bokstaven."
[10] Efter denna nödvändiga utfrågning av Matteus inträder de andra lärjungarna, följda av prästerna och de andra tjänstemännen i denna stad, och hälsar mig med största ångerfullhet. Och överprästen stiger fram lite och säger: "Herre, du har gjort i ordning detta hus

på ett passande sätt så att det är värt att ta emot dig. Salomon byggde templet med stor prakt, så att det kan tjäna Jehova som en boning bland människor. Ändå har människorna vanhelgat denna boning med sina skamliga laster, och Jehova lämnade templet och arken och kom till oss på berget, precis som du, åh Herre, först var i Jerusalem och fann lite erkännande och kom till oss, dina äkta gamla dyrkare. Och sålunda skall det nu ske som det står skrivet:
[11] ’Och det skall ske i kommande dagar att det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat och vara det yppersta ibland bergen och upphöjt över andra höjder; och alla hednafolk skola strömma dit, ja, många folk skola gå åstad och skola säga: »Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.» Ty från Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem.’ (Jesaja 2: 2-3)
[12] Vi är verkligen överlyckliga, som en brud när hennes brudgum kommer in till henne för första gången och erbjuder henne sitt hjärta, sin hand och sin hälsning. Ty sannerligen, Herre, Jerusalem, den valda staden för den stora kungen, har blivit så ond att man pinkar på och fräser åt den och den är inte värdig Dig. Vi anser oss själva inte heller riktigt värdiga, ty vad innebär det att befinnas vara värdig inför Gud? Ändå är det icke desto mindre sant att när nu Herren behöver välja mellan två onda ting, så kommer han säkert att välja oss, det minst onda. Och detta uppfylls nu på ett mirakulöst sätt inför våra ögon. Du är Honom, som vi har väntat på så länge. Därför Hosianna till Dig, som kommer till oss i Herrens namn.”
[13] Säger Jag till honom som talar: "Ja, det du har uttalat är fullkomligt sant, men Jag säger till dig: 'När du hör Min lära så ta den till dig och förbli aktiv i den,

ty endast på så sätt kommer du verkligen att ta del av den välsignelse, som jag idag kommer att förkunna för er från bergets topp. För trots att denna nåd förlänas dig fritt från ovan, är detta likväl inte tillräckligt, eftersom den inte består om den inte grips aktivt, precis som om man står hungrig under ett träd fullt med frukter och med en vind, som blåst ner några mogna fikon: kommer dessa att mätta dig om du inte plockar och äter upp dem?
[14] Det är därför inte bara det man hör utan också att man aktivt följer Min lära som gör att man välsignas med den frälsning som kommer från Jerusalem. Förstår du detta?”
[15] Säger **talaren**: ”Ja Herre, ty bara Gud kan tala som Dig."
[16] ”När du nu har förstått detta”, säger jag därefter, ”så låt oss ta del av vår morgonmåltid. Men skriv ner detta för dig själv efter måltiden, att Jag i går kväll äktenskapligt trolovade Irhael och läkaren Joram och välsignade dem, så att från och med nu ingen kommer att ta anstöt av dem. Men låt oss nu sätta oss till bords för morgonmåltiden. Låt detta ske.”
[17] Alla satte sig ner, och det var många som deltog i morgonmålet, bestående av den bästa mjölk och bröd och honung.

Kapitel 39. Bergspredikan

[1] I dessa delar (Österrike - översättarens anm.) skulle naturligtvis en sådan frukost inte ha hållits särskilt högt, men i det utlovade landet, som enligt sägnen svämmar över av mjölk och honung, så var detta en den mest utsökta frukost, eftersom särskilt honung i det förlovade

landet var och fortfarande står högt i kurs, medan mjölken också är oöverträffad överallt på jorden.
[2] Efter måltiden serverades det frukt av fin kvalité, och många njöt av den och prisade Gud som hade utrustat frukt med en sådan härlig smak och givit bina möjlighet att suga upp sådan ytterst söt honung från blommorna på ängen, och bära den med sig till sina konstfullt byggda bikupor.
[3] En vis man i gruppen av samariter talade: "Guds visdom, allmakt och godhet kan aldrig lovordas tillräckligt högt. Regnet faller på jorden, en miljon arter och olika sorters växter, träd och buskar suger till sig exakt samma regn och växer i samma jord, ändå har varje växtslag en annan smak, lukt och form. Varje form är vacker och angenäm att titta på och ingenting växer utan att kunna gagnas, och inte ens den mest klena mossan på stenarna växer utan ett syfte.
[4] Lägg därvid till alla jordens djur, i vattnet och i luften. En sådan mångfald och variation, från myggan till elefanten; från kvalstret till det mest enorma monster som kunde bära bergen på sin rygg och leka med Libanons cederträd. Oh Herre, vilken makt, vilken kraft och oändligt djup av visdom det måste finnas hos Gud, som där vägleder och sköter om solen, månen och otaliga stjärnor, håller tillbaka havet i dess djup, byggde bergen på jorden och skapade själva jorden genom det allsmäktiga Ordet."
[5] Jag säger: "Ja, ja, ni har rätt, så är det. Gud är ytterst bra, ytterst klok, ytterst rättvis och behöver inte någons råd och anvisningar när Han vill göra något. Men jag säger eder: Även människan på denna jord är kallad att bli så perfekt som Fadern i himlen. Detta har hittills varit omöjligt, eftersom döden regerade på denna jord. Men från och med nu skall det vara möjligt för alla som på allvar strävar efter att leva enligt Min lära. Och jag

tror att om Gud erbjuder människan detta i utbyte mot en liten ansträngning, nämligen att följa Min lära, vilket är enkelt, så borde inte människorna bespara sig någon möda för att nå detta höga mål."
[6] Säger översteprästen: "Ja Herre, människan borde verkligen satsa allt för att nå fram till denna fullkomnig. Den som vill njuta av utsikten från ett högt berg får inte dra sig för ansträngningen och besväret att klättra. Den som vill skörda måste plöja och så först, och den som tänker på att vinna något måste ta risken. Men den som inte satsar någonting av rädsla för att inte kunna vinna någonting kan omöjligen någonsin uppnå någonting. Därför Herre, så snart du har visat oss vilka vägar vi skall ta, så skall det inte vara svårt för oss att uppnå vad du just har kungjort för oss, nämligen att vara fullkomlig såsom Fadern i himlen är fullkomlig."
[7] Jag säger: "Sannerligen är det så, och jag vill lägga till: Mitt ok är milt och Min börda lätt. Men hittills har mänskligheten tvingats att bära tunga bördor, utan att uppnå någonting med detta. Det återstår att se hur deras tro utmanas genom bytet av den betungande gamla tron, som de lärt sig, till den obekanta nya tron. Kommer de inte slutligen att säga: "Om vi inte uppnår någonting genom nit och ihärdigt arbete, vad kommer vi då att uppnå med barnlekar?
[8] Jag säger till er: ni måste göra er av med den gamle mannen som ni kastar av er en gammal rock och sedan sätta på er en helt ny. Detta är naturligtvis obehagligt i början, men den som inte drivs tillbaka till det gamla vanliga genom struntsaker, utan står ut med det lilla obehaget, kommer att uppnå den fullkomning som jag talade om.
[9] Men gör er alla redo nu, för jag ska snart ge mig av på liten utflykt upp på berget. Den som vill röra sig uppåt med Mig får resa på sig. Och du, Matteus, gå och

hämta dina skrivredskap. Men dröj inte eftersom du kan se att jag är på väg att ge mig iväg."
[10] Säger Matteus: "Herre, du vet hur redo jag är att följa Dig. Men om jag går över till mitt hus eller snarare till där jag är anställd och avlönad av romarna som skatteindrivare och skrivare, och blir uppbunden nära den största avspärrningen framför staden, stöter jag förmodligen på en hel del att göra som vanligt. Och de romerska vakterna kommer inte att släppa mig förrän jag har utfört det arbetet. Därför skulle jag föredra om jag kunde få tillräckligt med skrivmaterial här för att räcka i dag, och sedan gå och plocka upp mina i kväll, vilka sedan kommer att räcka för mig i två hela dagar. Ty jag kan inte få täckning för mer än tre dagar från romarna, vilket jag också nästan använder upp."
[11] Jag säger: "Min vän, gör bara alltid som jag säger, så skall det alltid gå bra för dig. Gå bara iväg, som jag sade till dig, så kommer du inte idag att råka på något arbete eller någon som väntar vid avspärrningen. Men ta också dina andra skriftlärda med dig, så att Mitt ord nedtecknas här många gånger om." Matteus säger: "Tja, i så fall kan jag faktiskt gå."
[12] Med detta går Matteus skatteindrivaren och allt blir precis såsom jag förutsagt. Han återvänder snart med tre andra skriftlärda och vi är på väg till berget Gerisim, tillsammans med alla andra i huset. Och när vi kommer till berget efter en timme, frågar översteprästen mig om han skulle gå upp och öppna Guds gamla hus.
[13] Men Jag pekar på området och de många människorna som följde oss, och säger till honom: "Du förstår min vän, detta är det äldsta och det mest lämpliga Guds hus, men det är mycket eftersatt och jag önskar rusta upp det, som jag gjorde med Irhaels hus. Men för vårt ändamål behövs inte det gamla huset idag, och detta område vid foten av berget räcker. Det finns

dessutom några bänkar och bord här som kommer väl till pass för de skriftlärda. Öppna därför edra öron, ögon och hjärtan och var redo, för nu skall det ske inför edra ögon som profeten Jesaja förutspådde."
[14] Säger Matteus: "Herre, vi är redo att höra dig."

[*Här följer alltså Jesu Bergspredikan, som inte återges här utan kan läsas i Bibeln.*]

Kapitel 40.
Prästerna kritiserar bergspredikan

[1] När predikan var slut var många chockade, och främst prästerna och några bland folket sade: "Vem kan uppnå frälsning? Vi lärare av lagen förkunnar också korrekt och rättrådigt såsom Moses en gång tillkännagav buden till folket från berget. Men allt det är som dagg och en mild kvällsbris jämfört med denna strikta undervisning och den mäktigaste av predikningar. Det finns knappast ett hållbart argument mot sådana föreskrifter, men de är alltför stränga och knappast någon kommer att kunna utöva dem.
[2] Vem kan älska sin fiende, och vem gör gott mot den som skadar honom med uppsåt och vem kan välsigna dem som hatar honom och bara talar illa om honom? Och om en person vill låna något från mig, får jag inte vända mig bort och vägra att lyssna på honom eller stålsätta mitt hjärta mot hans ord, även om jag klart och tydligt inser att låntagaren aldrig kommer att kunna lämna tillbaka det han har lånat? Åh, en sådan dum idé. Om de lata och ansvarslösa hör detta, kommer de då inte omgående att gå till de rika och låna från dem så länge dessa besitter något? När de på detta sätt - och ingenting är enklare än så - har lånat ut allt till de

fattiga, som aldrig kan lämna tillbaka det som de har lånat, och i slutändan inte har någonting kvar själva, uppstår frågan: vem kommer i framtiden att arbeta och från vem kommer de fattiga då att få ett lån?
[3] Det är bara alltför uppenbart att med iakttagande av sådana föreskrifter, som går emot hur alla mänskliga samfund är beskaffade, skulle världen på nolltid bli en riktig öken. När världen väl har blivit en öken, var skall människorna då få någon utbildning, eftersom alla skolor upphör att existera om ingen har några medel att skapa och understödja dem?
[4] Denna lära kommer inte alls att fungera. De dåliga människorna och fienderna till det goda och deras goda gärningar måste straffas. Och den som slår mig i ansiktet måste slås tillbaka två gånger, minst, så att han inte längre önskar att slå mig i ansiktet igen. Den slarviga låntagaren måste placeras i ett arbetshus för att lära sig att arbeta och i framtiden förtjäna sitt uppehälle genom flitigt arbete med sina händer. De mycket fattiga får be om allmosor och de kommer inte att förvägras detta. Det är en gammal men mycket bra lag enligt vilken ett mänskligt samhälle mycket väl kan fungera. Men de föreskrifter som denne påstådde Kristus nu har givit är för opraktiska för mänskligt liv och kan omöjligen godkännas.
[5] Jag ville inte tala om alla de andra sakerna, så absurda som de lät, förutom den föreslagna lemlästningen av delar av den egna kroppen när man blir förargad på sig själv och dessutom den föreslagna sysslolösheten, enligt vilken ingen bör bry sig om någonting annat än att bara fortsätta söka Guds Rike, som om allt annat skulle ges honom från ovan. Låt oss pröva detta endast för en period på några månader, under vilka människor inte rör vid någonting eller

arbetar, så kommer vi snart att upptäcka huruvida stekt fisk simmar in i deras munnar.
[6] Och hur dum är inte den föreslagna lemlästningen när de egna lemmarna är till förtret. Om vi låter någon med en skarp yxa i sin högra hand hugga av och slänga bort den vänstra, vad skall han då göra när den högra efteråt förargar honom ? Hur skall han hugga av den, och hur skall han riva ut ögonen och utan händer, slutligen, hugga av fötterna vilka fortfarande skulle kunna vara honom till förtret? Åh, lämna oss ifred för en sådan lära. Detta skulle inte ens duga för en krokodil, än mindre för människan. Om ni bara tänker lite på följderna, så kommer det att stå klart för er att en sådan lära inte kan vara något annat än resultatet av någon gammal judisk fanatism.
[7] Och om alla änglarna härstammade från himlarna och undervisade människor att uppnå evigt liv på så sätt och att använda sådana medel för att få komma till himlen, så borde sådana idiotiska lärare förpassas ur världen, så att de kan svälja sin idiotiska himmel. Så inkonsekvent. 'Tand för tand' och 'öga för öga' anser han orättvis och grym, och predikar yttersta mildhet och tolerans, och han till och med öppnar porten för alla tjuvar genom att säga: 'Om en människa vill ha din skjorta, så låt honom också få din jacka.' Vilken lära ! Men å andra sidan, människorna förmodas riva ut sina ögon och hugga av sig händer och fötter. Vem av er har någonsin hört ett värre nonsens?"
[8] Här stiger prästen fram till mig och säger: "Mästare, dina gärningar bevisar att du kan göra mer än en vanlig människa. Men, om du är förmögen att tänka rätt, vilket jag inte betvivlar eftersom jag hörde dig tala mycket vist i Irhaels hus, ta då tillbaka vissa av din predikans mest ogenomförbara föreskrifter. Annars måste vi, trots alla dina gärningar, som verkligen är värdiga en Messias,

betrakta dig som en fanatisk trollkarl som undervisats i någon gammal egyptisk skola och utvisa dig härifrån som en riktig hädare av Messias.
[9] Ta bara en närmare titt på din mäktiga undervisning, så kommer du att förstå att din lära är ganska värdelös för att få evigt liv och inte kan följas av någon. Ty, om en person skall komma till himlen på ett sådant sätt, så går han säkert miste om himlen. Det skulle vara föredra att inte ha blivit född än att på detta sätt komma till himlen, som man endast kan komma in i som en lemlästad krympling. Säg mig ärligt om du förstår detta eller om du verkligen menar allvar med din lära."
[10] Jag säger: "Du är överstepräst, men du är blindare än en mullvad under jorden. Vad kan förväntas av de andra? Jag framställde här liknelser för dig och du sväljer bara deras materiella del som hotar att kväva dig. Du verkar inte ha den minsta aning om den andliga innebörd som jag lade in i dessa bilder.
[11] Tro mig, vi är precis lika kloka som du inbillar dig att du själv är och vet mycket väl om en person kan och borde lemlästa sig själv för att vinna evigt liv. Men vi vet också att du inte förstår det andliga budskapet i denna undervisning och inte kommer inte att kunna förstå det på ganska lång tid. Vi skall dock inte ta tillbaka vad vi sagt på grund av det. Även om du har öron, så hör de inte rätt. Du har också ögon, men de är blinda för det andliga och, trots att dina öron och ögon är öppna, så hör och ser du ingenting."

Kapitel 41.
Bristande förståelse för symboliken i bergspredikan

[1] Säger översteprästen: "Ja, ja, du kanske också har rätt när det gäller detta, och jag skall inte, och kan inte heller i detta skede, bestrida huruvida - och vilken typ av - andlig symbolik som ligger i dina liknelser då du undervisar. Men en sak som du inte kan ifrågasätta är att om Jag, till exempel, vill lära ut någonting till någon som jag vill att han skall förstå och utöva som min lärjunge, så måste jag väl undervisa på ett sådant sätt att min lärjunge förstår denna undervisning såsom den var ämnad. När jag väl vet att min lärjunge till fullo har förstått min läras innersta sanning, så har jag all rätt att kräva av min lärjunge att handla enligt min lära.
[2] Om jag undervisar någon med liknelser, vilka i sig är omöjliga att utöva i praktiken, och om min lärjunge sedan frågade mig: 'Vad betyder det? Hur skall jag kunna ta mitt eget liv för att vinna livet? Hur skall jag kunna ta livet av mig, så att jag som en död man kan få en nytt, och till och med ett evigt liv, utifrån denna död?', så skall jag säga till honom, 'Hör upp min vän, du måste förstå detta på det och det sättet. Ty se, mellan den givna liknelsen och den sanning som den innehåller finns den eller den andliga överensstämmelsen, och du måste inordna ditt liv i enlighet med denna överensstämmelse, inte med en yttre bild.'
[3] Se, Mästare, då kommer lärjungen att förstå det och, som redan nämnts, jag har då all rätt att kräva av honom att handla i en anda av min läras sanning. Men kan jag, utan att vara en dåre, förvänta mig av honom att han handlar efter min grova liknelse? Och om jag på fullt allvar krävde detta så skulle jag för alla tänkande människor framstå som en man som bar vatten i ett förseglat förvaringskärl och när en törstig man kom till honom och bad att få dricka, så räckte vattenbäraren omgående fram den tillslutna vattenkrukan i det att han sade: 'Här har du krukan - drick.' Den törstige mannen

försökte då att dricka, men kunde inte hitta en öppning och frågade bäraren: 'Jag kan inte dricka ur den eftersom krukan är tillsluten överallt?' Och bäraren sade till honom: 'Om du är blind och inte kan hitta öppningen, svälj då hela krukan så kommer du därmed också att svälja vattnet i den.'
[4] Berätta för mig, du annars så älskade och vise Mästare, vad den törstige mannen skulle behöva säga till en sådan bärare? I detta fall tror jag att han med rätta kunde kalla en sådan vattenbärare för en dåre.
[5] Detta betyder inte att jag precis vill kalla dig dåre, men om Du säger att vi på grund av vår andliga blindhet och dövhet inte kan förstå andan i din undervisning, så vore din undervisning fortfarande som vattnet i en förseglad vattenkruka som den törstige mannen faktiskt måste svälja tillsammans med vattnet, ett krav som endast kunde komma från en profet som har rymt från en mentalsjukhus. Du får betrakta detta som du behagar. Så länge du inte lägger till en tillräcklig förklaring för din undervisning, vilken i mångt och mycket innehåller sådant som är gott och sant, så håller jag och många klartänkta människor fast vid det som jag har uttryckt, att Du på grund av din undervisning aldrig kommer att få uppleva att vi beredvilligt skall börja hugga av oss händer och fötter och riva ut våra ögon. Vi kommer också fortsätta att arbeta som tidigare och få vårt bröd genom vårt anletes svett, och den som svekfullt förolämpar oss, skall inte skonas från ett rättvist straff.
[6] Till tjuven som stjäl en skjorta från oss skall vi inte ge vår rock också, utan han skall gripas och kastas i fängelse, där han kommer att ges tillräckligt med tid för att ångra sin orättfärdiga handling och leva ett bättre liv. Om du verkligen är en vis man från Gud, måste du också vara övertygad om det heliga i att hålla fast vid

den mosaiska lagen, som Gud själv i blixt och dunder förkunnade för israeliterna i öknen. Men om du vill bryta mot lagen med din undervisning, var beredd på att du kan få möta Jehova."
[7] Jag säger: "Jag är av den åsikten att lagstiftaren har rätt att antingen låta lagen vara och själv uppfylla den enligt dess anda och sanning eller under vissa villkor avskaffa den helt."
[8] Säger överstеprästen: ”Nu låter detta säreget från din mun. I morse hade jag vördat sådana ord från din mun, ty då tycktes det mig som om du verkligen var Den Utlovade. Men efter det du har predikat har du i mina ögon blivit en galning, som behagar att presentera sin fixa idé för oss som den utlovade Messias visdom. Därför måste du nu snarare förklara din grova lära, som utan tillräcklig förklaring ingen någonsin kan fatta och handla efter.”
[9] Jag säger: "Berätta vad som förvirrar dig så mycket i min undervisning, så skall jag lösa problemet för dig."
[10] Säger överstеprästen: "Jag har redan nämnt det flera gånger, men för att visa att jag är mycket resonabel och måttlig, tillkännager jag nu att jag godtar alla andra punkter i din undervisning som goda och visa, men jag kan omöjligt godtaga att riva ur ögonen och hugga av händer och fötter. Tänk över själv om det är möjligt att riva ut sina ögon. Kommer dessutom inte den som själv hugger av en av sina händer eller fötter att snart blöda ihjäl? Och när han väl är död, vilka frukter av förbättring kommer han då kunna att åstadkomma?
[11] Se, det är din läras ogenomförbara detalj som man rimligen aldrig kan foga sig i. Och om det ändå skulle finnas några dårar som fogar sig i en sådan lära, så kommer de inte att bli något bättre genom detta. Ty om någon överlevde, vem skulle då inte att prisa Gud för

den misär en sådan lära, som påstås komma från Gud, har orsakat honom."
[12] Jag säger: ”Nåväl, din förfrågan är rimlig och jag kan säga dig: Bland alla präster sedan Samuel så är du den klokaste. Ty du har ett hederligt hjärta och förkastar egentligen inte min lära utan vill bara få den förklarad. Därför kommer jag också att ge dig klarhet. Denna klarhet kommer inte från min mun, utan från en av mina lärjungars mun. Vänd dig nu till en av mina lärjungar, som kommer att visa dig att min lära redan förstås av människor utan min förklaring."

Kapitel 42.
Bergspredikan tydligt förklarad av Natanael

[1] Här vänder sig översteprästen till Natanael och säger till honom: ”Genom att följa din mästares anvisning, råkar jag nu vända mig till dig. Kan du därför åtminstone förklara den svåraste punkten i din mästares lära för mig? Men var snäll att bara använda tydligt och rent språk, för med ett töcken över ett töcken, kan inte ett rum lysas upp. Och var så god att tala nu."
[2] Svarar Natanael: ”Är du så inskränkt att du inte kan ta till dig en klart fastställd lära i dess verkliga betydelse? Har inte praktiskt alla profeter förutspått att Kristus skulle öppna sin mun för att tala till folket enbart i liknelser?"
[3] Säger översteprästen: "Ja, du har rätt, det är så det står skrivet.”
[4] Fortsätter Natanael: "Tja, eftersom du, som någon som är insatt i skriften, känner till detta, varför kallar du då Herren för en dåre för att han enligt skriften talar i liknelser? Du kan naturligtvis be Herren om ett klargörande för att hjälpa dig att förstå dem, men inte

kalla honom en idiot om du inte förstår hans allegoriska tal, eftersom du fortfarande är okunnig i sådana gudomliga frågor.
[5] Försök att förstå att alla saker i naturen är ordnade på ett visst sätt och endast kan existera i sin specifika ordning. Således har även det som hör anden till sin speciella ordning, bortom vilken de inte kan finnas till och inte heller föreställas eller uttryckas i ord. Men mellan det materiella och det andliga, eftersom den förstnämnda har utgått från den senare, finns det och föreligger det en exakt överensstämmelse som naturligtvis endast Herren känner till i alla sina detaljer.
[6] Så när Herren berättar för oss - som alla fortfarande befinner oss inom den materiella existensens fasta ordning - om rent andliga ting, kan han göra detta endast med hjälp av bilder. För att kunna förstå dessa på rätt sätt, måste vi sträva efter att väcka vår ande genom att leva efter tio Guds bud. När detta uppvaknande har skett, skall vi sedan öppet förstå allt som Herren har berättat och uppenbarat genom en sådan motsvarande liknelse. Och det är i detta avseende som hans gudomliga ord för evigt skiljer sig från vår mänskliga ord.
[7] Men var nu extra uppmärksam. Vad ögat är för den materiella människan, är förmågan att begrunda gudomliga och himmelska saker för anden, vilken ensamt svarar mot det andligas natur i dess mest välsignade, eviga existens.
[8] Men eftersom anden, enligt den mest ovillkorliga gudomliga ordningen, under en viss tid måste vara fången i denna världs köttsliga stoff, så att den kan bli fast och stadig i sin frihet och nästan totala självständighet från Gud, utan vilket den aldrig skulle kunna skåda Gud, än mindre existera i, vid sidan om och med Gud (men när anden mognar inom det fysiska

och blir ståndaktig i frihet och oberoende från Gud, är den utsatt för den helt oundvikliga risken att slukas upp av materian och förgås tillsammans med den, från vars död ett uppvaknande till livet i Gud är och måste vara oerhört svårt och smärtsamt) - så sade Herren, inte till den fysiska människan, naturligtvis, utan till den andliga människan: "Om ditt öga stör dig, riv ut det och kasta bort det, för det är bättre att komma in i himlen med ett öga, än till helvetet med båda", vilket betyder så mycket som: Om du finner världens glitter alltför frestande, försök då att vända dig bort från sådant glitter, som drar in dig i det döda hos materian. Beröva dig som ande den tomma tillfredsställelse som världens nöjen kan erbjuda och vänd dig med din själ till de rent himmelska ting. Ty det är bättre för dig att komma in i riket för evigt liv utan mycken världslig kunskap än att uppslukas av död materia - alltför världsligt klok å ena sidan, och alltför lite andligt klok å andra sidan.
[9] Om Herren här talade om två ögon, händer och fötter, så menade han därigenom inte kroppens två ögon och två händer och fötter, utan uppenbarligen bara andens dubbla förmåga att se, handla och göra framsteg. Han varnar inte köttet, som inte har något liv, utan anden för att inte befatta sig med världen, när den känner sig alltför mycket dragen till den. I så fall är det bättre att träda in i evigt liv utan kunskap om världen än att till slut slukas upp av världens ovillkorliga dom på grund av för mycket världslig kunskap.
[10] Anden skall naturligtvis också se världen och lära känna den, men den skall inte finna nöje i den. När den börjar känna att världen lockar den, bör den genast omgående vända sig bort från världen eftersom fara redan hotar. Försök nu att förstå, att detta nödvändiga att vända sig bort ifrån uttrycks genom den motsvarande bilden att riva ut ett öga. Och Han som

kan ge oss en sådan träffande bild måste säkert vara väl insatt i människans alla andliga och materiella omständigheter. Enligt min mening kan detta vara möjligt endast för Honom genom vars kraft, kärlek och visdom allt andligt och fysiskt har skapats. Jag tror att du nu har förstått mig och inser hur uppseendeväckande du har syndat mot Honom som bär din liksom alla våra liv i Sin allsmäktiga hand."

Kapitel 43.
Ytterligare förklaring av Natanael

[1] Nu blir **ö**versteprästen, liksom många andra, är helt bestört och säger efter en stund: "Ja, ja, nu förstår jag. Men varför talade inte Herren direkt så tydligt som du nu har talat? Då skulle jag säkert inte ha syndat mot honom."
[2] Natanael säger: "Om en sju-årig pojke skulle fråga mig detta skulle jag inte alls bli förvånad. Men jag undrar hur du, en av denna plats främsta visa, kunde fråga så.
[3] Skulle du inte också vilja fråga Herren varför han gav sädeskornet förmågan till gränslös utformning och utveckling av det träd som kommer ur detta? Varför finns trädets långtråkiga utveckling från sädeskornet och efter detta den långa väntan på den mogna frukten? Försök förstå hur dåraktig du fortfarande är.
[4] Herrens ord och undervisning är som alla Hans verk. Han ger oss Sin undervisning i frö-skidor. Dessa måste vi först så i vår andes jord, vars jord kallas kärlek. Då kommer utsädet att gro och växa till ett träd av sann kunskap om Gud och oss själva. Och från detta träd vi skall sedan i sinom tid kunna samla fullkomligt mogen frukt till evigt liv.

[5] Kärleken är det väsentligaste. Utan den kan ingen andlig frukt tillväxa. Så ditt vete i luften och se efter om det växer och bär frukt för dig. Men om du lägger ner vetekornet i god jord, så kommer det att växa och bära flerdubbel frukt. Den rätta kärleken, är emellertid en lämplig jord för det andliga sädeskorn som vi får från Herrens mun.
[6] Detta är anledningen till att Herren för er alla nu har avskaffat den hårda mosaiska strafflagen, så att ni snart i god jord kan växa er rikare i edra hjärtan. Ty den som bestraffar enligt lagen har liten eller ofta ingen kärlek alls och det gudomliga ord-fröet kommer därför bara att utvecklas dåligt i honom. Den som straffas står ändå under dom där det inte finns någon kärlek, eftersom dömandet är kärlekens död.
[7] Därför är det bättre om ni inte omedelbart ser edra medmänniskors fel, utan är fördragsamma och tålmodiga. Och om de i sin svaghet ber er om något, så skall ni inte förvägra dem detta, på det att kärleken kan fortsätta att växa inom er själva och även inom edra svaga bröder. När detta väl finns i överflöd inom er såväl som inom edra bröder, så kommer det gudomliga fröet inom er att växa och de svaga kommer då i sin styrka att betrakta er med god vilja och belöna er många gånger om för vad ni gjorde för honom när han var svag.
[8] Men om ni är snåla och kärva, när det gäller edra svaga bröder, kommer ni själva aldrig att nå fram till en gudomlig frukt inom er och dömandet av de svaga kommer till slut att också förstöra er.
[9] När Herren sade: ’Ge också rocken till den som ber dig om din skjorta’,ville han bara påpeka att ni, som är rika och har många ägodelar, bör ge rikligt till de fattiga när de kommer till er. Därmed erhåller ni också mycket [kärleks-]jord i era hjärtan och blir därmed lyckliga av

att besitta en sådan äkta jord. Och de fattiga kommer sannerligen att välsigna er. Ty från edra hjärtan får de den mest verkningsfulla predikan av Guds sanna evangelium och blir därigenom starka för ert eget eviga stöd. Men om ni ger snålt och beräknar när och hur mycket man skall ge, så hjälper ni varken er själva eller era fattiga bröder. Och på grund av det kommer dessa aldrig att bli ett stöd för er."

Kapitel 44.
Symboliska ögon, armar och fötter

[1] Översteprästen, som högst uppmärksamt har lyssnat på detta tal, säger: "Allt är nu i sin ordning och jag tror att jag förstår allt detta ganska väl. Det finns bara en sak till, som jag vill ta upp: Mästaren talar faktiskt bara om att riva ut det högra ögat och skära av den högra handen. Endast i min sökiver har jag också lagt till fötterna. Men se, nu har du också för mig givit förklaringen till kapningen av fötterna precis såsom du gjorde om ögat och handen, vilket endast Herren talade om, så vitt jag vet. Du sa att det fanns överensstämmelse endast i Herrens Ord som talar till människans själ. Hur kan det då komma sig att du fann överensstämmelse också i mitt tillägg?”
[2] Natanael säger: "Du har fel. Herren talade också om den högra foten, men han antydde för de skriftlärda att utelämna det om foten eftersom de som har riktat sin inre syn mot himlen och har aktiverat sin vilja till kärlek - vilket motsvarar vänster arm som hjärtats hand - i enlighet med Guds vilja efter att ha blivit av med höger arm eller höger hand, med vilket underförstås den rent världsliga drivkraften, inte längre behöver befria sig från den högra foten. När väl ögat befinner sig i rätt ljus och handen, eller snarare viljan, handlar korrekt, så sker

där framstegen in i det eviga livets regioner automatiskt eller höger fot, som betecknar världsliga framsteg, är redan automatiskt avskild och man behöver inte längre någon särskild ansträngning.
[3] Ni samariter kunde lika gärna börja med foten, för även om er syn nu riktas mot det gudomliga och edra händer är inbegripna i rättfärdiga gärningar, så är er fot eller er iver för framsteg inriktad mot världen. Ni förväntar er av Messias något helt annat än vad ni borde förvänta er av honom, enligt alla profeters förutsägelser. Och det är, andligt sett, er högra fot som ni borde avskilja, så att ni kan börja anträda den rätta vägen till Guds rike. Det är endast på grund av er som Herren också talade om högerfoten, men inte fick det nedtecknat eftersom de framtida anhängarna av Herrens lära mycket väl kommer att veta var och vari Messias rike är och består och vad som måste göras för att inträda däri. Är det något annat du vill fråga om?"
[4] Översteprästen säger: "Nu står allt klart för mig så långt jag kan begripa. Men trots att jag nu förstår det, måste jag tillägga att er undervisning, såsom den är given, är en sträng lära som är svår att förstå och du kommer att upptäcka att många tar anstöt av den.
[5] Inte för att jag vill vara en dålig profet för dig, men jag kan berätta för dig att med de arroganta judarna kommer ni inte att uppnå vad ni har uppnått med oss, trots vår dumhet i många stycken. Vi tror på er nu, även om det fortfarande känns som i en dröm. Framträdande judar, kommer dock inte att tro på dig på detta sätt. De kommer att be dig om att utföra under och kan i slutet även komma att förfölja dig på grund av undren. Vi bad dig inte om under, men du gjorde dem ändå frivilligt.
[6] Vi tror inte på er på grund av undren, som delvis också kunde utförts av människor, utan enbart på grund av undervisningen, eftersom den nu har förklarats för

oss. Därför bör ni stanna hos oss, ty bland de stolta judarna och grekerna kommer ni att ha ringa framgång."

Kapitel 45. Inte alla kan följa Herren fysiskt

[1] Natanael säger: "Så här långt har jag varit tvungen att instruera dig. Från och med nu ligger allt i Herrens hand. Vad Han vill, skall vi också vilja och göra, ty vi är alla fortfarande mycket torftiga i andligt avseende. Därför måste vi vara med honom, så att vi kan komma till himmelriket. Tillsammans med Herren kommer vi att stå ut med allt lidande och förföljelse, så att vi med och i Honom får verklig tröst. Låt oss i hans namn vara ödmjuka i alla våra tankar, åsikter, önskningar och begär, och också i alla våra handlingar, så att vi verkligen kan ta den sanna jorden i besittning, som är Guds rena kärlek i våra hjärtan.
[2] Vi får inte heller sky landet där förhållandena är hårda och orättfärdiga. Vi skall hungra och törsta efter sann rättvisa, eftersom vi har Honom med oss som sannerligen kan tillgodose våra behov för evigt.
[3] Och vi skall själva vara barmhärtigast mot varenda en, oavsett om han är rättvis eller orättvis i sina förehavanden med oss, så att vi i Herrens ögon kan anses värdiga Guds stora nåd.
[4] Vi kommer också att överallt, precis som här framför er, vakta våra hjärtan så mycket som möjligt mot orenhet, så att inte Herren vänder sig bort från oss när vi möter Honom. För med ett orent hjärta kan man inte närma sig Gud och i all sanning andligen begrunda Hans anlete och hans verks rikliga under.
[5] Om vi har ett rent hjärta, måste vi vara fredliga, tålmodiga och skonsamma mot alla. Ty ett argt hjärta kan aldrig vara rent, eftersom ilska alltid tillväxer på

grund av stolthet. Men om vi har ett fredligt hjärta, kan vi som barn med tillförsikt närma oss Honom som gav oss Guds son-skap och Själv lärde oss att be till Gud som vår Fader.
[6] Det har ingen betydelse, min vän om vi , som du tror, skall förföljas i andra länder och platser på grund av vår högst rättfärdiga sak, för vi har Honom och genom Honom himlarnas himmel. Och således är vi lyckliga redan här, ytterst lyckliga, oavsett om folk älskar oss eller hånar och förföljer oss för Hans skull, eftersom han är Herre över alla och allting. Vi tjänar Honom framför allt, som alla himlar lyder och är alltid beredda att tjäna, såsom vi kunde övertyga oss om igår och vid tidigare tillfällen, och detta enbart är vår högsta belöning och största ära. Var därför inte orolig för oss, ty vi vet och inser vad vi har att räkna med.”
[7] Översteprästen blev ganska förvånad över detta tal så fullt av beslutsamhet och sade: "Sannerligen, om jag inte behövdes här och inte hade fru och barn och några andra förpliktelser, så skulle jag gå med dig."
[8] Natanael säger: "Vi har lämnat fruar, barn och andra saker och har följt Honom och våra fruar och barn är ändå i livet. Vet du vad jag tycker om detta: den som inte i den här världen, av kärlek till Honom, kan lämna vad det nu vara må, är inte värdig Hans nåd. Oavsett om detta är stötande eller ej, så är det så frågan står. Mitt hjärta säger mig detta, och i hjärtat är allt sanning när anden inom det har väckts till den levande tanken på Gud. Han behöver inte oss, men vi behöver Honom.
[9] Har ni någonsin hjälpt Honom att få den enorma solen att stiga upp ovanför den vidsträckta horisonten och sprida sitt himmelska ljus över den väldiga jorden? Eller har ni någonsin sett, än mindre smitt de bojor som Herren sätter på vindarna, hur han lägger band på blixten och den mäktiga åskan och havet i dess djup?

Vem kan göra anspråk på att någonsin ha hjälpt Herren med någonting? Och om det förhåller sig så, vem kan, när han kallas av Herren att följa honom, fortfarande tänka på sin fru, sina barn och sina saker och inte ovillkorligen följa - Honom, allt livs, alla himlars och alla världars Herre, som vi har väntat så länge på skall komma och som nu har kommit precis på det sätt som alla profeter och patriarker hade förutspått?”
[10] Översteprästen säger: "Om jag bara inte vore överstepräst, skulle jag i själva verket göra vad ni alla har gjort. Men jag är överstepräst och eftersom ni, som jag har hört, kommer att stanna här bara ytterligare en dag, behöver dessa människor, som är så svaga i tron, mig som ögat behövs för att se. Därmed förstår ni att jag måste stanna kvar här, inte så mycket på grund av min fru, mina barn och saker, utan snarare på grund av dessa svagt troende, som under ganska lång tid ändå inte helt kommer att överge sin gamla idéuppsättning om Messias karaktär och syftet med hans ankomst. Det kommer att kosta mig stor möda, men vad kan jag göra?
[11] Jag är nu övertygad om att er Mästare är den utlovade Messias, men vad skall man säga om min församling? Ni har sett hur många lämnade redan under predikan. Dessa är ansatta av misstroende som de nu ihärdigt kommer att sprida och många som fortfarande fanns kvar och igår var fullt troende har nu också sina tvivel och inte vet vad de skall tro.
[12] Tänk vilket jobb jag, som är ett orakel för dem alla, kommer att få. Men om jag inte omvänder dem, kommer de att ända till världens ände förbli vad ni än kan föreställa er, men inte vad de är tänkta att vara. Och se, detta är den främsta anledningen till varför jag måste vara kvar här, och jag är övertygad om att Herren inte förnekar mig Sin nåd på grund av detta. Även om jag inte kroppsligen befinner mig i Hans sällskap, skall jag

andligen förbli så för evigt och sträva efter att tjäna honom som en högst trogen tjänare och herde i full överensstämmelse med Hans här tillkännagivna lära, och jag tror att han kommer att gå med på detta."
[13] Jag säger: "Ja, det skulle jag vilja och det passar mig väldigt bra. Du kommer att bli ett utmärkt verktyg för mig i denna gemenskap och din belöning i himlen kommer en gång att bli stor. Men nu har det blivit kväll. Låt oss gå hem igen. Låt det ske."
[14] Efter dessa ord vi gick ner från berget och hemåt. Det var fortfarande en ganska stor folkmassa runtomkring, fastän många tidigare, när jag slutade min predikan, hade lämnat fulla av misstro och irritation.

ÅTER TILL SYKAR.

Kapitel 46.
Helandet av en spetälsk.

[1] Som redan tidigare nämnts var vi faktiskt inte på toppen av berget, utan längre ner vid den första stigningen på grund av det större utrymmet där, vilket var lämpligt för den stora folkmassan, som hade följt Mig från staden, bland vilka det fanns många gamla och redan ganska svaga människor, som i den betydande hettan under dagen knappast skulle ha nått toppen av berget. Men vi var ändå ganska högt upp och nedstigningen var bara långsam eftersom skymningen gjorde det svårt att se stigen för vissa människor med svag syn.
[2] När vi sålunda långsamt och försiktigt kom ned från berget till slätmark låg vid vägkanten en man, som var täckt med fula sår. Han kom snabbt upp på fötterna, kom till Mig och sade med sorgsen röst: "Herre, om det

bara vore din vilja, så kunde du göra mig ren." Och jag sträckte ut min hand över honom och sade: ”Så är det min vilja att du ska bli ren." På ett ögonblick var den sjuka mannen renad från sin spetälska. Alla svullnader, sårskorpor och fjäll
hade plötsligt försvunnit. Eftersom det hade varit ett särskilt allvarligt fall av spetälska, som var utom hjälp från någon läkare, blev alla människor ganska förvånade när de såg hur denne man plötsligt hade blivit så ren från sin spetälska.
[3] Nu avsåg den renade mannen att prisa Mig högt, men jag varnar honom allvarligt och säger: "Jag uppmanar dig att du för tillfället inte berättar detta för någon, förutom för översteprästen. Gå till honom; han går bakom oss med Mina lärjungar. När han kommer att ha fått bekräftat att du är renad, gå då hem och offra på altaret så som Moses har föreskrivit.”
[4] Den renade mannen gjorde omedelbart vad jag bad honom om. Översteprästen blev också mycket förvånad och sade: "Om en läkare hade sagt till mig: ’Se, jag kommer att bota den här mannen,’ skulle jag bara ha skrattat och sagt: ’Åh, din dåre, gå till Eufrat och försök att ösa ur den. Varje hink, som dras upp, kommer att ersättas med ett hundra tusen. Men det borde fortfarande vara lättare för dig att tömma Eufrat än att återställa hälsan för den här mannen, vars kött redan har börjat sönderfalla.’ Och den man, som vi nu har känt igen som Messias, lyckades göra detta med ett enda ord. I själva verket är det tillräckligt för oss. Han är definitivt Kristus. Vi behöver inte några ytterligare bevis.
[5] Sannerligen om någon i dag skulle be mig om en skjorta, skulle jag inte bara lägga till rocken, utan alla mina kläder. För detta pris är jag sannerligen villig att ge bort allting ända in på skjortan, och jag förstår nu att Hans lära är en rent gudomlig sådan. Ja, Han själv är

som om Jehova nu kroppsligen vore hos oss. Vad mer kunde vi önska oss? Jag kommer att vara en budbärare hela natten för att tillkännage hans närvaro på alla gator och gränder.”
[6] Efter dessa ord springer han till Mig, det vill säga alldeles invid brunnen, faller till mina fötter och säger: ”Herre, stanna bara ett ögonblick så att jag kan dyrka dig, ty du är inte endast Kristus, en Guds Son, utan Gud själv klädd i köttet tillsammans med oss.”
[7] Jag säger: ”Min vän, låt det passera. Jag har redan visat dig hur man skall bedja. Så bed i tysthet, det är tillräckligt. Gör inte alltför mycket idag och som ett resultat kanske inte tillräckligt i morgon. Det skall var lagom mycket av allting. Om du lägger till rocken till skjortan, så är detta helt tillräckligt för att göra den fattige till din mycket goda vän för alltid,
men om du, då han bara ber om en skjorta, skulle ge honom alla dina kläder, skulle detta göra honom förlägen och han kommer att tro att du antingen vill förbrylla honom eller att du har förlorat förståndet. Och tänk efter, ingenting gott skulle kunna ha uppnåtts på detta sätt.
[8] Men om någon ber dig om en shekel och du ger honom två eller kanske tre, så kommer du att göra låntagarens hjärta glatt och ditt eget väldigt lyckligt. Om du emellertid ger ett tusen siklar till någon, som kom till dig för att låna endast en, så kommer han att bli ängslig och tänka: ’Vad betyder detta? Jag bad honom om en shekel och han vill ge mig allt han äger? Tror han att jag är omättlig, vill han skämma ut mig eller har han kanske blivit psykiskt sjuk?’
Och sannerligen säger Jag, en sådan man kommer inte att bli till fördel för ditt hjärta, och inte heller kommer en sådan attityd från din sida att bli till fördel för hans

hjärta. Därför, gör bara lagom mycket när det gäller allting. Och detta är fullt tillräckligt."
[9] Denna instruktion tillfredsställde översteprästen helt och fullt och han talar till sig själv: "Ja, ja, Han har rätt i allt. Om man gör precis som han sade, så är det helt i sin ordning; vad som ligger under eller över detta är antingen dåligt eller dumt. Ty om jag idag gav bort allt och det kanske imorgon kom en ännu fattigare man till min dörr, vad kunde jag då ge honom? Så ledsen detta skulle göra mig, för jag skulle inte längre kunna hjälpa en ännu fattigare
människa.
[10] Herren har så absolut rätt om allting och vet hur man ska se till att det bästa måttet tillämpas överallt. Därför, skall all ära, lovpris och lovord ges till endast Honom och den djupaste vördnad från alla hjärtan."

Kapitel 47.
Herrens himmelska tjänare.

[1] Men vid denna tid anländer vi till Irhaels och Jorams hem, där allt hade gjorts i ordning för kvällsvarden, på samma sätt som föregående dag, bara långt mycket rikligare. Alla de många från Sykar, som hade varit på berget, börjar ta sitt farväl i korridoren. Men en stor mängd ungdomar klädda i vitt steg in bland dem och bönföll dem att stanna till kvällsvarden.
[2] Översteprästen som var förvånad över det stora antalet ungdomar och framför allt över deras stora älskvärdhet, vänlighet och välvilja, steg omedelbart fram till mig och frågade mycket ödmjukt: "Men herre, vilka är dessa storartade ungdomar? Ingen av dem kan

vara sexton år, ändå uppvisar de med varje ord och rörelse en enastående bildning. Åh, berätta
för mig varifrån de kom och vilken skola de tillhör Åh, så vackra och välväxta de är. Så oerhört trevligt och behagligt för hjärtat att bara höra ljudet av deras röster. Därför Herre, berätta, berätta för mig vilka dessa ungdomar är och varifrån de kommer?”
[3] Jag säger: "Har du inte hört det, som sagts sedan gamla tider: Den, som är herre, har också sina tjänare och skötare? Du kallar Mig Herre, och det passar sig därför att jag också har Mina tjänare och skötare. Att de är högt utbildade bevisar att deras Herre måste vara högst vis och kärleksfull. Världens herrar är emellertid hårda och kärlekslösa och så förhåller det sig också med deras tjänare; Men den Herre, som är Herre i himlen och nu har kommit till jorden och till människornas hårda värld, har också sina tjänare varifrån han kommit, och tjänarna liknar honom eftersom de inte bara är hans tjänare utan också barn av hans visdom och kärlek. Har du verkligen förstått Mig?”
[4] Översteprästen säger: ”Ja, Herre, försåvitt man alls kan förstå ditt högst tänkvärda bildspråk. Det återstår visserligen många frågor för att få klarhet i detta, men jag lämnar det där och hoppas att det ännu skall finnas gott om möjligheter för det idag."
[5] Jag säger: "Åh ja, verkligen. Men låt oss nu gå till kvällsmaten, eftersom allt står färdigt.”
[6] Folkmassan, som hade tron, gick alla till kvällsvarden; endast den del som inte hade tron gick hem, eftersom de betraktade allt detta som en fälla. Orsaken var att dessa mestadels var emigrerade galiléer, bland dem många från Nasaret, som kände Mig och också mina lärjungar, som de ofta sett på fiskmarknaden. Dessa sade också till de inhemska samariterna: "Vi känner

honom och hans lärjungar. Han är snickare till yrket och hans lärjungar är fiskare. Han gick i skolan tillsammans med esséerna, som är mycket kunniga i alla slags konster, läkande och sällsynt magi. Sådant har han lärt sig där och han utför nu sina konster för att vinna många följare och stora inkomster till esséerna. Dessa ungdomar är dock välväxta, förklädda flickor som köpts i Kaukasien, och som tillhör samma esséer; dessa var tänkta att vara
huvudattraktionen. Men vi ska inte så lätt låta oss bedåras, eftersom vi vet att man absolut inte skojar med Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Men för esséerna, som tror att deras förfäder skapade världen, är det lätt att skämta om sådant, som de anser inte existerar. Så länge som vi därför tror på Abrahams, Isaks och Jakobs gud har vi inget behov av sådana bedrägerier från esséernas sida, och om vi någonsin skulle förlora vår tro, så kommer inte esséerna med sina luriga budbärare att bli någon ersättning, utan till slut att göra oss till sadducéer, som inte tror på någon återuppståndelse eller något evigt liv. Men Jehova må rädda oss från det."
Med dessa kommentarer återvände de hem.
[7] Jag och en stor del, bestående mestadels av samariter, sätter oss ned till måltiden, tar det lugnt efter en bra dags arbete och låter änglarna passa upp oss, eftersom Jag också här arbetade i en öken, och det står skrivet: "Och när Satan tvingades att ge sig av, kom änglar och passade upp honom."

Kapitel 48.
Strålande löfte för sanna efterföljare.

[1] Men endast några vid bordet var medvetna om att bli betjänade av änglar, med mat från himlen. De trodde

på fullt allvar att jag hade sådana tjänare som en del av Mitt följe, och hade köpt dessa för pengar i Mindre Asien. Men de kunde inte förstå sig på deras stora gladlynthet, vänlighet och höga bildning, eftersom sådana slavar normalt hade sura miner och tog del av sin tjänst slaviskt och som maskiner, och rent allmänt kan det inte bli tal om någon utbildning eller filantropi hos dessa. Kortfattat så var gästerna mycket roade och översteprästen, som gradvis hade börjat inse att dessa många tjänare var övernaturliga varelser, kände sig stadigt
mera obekväm, eftersom han kände sig generad för människorna, som även om de uppförde sig väl, enligt hans åsikt roade sig något lösaktigt med dessa härliga uppassare.
[2] Men det som gjorde honom förlägen mest av allt var, att de skyndade sig hem utan tro, trots alla tecken från den vida öppna himlen. Han talade med stor förskräckelse: "Min Herre och min Gud. Vad skall någonsin kunna omvända sådana människor om sådana tecken är fruktlösa? Du Själv, åh Herre, och de många änglarna från den öppna himlen kunde inte omvända denna ras; vad skall jag, min arma stackare, göra med dem? Skulle de inte spotta mig i ansiktet om jag vågade undervisa dem om Dig?”
[3] Jag säger: "Har inte du också ett stort antal troende omkring dig? Gör dem till dina hjälpare så kommer din uppgift att bli lätt. Ty om en människa skall lyfta en viss vikt, men saknar tillräcklig styrka, så anlitar han någon som hjälper honom. Om det inte räcker med bara en, så anlitar han en andra och en tredje och kommer på så sätt att kunna bemästra bördan. När antalet troende väl är lika, och här lite fler än de som inte tror, då blir arbetet enkelt.

[4] Det är tämligen annorlunda på platser, där det inte finns några troende alls. Där gör man verkligen ett försök, så att ingen en gång skall kunnaursäkta sig med: Jag har aldrig hört ett ord om detta.
[5] Om man hittar en troende, stannar man hos honom och uppenbarar Guds nåds rike för honom. Men om inte ens någon tar emot Ordet, går man vidare, men borstar också av sig dammet på fötterna från ett sådant ställe, därför att en sådan plats är då ovärdig någon annan nåd än den, som också förlänas åkrarnas och skogens djur. Här får du då dina riktlinjer för din framtida inställning till alla de icke-troende.
[6] Men jag uppmanar dig också att själv vara stark i din tro, annars kommer du att uppnå mycket lite för Mitt rike. Låt inte dig själv förledas av alla slags nyheter, som du kommer att få höra om Mig från Jerusalem om ett par år. Därför att där kommer jag att överlämnas till myndigheterna, och dessa skall döda denna Min kropp, men den kommer Jag att återuppliva
igen på den tredje dagen och därefter förbli hos er till världens slut. Därför att den avfödan i Jerusalem skall tro endast när de är övertygade om att det inte finns något sätt att döda Mig.
[7] Och då kommer det också att hända att hårdnackade människor på olika platser på jorden kommer att fysiskt döda de, som sprider evangeliet. Men just en sådan död skall då göra de förra troende, när de förstår att de som lever ett andligt liv utifrån Mitt Ord inte kan dödas.
Ty dessa dödade ska sporadiskt återvända till sina elever och undervisa dem om dem Mina vägar.
[8] Men när det gäller de hårdhjärtade, världsliga människorna, som antingen inte har någon tro eller har någon men ändå inte handlar i enlighet med vad tron lär ut, så kommer varken Jag eller Mina lärjungar att till fullo avlägsna deras hjärtans mörka tvivel. Men när

deras kötts slut kommer över dem, så kommer de att få smaka på sin trolöshets ondska och följderna av att inte hålla sig till Min lära genom gärningar, till och med medan de, som tror på Mig genom gärningar, varken kommer att få känna på eller smaka på döden.
[9] Ty när jag öppnar köttets dörr för dessa, skall de stiga ut ur sitt kött som fångar från sina celler när deras herres mildhet gjort dem fria.
[10] Bli därför inte förvirrad när du kommer att få höra den ena eller andra saken om Mig. Därför att den som rättar sig efter tron och är orubbad i tro och kärlek till slutet, såsom jag undervisar och har undervisat och skall lära ut om och om igen, skall uppnå salighet i himlens eviga rike, som du nu ser öppet ovanför dig, med Mina änglar uppstigande och nedstigande."

Kapitel 49.
Varje dag är Herrens dag.

[1] Säger översteprästen: "Jag har fått ordning nu och Jag hoppas att detta inom kort också skall gälla för hela detta distrikt. Men tillåt mig bara ställa en annan fråga, och den lyder: skall vi fortfarande hedra berget och ditt gamla hus och hedra din sabbat där, eller ska vi resa ett nytt hus här för att träffas i Ditt namn? Om det senare är Din vilja så kanske du imorgon vill peka ut den lämpliga platsen, som är mest tilltalande för dig, så skall vi sedan också göra allt för att tillgodose Din önskan om detta."
[2] **Jag säger**: "Min vän, det som är det rätta för dig och mänskligheten i stort, har jag redan tillkännagivit för dig på berget idag.
[3] Men för att hålla fast vid samma, krävs det varken det gamla huset på berget och ännu mindre ett nytt i

staden, utan bara era troende hjärtan och en fast och god vilja.
[4] När jag kom hit igår och vilade Mig vid Jakobs brunn, och stötte på Irhael, frågade hon också - när hon kände igen mig närmare - om Gud skall dyrkas på Gerisim eller i Jerusalems tempel. Låt henne berätta vilket svar jag gav henne."
[5] Här vänder sig översteprästen till Irhael, och hon säger: "Herren talade till mig sålunda:
[6] ’Nu är den tid kommen då de sanna tillbedjarna varken skall tillbedja Gud på Gerisim eller i Jerusalems tempel. Ty Gud är en Ande, och de som tillber honom måste tillbe Honom i ande och i sanning.’ Så talade Herren, du är en överstepräst och bör veta vad som måste göras från och med nu.
[7] Min åsikt är, att eftersom Herren har skänkt oss alla så mycket nåd och låtit sig inhysas i detta hus, vilket inte är mitt utan Hans och skall förbli så, så borde det här huset bli ett minnesvärt sådant för evigt. Och vi vill alltid samlas i det i Hans namn och hedra sabbaten till Hans ära."
[8] Översteprästen säger: "Ja, ja, du har helt rätt, om bara vi alla vore troende, men viss omtanke måste också ges till de svaga. Dessa skulle förolämpas ännu mer."
[9] Jag säger: "Irhael har rätt. Den som är förolämpad - nåja, låt honom bli förolämpad och klättra på sitt berg. Så fort han inte längre hittar något där, kommer han att börja tänka på något bättre.
[10] Bygg inte bönehus för Mig i framtiden, utan gästhus och tillflyktsorter för de fattiga, som inte kan betala dig.
[11] I kärleken till dina stackars bröder och systrar kommer ni att vara Mina sanna tillbedjare. Och i sådana bönehus kommer jag att ofta vara hos er, utan att ni nödvändigtvis blir medvetna om det. Men i templen

byggda för att tillbedja mig med läpparna, så som det har varit tills
nu, kommer jag från och med nu inte att vistas mera än att människans intellekt skulle bo i hennes lilla tå.
[12] Om ni, trots detta, måste uppväcka era hjärtan mot Mig och med äkta ödmjukhet beträda ett upphöjt tempel - flytta då ut till Min skapelses tempel så kommer solen, månen och alla stjärnorna och havet, bergen och träden och luftens fåglar liksom också fisken i vattnet och fältens otaliga blommor att tillkännage Min prakt för er.
[13] Säg, är inte trädet härligare än all glans hos Jerusalems tempel? Ett träd är ett rent verk av Gud, det har sitt liv och frambringar närande frukt. Men vad frambringar templet? Jag säger eder: ingenting annat än arrogans, ilska, avund, den mest skamlösa svartsjuka och härsklystnad, därför att det inte är Guds, utan människans fåfänga verk.
[14] Sannerligen, sannerligen säger Jag till er alla: Den, som hedrar, älskar och tillbedjer Mig genom att göra gott mot sina bröder och systrar i Mitt namn, kommer att få sin eviga belöning i himlen. Men den, som från och med nu hedrar mig med alla slags ceremonier i ett tempel, som byggts särskilt för detta, kommer också att få sin tillfälliga belöning från templet. Men när hon efter sitt kötts död kommer till Mig och säger: "Herre, Herre, ha barmhärtighet med mig, din tjänare", då skall jag säga till honom: "Jag känner inte dig, gå därför ifrån Mig och sök din belöning hos honom, som du tjänade." Av denna anledning borde inte ni heller från och med nu ha något mera att göra med något tempel.
[15] Men i detta nuvarande hus bör ni alltid samlas i hågkomst om Mig, oavsett om det är sabbat eller någon annan dag, eftersom varje dag är Herrens och inte bara

sabbaten, på vilken ni i framtiden kan göra gott som på vilken annan dag som helst.

Kapitel 50.
Att hedra sabbaten.

[1] Herren: ”Det lämpligaste sättet att ära sabbaten är dock att ni borde vara mer aktivt sysselsatta i att göra gott än på någon annan dag.
[2] Dräng-arbete, med vilket jag menar att arbeta för löner och belöningar från världen, borde ni från och med nu inte utföra varken på en normal veckodag och ännu mindre på en sabbat. Därför att från och med nu skall varje dag vara en sabbat och varje sabbat en full arbetsdag. Med detta, min vän, har du nu en fullständig regel om hur ni i framtiden skall tjäna Gud. Låt oss lämna det med detta.”
[3] Säger översteprästen: "Jag inser nu tydligt denna regels heliga sanning, som jag är glad att ta som ett bud. Men med de befästa judarna kommer det att krävas mycket innan denna regel, som framspringer ur den rent gudomliga viljan, skall bli begriplig för dem i sin fullaste sanning. Jag fruktar att väldigt många inte kommer att godta denna regel innan världens slut, därför att människor redan är vana vid sabbaten från antiken och inte vill att den tas ifrån dem. Åh, för det första kommer detta att kräva mycket ansträngning och arbete."
[4] Jag säger: "Det är inte alls nödvändigt att sabbaten helt skall överges, utan bara dess stolligheter. Gud Herren kräver inte era tjänster och vördnad, ty han har skapat världen och människan utan någons hjälp och ber bara människorna om att erkänna och älska honom

med all sin kraft, och detta inte bara på sabbaten utan varje dag oavbrutet.
[5] Vilken typ av gudomlig tjänst är det som gör att ni bara kommer ihåg Gud på en sabbat men aldrig under veckan? Är inte Gud densamme, oföränderlige Guden varje dag? Låter Han inte solen gå upp varje dag och låter ljuset stråla över de rättfärdiga och orättfärdiga, av vilka det alltid finns många flera än de rättfärdiga?
[6] Arbetar inte Gud Själv på samma sätt varje dag? Om emellertid Gud Själv inte tar helgledigt, varför bör människor behålla helgdagar bara för lättjans skull? Därför att ingenting bryr de sig mera om på en sabbat än att vara sysslolösa. Men genom detta tjänar de Gud på
sämsta möjliga sätt.
[7] Ty det är Guds vilja att människor mer och mer skall vänja sig vid kärleksverksamhet, så att de en gång på den andra sidan kommer att vara kapabla till mycket arbete och ansträngning och endast i sådan verksamhet kommer att kunna söka och finna den sanna och högsta möjliga salighet. Skulle människor någonsin kunna uppnå detta inom sig själva genom sysslolöshet? Jag säger er: aldrig.
[8] På arbetsdagarna, fastän hon faktiskt arbetar, idkar människan bara självviskhet, ty då arbetar hon för sitt kött och benämner det hon erhåller för sitt eget. Vem som än vill erhålla något av detta från henne måste köpa det genom arbete eller med pengar, i annat fall skulle hon inte få någonting av betydelse från någon. Om människor därför bara odlar sin egen självviskhet på arbetsdagar och tillbringar sabbaten, som den enda dagen på vilken de bör utöva kärleksverksamhet, i den mest omedgörliga sysslolöshet, så uppstår den mycket allvarliga frågan: när bör eller skall folk utöva den enda

sanna gudstjänsten, som består i kärleksfull tjänst gentemot medmänniskan?
[9] Gud Själv är inte ens för ett ögonblick sysslolös utan ständigt verksam för mänskligheten och aldrig för Sig Själv. Han behöver inte en jord för sig själv, eller en sol, en måne, alla stjärnorna eller något som finnes däri eller utgår från desamma. Gud behöver inte allt
detta. Men alla skapade andar och människor behöver det, och för deras skull är Herren ständigt verksam.
[10] Om Herren - vars arbete pågår varje dag och som ständigt är verksam för mänskligheten - önskar att människorna, som Hans barn, skall vara som Honom i allt, hur kan det då någonsin ha varit Hans vilja att människorna, efter sex självviskt tillbringade dagar, på den sjunde dagen
tillfredsställande bör tjäna och hedra Honom, Den evigt verksamma, genom omedgörlig sysslolöshet och lättja?
[11] Jag säger nu detta tämligen klart till dig, som är överstepräst, så att du i framtiden - väl medveten om vem Den Ende är, som har sagt detta till dig - skall visa din församling sabbaten i ett bättre ljus än som har varit fallet från Moses fram till nu. Ty på samma sätt, som jag nu har förklarat sabbaten för dig, hade det också givits till Moses. Men folket förvandlade den bara alltför snart till en hednisk dag av sysslolöshet, och trodde på att göra Gud en god tjänst genom att vara overksamma och att straffa dem som ibland också på sabbaten vågade utföra någon liten uppgift eller ge någon nyttig hjälp till en sjuk person. Åh vilken stor blindhet. Åh, vilken enorm dåraktighet.”
[12] Säger översteprästen, ganska förkrossad av sanningen: "Åh vilken helig sanning, som kommer ut ur din mun. Ja, nu står allt klart för mig. Först nu har du, Herre, tagit bort Mose trefaldiga slöja från mina ögon. Herre, nu finns det inget behov av ytterligare mirakel, ty

här räcker det med bara Ditt heliga ord. Och jag vidhåller av min fullaste övertygelse att de som i framtiden tror på Dig enbart på grund av miraklerna men inte på Dina i högsta grad sanna ord kommer inte att äga en sann levande tro, utan istället vara bara lata, mekaniska följare av Din lära och heliga vilja. Men med oss kommer det att vara annorlunda. Inte de under som din närvaro har skänkt oss, utan endast Dina heliga och högst sanna ord, kommer att frambringa och uppväcka den sanna, levande tron och den fullaste kärleken till Dig i våra hjärtan - och ut ur Dig Själv och endast på grund av Dig också emot alla människor i rätt mått. Och sålunda kommer Din vilja att ske för evigt, vilket Du, Herre, nu har gjort så överflödande
tydligt för oss."
[13] Jag säger: "Amen. Ja, kära vän och bror, så är det rätt och gott. Därför att bara på detta sätt skall du bli fullkomlig på samma sätt som Fadern i Himlen är fullkomlig. Men när du är fullkomlig så är du också ett sant Guds barn, och kan hela tiden vända dig till honom: "Abba, kära fader". Och vad du än kommer att be Honom om, som Hans sanna barn, det skall han också ge dig. Ty Fadern är utomordentligt god och ger sina barn allt Han har. Men ät och drick nu, för maten här är inte från denna jord, utan Fadern sänder den till dig från himlen och är nu själv ibland er.”

Kapitel 51.
Evangeliet i Sykar.

[1] Översteprästen säger: "Herre, ska vi börja äta igen? Styrkte vi oss inte med mat och drick redan i början av kvällen? Jag för min del är fullkomligt styrkt och kan varken äta eller dricka mer.”

[2] Jag säger: "Du har svarat rätt, för du har ätit dig mätt på mat och kostbart vin från himlen. Men det finns många här, som varken vågade äta eller dricka, eftersom de ännu inte hyste någon aktning för Mitt namn eller Mitt ord och var rädda för häxeri. Men nu efter att de hört vårt samtal och insett dess kristallklara sanning, blev de kvitt sin fåniga rädsla och hunger och törst intog dess plats. Nu skulle de vilja äta och dricka, men vågar inte på grund av all sin vördnad. Tycker du att man bör låta dem fortsätta så? Åh, det skulle vara främmande för oss. De bör nu äta och dricka av hjärtans lust. Eftersom de från och med nu inte kommer att äta eller dricka mera från detta kök, förutom när de en gång kommer till mitt rike i himlen."
[3] Efter denna tillrättavisning uppmanade jag återigen folkmassan att äta och dricka och sade också till ungdomarna: "Låt dem inte gå miste om något." Och ungdomarna skaffade återigen fram mycket bröd och vin och alla slags dyrbara frukter.
[4] Men några oroade sig för att äta de okända frukterna. Och ungdomarna tog till orda: "Kära bröder, ät alla dessa frukter utan rädsla, eftersom de är rena och smakar utsökt. Det finns förvisso på denna jord ett antal frukter, grässorter och djur för vars bildning orena andar är verksamma, eftersom det är inskrivet i Herrens ordning, därför att också här måste djävlarna tjäna Herren, även om de inte kommer att eller inte kan göra det frivilligt. Ty precis som en slav måste tjäna sin herre i kedjor, just precis så måste också djävlarna tjäna, men det ligger ingen välsignelse i ett sådant arbete.
[5] Och på denna jord - där inte sällan människor, djur och djävlar lever under ett och samma tak, och verksamma efter sitt slag - förekommer det därför alla slags gärningar, bestyr och frukter av en dålig och oren natur och arter, som människor inte bör ta del av om de

vill undvika alla slags jordiska sjukdomar; och Herren har genom Sin tjänare Moses av denna anledning fastställt alla de saker, som är rena och bra, och har givit människor rådet att inte använda de saker som orena andar håller igång, och detta är en lysande ordning. Men allt som erbjuds här för er njutning är ytterst rent, därför att de är för er skull införskaffade hit på ett övernaturligt sätt från himlen; därför kan ni utan fruktan njuta av allt. Ty det som Fadern ger från himlen är ytterst rent och utvecklar själens och andens liv för alltid."
[6] Denna instruktion från de kloka ungdomarnas sida gladde alla i hjärtat och alla lovprisade Gud för dessa ungas välvilliga klokhet. Denna undervisning skrevs också ner senare, vilket gjorde att den bevarades i många år i denna stad och trakt.
[7] Men när denna stad och trakt senare skövlades av allsköns fiender, förstördes mycket. Och i samband med detta också denna undervisning, vilket Paulus en gång dunkelt anspelade på i ett av sina brev, där han talar om alla möjliga slags andar.
[8] Hela sällskapet var nu på gott humör och diskuterade inbördes bland varandra Mig och Min lära och denna måltid från himlen. Och ungdomarna diskuterade många saker med gästerna.
[9] Natanael ställde sig emellertid upp och höll tal till gästerna: "Kära vänner och bröder, för bara några månvarv (månader) sedan var jag fortfarande en fiskare i Betabara-distriktet vid Jordanfloden, inte långt från där denna mynnar ut i havet; en högst anspråkslös man kom till Johannes och lät döpa sig, och utan att någonsin ha träffat honom fysiskt på jorden, så gav Johannes honom omedelbart denna vittnesbörd: "Se, Guds lamm som tar bort världens synd." Och återigen vittnade Johannes och sade: ”Han är den om vilken jag sade: Han

är den som även om Han kommer efter mig föredras framför mig, och vars skoremmar jag inte är värdig att knyta upp."
[10] En sådan vittnesbörd hörde jag från predikanten i öknen, och jag begrundade detta, gav mig iväg och berättade detta för min fru och barn hemma, och dessa var mycket förvånade över att den strikta predikanten vittnade så om en annan människa.
[11] Eftersom det var svårt att prata med predikanten - och när han talade så var hans ord grova och han skonade ingen, vare sig det rörde sig om en farisé, präst eller levit - så måste alla göra ett skutt på liv och död för hans tungas svärd.
[12] Men när Han, som nu är en Herre bland oss, anlände, så blev Johannes som ett lamm bland lamm och blev lika ömsint som en lärka som sjunger sin sång om våren. Kort sagt, min familj kunde knappast tro på min berättelse, eftersom de bara alltför väl visste hur Johannes brukade tala.
[13] Två dagar senare tog jag emellertid itu med mitt dagsverke ganska tidigt, satt under ett träd för att laga mitt fiskeredskap, när Han, som Johannes så finstämt hade vittnat om, kom till mig i sällskap med några, som redan följde Honom, kallade på mig vid mitt namn och bad mig att följa Honom. Och när jag undrade över hur Han sålunda kunde känna mig, eftersom jag inte hade träffat Honom tidigare, sade Han: ’Undra inte så mycket, ty sannerligen säger Jag till dig, att hädanefter skall du se himlen öppna sig, och Guds änglar stiga upp och ned över Människosonen.’
[14] Och se, det som Herren hade talat om för mig har nu på det mest fantastiska sätt gått i uppfyllelse här. Alla himlarna står öppna och änglarna kommer ner och passar upp Honom och oss alla. Vilka mer bevis behöver vi på att Han ensam är Den, som ska komma

enligt de löften som förkunnades för alla Israels barn, med början hos Adam? Därför anser jag honom vara mera än bara Messias. Han är ….”
[15] Nu avbryter Jag Nathanael och säger: "Min kära vän och bror, bara för närvarande, så långt men inte längre. Först efter att detta kött har lyfts upp av judarna, kan du utan förbehåll säga allt som du känner till om Mig, men inte under några omständigheter förrän dess, ty människorna är inte redo för detta ännu.
[16] Nathanael godtog detta, men kunde ändå inte förstå vad jag menade med att lyfta upp Mitt kött, men han var tyst med sorg i ansiktet. Men jag tröstade honom och påminde honom om vad Jag tidigare hade sagt till honom om detta, varefter han blev glad och lovordade mig i sitt hjärta.
[17] Men den följande dagens morgon började gry. Ändå kände ingen minsta spår av trötthet eller sömnighet, eftersom alla var styrkta som aldrig förr även efter den sundaste sömn. Alla frågade mig därför om de kunde dröja kvar hos Mig under dagen. Och Jag gick med på detta deras så uppriktiga önskemål.

Kapitel 52.
Smutskastningen av Jonaels döttrar

[1] Översteprästen reste sig upp och bönföll Mig med orden: "Herre, eftersom Du har välsignat oss med den ovärderliga nåden att bli kvar hos oss ytterligare en dag, hur skulle det då vara om Du och Dina lärjungar, tillsammans med också de andra som tror på Dig, och jag med min närvaro, besökte de närliggande städerna, av vilka vi bara kan räkna tre? Kanske kunde det finnas några personer där som skulle komma till tro på Dig om de fick se och höra Dig?”

[2] Jag säger: ”För deras skull, nej, men för din skull, ja. Det ger dig nöje och jag vill gärna förläna dig det nöjet. Men du har fru och barn; vill du inte presentera dem för Mig? Var är de och hur många är de?”
[3] Översteprästen säger lite generad: "Herre, jag har en trevlig fru, som liksom jag själv börjar bli lite till åren kommen, och också sju barn, men bara jungfrur mellan 12 och 21 år. Du känner emellertid till att det inte är särskilt hedrande för en israelit att inte ha några manliga ättlingar; och Herre, var därför så snäll att stå ut med min svaghet. Jag saknade mod att dyka upp med enbart mitt kvinnfolk.
[4] Om det behagade Dig, Herre, skulle jag då vid detta tillfälle icke desto mindre vilja be Dig att ta vägen om mitt hus, där jag då kunde göra Dig bekant med min slags kvinna. Men tills nu har detta knappast varit lämpligt. Därför att trots att jag inte saknar någonting och kan klara mig ganska bra med min familj här, så lämnar klädsituationen något i övrigt att önska. De är visserligen klädda på ett lämpligt sätt för ärenden hemmavid, men att ses i sällskap som detta skulle för en översteprästs familj bara vara alltför opassande. Därför skulle de under dessa omständigheter må väl av att stanna hemma, där de inte utsätts för världens hån och dess
medfödda fåfänga. Och det är bra för dem att ha så lite som möjligt att göra med världen, eftersom den senare är och förblir dålig hela tiden."
[5] Jag säger: "Jag vill foga mig i det som du ber om, men låt dem alla sedan komma med oss. Men en mer lämplig klädsel för dem kommer i vilket fall som helst att ombesörjas så till den grad att de kommer att göra ett fördelaktigt intryck i vår krets. Icke desto mindre är det bra och klokt att du håller dem borta från världen så

mycket som möjligt, men i vårt förvisso icke-världsliga sällskap skulle de ha passat in.
[6] Titta på Maria, mitt kötts moder. Hon är helt enkelt ekiperad i vit linneväv, som hängts över med ett mycket vanligt blått förkläde, ändå är hon tillräckligt uppklädd. På huvudet bär hon normalt en fyrkantig solhatt, som alla andra kvinnor som följde mig från Galiléen och Judéen, men icke desto mindre uppfattar man dem som högst passande i vårt sällskap. Men oavsett detta, så kommer din fru och döttrar att finnas med i vårt sällskap idag."
[7] Säger en av samariterna: "Allt detta skulle gå bra. Men även om jag för min del inte har några bevis, berättar jag ändå vad jag hört från människor i detta område och sedan kan Du göra vad du vill. Detta är emellertid vad de säger om de fyra äldre döttrarna: att när än översteprästen inte är hemma så ses de på gatorna om kvällen. Och eftersom de är mycket vackra, tar de emot pengar från kättjefulla arbetare och sover med dem. Detta föregår i hemlighet. Jag för min del har inga bevis, men så mycket jag kan säga: Om denna lära skall bli allmänt accepterad i dessa delar, med alla dessa många otroende, då bör de fyra äldsta döttrarna åtminstone hållas borta från vårt sällskap för de dåraktiga massornas skull. Därför att du broder Jonael vet bara alltför väl hur skvallrigt och oerhört dåraktigt och otroende vårt folk är. Om detta spritt sig bland dem så kunde inte ens Jehova själv göra någonting åt det. Men på grund av för vårt folks uppenbara ondska, är det här bara min ödmjuka åsikt - för att förekomma någon skada vår goda sak."
[8] Översteprästen blir väldigt ledsen och säger: "Herre, om jag bara hade varit lite försumlig vad gäller mina döttrars uppfostran, så skulle jag knappast bli bedrövad av att lyssna på detta. Men jag är bara alltför medveten

om att ingenting försummades för att fostra deras intellekt och hjärtan. Och jag vågar svära på att var och en av mina döttrar är lika rena som en blomma på Jehovas berg. Så varför sådant skamligt förtal?”
[9] Jag säger: "Min kära broder Jonael, låt inte detta gräma dig. Låt det räcka för dig att dina döttrar är rena inför Mig. Därför att världen nu är rent djävulsk och sålunda ondsint rakt igenom. Har du någonsin hört talas om att man kan skörda druvor från törnbuskar och fikon från tistlar? Jag har vetat detta sedan länge och gjorde därför också en ganska livlig hänvisning till det på berget med liknelsen om skärvan i din nästas öga. Och se, detta körde nästan iväg ganska många från berget, eftersom de uppfattade det, som om jag menade dem.
[10] Men Jag säger till dig: nu är det ännu tydligare att dina döttrar måste komma med oss, och jag skall gå mitt ibland dem. Låt därför det som är av djävulen, också förbli hos djävulen, om det inte omvandlas. Men låt oss börja nu. Jag har redan tillkännagivit allt för din fru och döttrar. De väntar på oss."

Kapitel 53.
Straffet för den som ljuger och förtalar

[1] Längs vägen talar Petrus igen: "Nu blir jag riktigt yr av alla underverk på underverk. Nej, den som fortfarande tvivlar på att denna Jesus från Nasaret är Jehovas sanna Son måste antingen träffats av Faraos tiofaldiga blindhet, eller också är han helt död. De sjuka är plötsligt helbrägdagjorda bara genom Ordet, den blinda ser, den döva och stumma hör och den lama kan gå. Och de med den mest hårdnackade spetälska blir så ren som om de aldrig hade syndat.

[2] Därutöver öppnar sig himlen och massor av de mest magnifika änglar seglar snabbt ned, passar upp och sköter om oss som om de inte lämnat jorden sedan den första
människans framträdande. Och deras skönhet är sådan att man vid deras blotta åsyn kunde förgås av förtjusning. Och när Han talar med Sin makalösa visdom, upplever man hur dessa Jehovas härliga tjänare alla visar upp den ljuvligaste omtanke full av vördnad och den heligaste hängivenhet, men ändå lika gladlynta som svalor på sommarens skönaste dagar. Verkligen, den som fortfarande kan säga: 'Denna Jesus är rena rama trollkarlen' borde slaktas som en oxe. Därför att en sådan man inte kan vara en människa
utan bara ett talande djur och borde därför inte dö som en människa utan som ett tamdjur."
[3] Medan Petrus ältar detta och inte lägger märke till vad som händer omkring honom, så klappar en av denna stads icke troende invånare honom på axeln och säger: "I så fall skall jag som en ärlig människa pliktskyldigast förutspå att du kommer att dö blott och bart som en oxe. Därför att om du inte har nått det stadiet där du insett vad en riktig
trollkarl mäktar med så borde du inte öppna din stora mun där erfarna och kunniga människor bor."
[4] Petrus säger: "Berätta för mig, din grova, mörka själ. Kan dessa dina trollkarlar också bota alla de sjuka med ett ord och öppna himlen högt upp dit ingen trollkarls hand eller intellekt kan nå?"
[5] Säger invånaren från platsen: "Åh, du din dumma, blinda galilé. Vet du inte att en riktig trollkarl kan göra en fisk eller orm ur en träbit? Alldeles nyligen fanns någon från Egypten här som kastade pinnar i vattnet vilka omedelbart blev till fisk. Men när han kastade pinnar på torra land så förvandlades de till snokar och

huggormar. Han andades sedan ut i luften och denna fylldes med gräshoppor och andra flygande insekter. Sedan tog han vita stenar, kastade upp dem i luften varvid de förvandlades till duvor som flög iväg. Sedan tog han upp en hand full av damm från vägen, kastade upp det i vinden och titta, luften fylldes omedelbart med myggsvärmar som solen knappast kunde lysa genom. Men när han blåste på dessa myggsvärmar så kom en vind, som blåste bort dessa myggor som vore de ett moln. Därefter tog han oss till dammen bakom bäcken varifrån han först åstadkommit fiskar från träpinnar. Han rörde vattnet med sin spatserkäpp och se, det förvandlades omedelbart till blod, och när han vidrörde det igen blev det åter till vatten. På kvällen ropar han till stjärnorna och de flyger in i hans händer som tama duvor. Sedan ger han dem befallningar och de flyger tillbaka till himlavalvet. Ändå säger du: var finns den människa vars händer når upp till himlen? Men att allt detta ägde rum här kan jag vittna om med hundra vittnen. Vad säger du nu till din Guds Son från Nasaret, om vilken jag bara alltför väl känner till vems son han är och var han lärde sig allt detta?”
[6] Petrus säger: "Om du faktiskt inte har bedragit oss som en krokodil med sina falska tårar, efter att ha köpt dig dina hundra vittnen för några kopparmynt, så måste också dessa många, som erkänner Jesus som Kristus, känna till något om den här trollkarlen vars underverk du berättar om för mig. Jag skall genast fråga Jonael. Det kommer att bli synd om dig om du ljugit.”
[7] Säger invånaren från platsen: "Dessa kommer inte att reda ut detta för dig eftersom de för det första inte skulle delta i sådana föreställningar av rädsla för att trollkarlarna gjorde allt detta med hjälp av djävulen, och han kunde åsamka dem mycket skada. Bara vi få modiga, som inte tror på en djävul ansträngde oss,

därför att vi är lite mer bekanta med naturens krafter, och enormt förvånade övertygade vi oss själva om vad människan kan åstadkomma."
[8] Petrus säger: "Du borde förvisso vara en bra kund. Men jag säger dig att du inte kommer undan med det och inte kommer att kunna undfly ditt straff. Följ bara mig till denna stads överstepräst nu. Vi skall avsluta denna fråga inför honom."
[9] Säger invånaren från platsen: "Vad har jag med denna överstepräst att göra? Jag är galilé, och mera grek än jude i detta fall; den här översteprästen är emellertid en trögtänkt fanatiker, trots att hans fyra äldsta döttrar på kvällen, med sin mammas samtycke, beter sig skamligt, och hänger sig åt otukt, så går historien. Vad skall jag ha en sådan idiot till? Jag värderar konst och vetenskap över allting och jag reserverar min högsta vördnad för alla äkta forskare och konstnärer, men de får inte ge sig ut för att vara mer än vad de är.
[10] Om din verkligt intelligenta och lärda mästare inom alla slags konster och vetenskaper hade hållit sig till det han är, skulle han ha varit en av de högst ansedda bland judarna, grekerna och romarna. Men han gör sig själv till en gud och detta är väldigt dumt och hör hemma i den mörka antiken.
[11] Ni människor är emellertid ärliga och uppriktiga själar på era egna villkor. Det enda är att er kunskap och erfarenhet inte verkar gå mycket utöver fiske. Därför bör vi lämna ytterligare argument åt sidan. Du kan tro vad du vill, men du kommer inte att lura oss så lätt, för vi är bevandrade i all slags lärdom och vetenskap och inte utan en gnutta av magi, och vet därför vad vi skall tänka om din herre."
[12] Petrus säger: "Min vän, du försöker förgäves urskulda dig. Detta handlar inte alls om huruvida du anser min Mästare vara det här eller det där och nu med

låtsad klyftighet försöker få mig att glömma att du tidigare uppgav en rutten lögn för mig. Översteprästen må för dig vara endast en fanatiker så mycket som han vill, men som en offentlig person i denna lilla stad är han förpliktad att veta om en trollkarl nyligen uppträtt här så, som beskrivits av dig. Därför att på detta beror vad jag bör tänka om min Mästare.
[13] Jag kan berätta för dig att jag och många av oss har lämnat allting, faktiskt till och med fru och barn och utan invändningar följer Honom, eftersom vi såg honom utföra handlingar, som inte någonsin skulle ha varit möjliga för någon människa, och dessutom hörde vi honom tala klokt som ingen människa någonsin talat före honom och knappast någonsin efter honom heller.
[14] Ändå gjorde du oss bekant med en annan mästare förutom min, som trots att han inte överträffar honom, icke desto mindre utför handlingar som är likvärdiga Hans, vilket bör respekteras av var och en. Allt beror helt enkelt nu på om det kan bevisas att en sådan trollkarl i verkligheten utförde de gärningar du nämnde.
[15] Om ditt vittnesmål är sant, så ger jag dig mitt hedersord på att fastän jag helt och hållet tillskriver min Mästare en rent gudomlig kraft, så skall jag ändå lämna honom omedelbart och gå hem till min familj. Därför att jag tänker inte följa en tvivelaktig trollkarl ett enda steg till, eftersom jag fortfarande är en sann jude, och tror mer på Moses än på hundratusentals av de listigaste trollkonstnärer. Om du emellertid ljög för mig av ren illvilja, vilket jag fullt ut misstänker, bara för att misstänkliggöra min Mästare, så bevare dig, vilket jag redan varnat dig för. Du kommer att förstå att även jag, genom min gudomliga Mästares nåd, är ganska så förmögen att få vissa saker att hända men utan att presentera mig själv som någon som sysslar med trollkonster.

[16] Kom därför bara med mig till översteprästen, som just nu rådgör med din skattinsamlare Matteus, som också är förpliktad att känna till något om din trollkarl, eftersom också han var ständigt här i staden och måste veta något om det.Kom därför av fri vilja eller jag ska använda våld."
[17] Säger invånaren från platsen: "Varför använda våld, eftersom jag inte känner för det? Titta dig bara omkring, det finns hundratals bakom mig. Du skulle bara våga lägga hand på mig så får du se vad som händer."
[18] Petrus säger: "Jag ska inte lägga hand på dig på det sätt som du tidigare oförsiktigt lade hand på mig, men du kommer ändå att få en överhalning. Massor av änglar färdas med oss, vilka du inte verkar se. Det behövs bara en fingervisning så kommer de omedelbart att få dig
dit som jag vill ha och måste ha dig."
[19] Säger invånaren från platsen: "Dessa pojkar klädda i vitt kommer inte att vara dina änglar? Ha, ha, ha! Tja, om dessa är din skyddslegion då delar vi bara ut några krokar så sprids du och dina skyddspojkar utanför stadsmuren."
[20] Denna kommentar får Petrus att bli ganska utom sig och han uppmanar genast en av ungdomarna att bestraffa honom. Men den unga säger: "Jag är helt och fullt för detta, så länge som det är Herrens vilja, men Herren har inte givit mig någon vink än, och därför kan jag ännu inte fullgöra din önskan. Men om Han vill detta så skall jag handla."
[21] Petrus flyttar sig genast en aning framåt mot Mig och förmedlar sitt problem för Mig. Men jag säger, till och med när Jag anlände framför Jonaels hus: "Gå och hämta hit denna person".
[22] Petrus blev mycket lättnad och skyndade tillbaka och sade till den unga: "Det är hans vilja."

[23] Nu tittade den unga på den lokala invånaren och den senare började skaka och, pådriven av den unga, följde Petrus över till Mig utan protester. Men Jag tittade bara på honom, och den lokala invånaren erkände att han hade ljugit och att han aldrig hade sett en sådan trollkarl, men att han bara hade hört talas om sådana och bara ville se om denna lärjunge var fast i sin tro, och hade för övrigt inte alls menat något ont.
[24] Jag säger: "Du vill använda en andra lögn för att komma ifrån den första och är därmed av djävulen. Gå och låt honom ge dig din belöning, eftersom du är en så bra tjänare för honom."
[25] Omedelbart kliver en ond ande fram till den lokala invånaren för att kvalfullt plåga honom. Men den lokala invånaren ger ifrån sig ett enormt galltjut: "Herre, hjälp mig, eftersom jag högljutt erkänner att jag har syndat."
[26] Men Jag säger: "Hörde du verkligen att Jonaels fyra äldsta döttrar var horor? Bikta dig högljutt om detta, eller jag låter dig plågas till världens ände."
[27] Den lokala invånaren säger: "Åh Herre, jag hörde aldrig det från någon, men en gång träffade jag de fyra döttrarna på kvällen när de bar vatten från Jakobs brunn och försökte förföra dem. Men döttrarna gav mig på pälsen på ett sätt som gjorde mig glad att lämna dem. Jag svor emellertid att hämnas på dem, hittade på denna skam på grund av mitt ondskefulla hjärta och spred ut ryktet överallt. Döttrarna är perfekta oskulder. Åh, herre, bara jag är ond, alla andra är goda och rena."
[28] Nu befaller Jag den onda anden att lämna den lokala invånaren. Den senare måste icke desto mindre gottgöra detta för Jonael. Han är emellertid köpman och går tillbaka och ger döttrarna tio gånger det som jag befallde honom och bad Jonael och döttrarna om förlåtelse.

[29] Men Jag säger till honom: "Gåvan ensam gottgör inte en sådan oförrätt. Gå och ta tillbaka allt ont du spridit överallt, endast på så sätt kommer du att förlåtas för dina synder. Låt det bli så nu."
[30] Den lokala invånaren lovar att omedelbart göra allt, men ber att jag friar honom i de fall främlingar nåtts av ryktet och han inte vet hur han skall kunna leta upp dessa.
[31] Men Jag säger till honom: "Gör vad som är möjligt; allt annat kommer Jag att göra och därefter skall du vara utan synd."
[32] Den lokala invånaren är nöjd med detta och ger sig av för att få allt ont han har åstadkommit ogjort.

Kapitel 54.
Herren med Jonael. Lärljungarna kritiserar Herren.

[1] Efter att den lokala invånaren lämnat platsen, kallar jag tillbaka Jonaels fru och döttrar, som av rädsla hade flytt tillbaka in i huset från korridoren, när de hade sett mig med den lokala invånaren.
[2] De skyndar sig tillbaka som svar på min kallelse och skyndar sig mot mig med de vänligaste, gladaste ansikten fulla av vördnad, och tackar mig med tårar i ögonen för att Jag givit dem deras oskuld tillbaka, vilken kastats i smutsen av den ondskefulla mannen.
[3] Jag lägger mina händer på deras huvuden, välsignar dem och ber dem att gå vid min sida hela denna dag. Men de ursäktar sig och säger: "Åh Herre, vi är inte värdiga en sådan enorm nåd. Vi är bara alltför glada om vi kan följa dig som de sista i detta stora sällskap."
[4] Men Jag säger: "Jag känner till att ni är verkligt ödmjuka och uppmanar er av just denna anledning att

gå i närheten av Mig, varhelst jag idag skall ge mig ut på vägen i denna trakt."
[5] Döttrarna tackar mig för en sådan ofattbar ynnest. Men Jonael frågar döttrarna och säger: "Mina kära döttrar, varifrån fick ni dessa underbara klänningar, som verkligen klär er som himmelskt mode?”
[6] Först därefter blir döttrarna medvetna om att bära klänningar av den finaste brokad och på huvudet är de utsmyckade med de värdefullaste diadem, vilket får dem att se ut som prinsessor.
[7] När alla sju blir medvetna om sådan prakt blir de helt utom sig. Deras hjärtan står i lågor av kärlek och förundran, och förvirrade på ett mycket näpet sätt kan de inte räkna ut vad som hade ägt rum med dem. Först efter att länge ha varit förvånade frågar de Jonael hur detta gick till, eftersom de inte var medvetna om att någon klätt dem i sådana kungliga kläder och diadem.
[8] Men Jonael, själv ganska förtjust över sina döttrars underbara utstrålning, säger: "Tacka honom, som välsignade er. Han har placerat det på er på ett mirakulöst sätt."
[9] Nu svärmar barnen runt omkring Mig och gråter av kärlek och glädje och kan inte prata. Men lärjungarna bakom mig säger: "Om detta bara hade hänt inomhus. Men här framför flera tusen åskådare skapar denna sak för mycket upphetsning."
[10] Men när Jag uppfattade att de talade på detta sätt så vände jag Mig om och sade till dem: "Jag har varit med er länge, ändå gav ni aldrig Mitt hjärta den glädje, som dessa sju döttrar har gjort. Sannerligen säger Jag eder att dessa redan är på rätt väg och har tagit den bästa sidan. Om ni inte tar denna väg så kommer ni knappast att finna Mitt rikes portaler. Därför att de barn som kommer till mig på detta sätt kommer också att stanna, men de som kommer med endast smicker och beröm

kommer bara att få en avbild av Mig, men Jag kommer inte att vara bland dem.
[11] Men Mitt sanna rike är faktiskt bara där jag själv befinner Mig. Förstå också detta. Men Herren är också en Herre över hela världen och behöver inte bry sig om vad som ter sig passande inför en enfaldig värld. Har ni förstått detta?”
[12] Petrus svarar: "Herre, ha tålamod med vår stora enfald. Du är medveten om att vår fostran inte härrör från himlen utan från den här världen. Allt är dock destinerat att bli rätt, eftersom vi också älskar dig över allting, annars skulle vi inte ha följt dig.”
[13] Jag säger: ”Håll er därför till kärleken och bry er inte om denna värld, utan om Mig från himlen.” Med detta är lärjungarna glada och lovprisar Mig i sina hjärtan.

Kapitel 55.
Esaus slott. Den smarta köpmannen.

[1] Men vi fortsätter med vår resa och anländer efter en timma till en ren, skuggig lund som tillhör en rik affärsman i Sykar. Denna lund är försedd med massor av prydnadsföremål, små trädgårdar, bäckar och dammar med alla slags fiskar och fåglar; och i ändan av den vidsträckta lunden står ett enormt slott med massiva, befästa väggar. Detta slott hade byggts av Esau, och han bodde där när Jakob var utomlands. Det hade förstås drabbats mycket av tidens växlingar, men denna köpman kostade på det stora summor, rustade upp det helt så att det gick att bo där, och bodde ofta där med alla sina egna och så även vid detta tillfälle. Även om han till sin läggning var mycket välvilligt inställd och var i besittning av många andra egendomar,

så var han ganska kinkig när det gällde denna och ängslig när han såg att alltför många människor tog sig in i den, ty han har gjort sig mycket besvär för att förfina den.
[2] När han därför plötsligt fick syn på en stor folkmassa som rörde sig genom lunden och mot befästningarna, skickade han snabbt ut sina många tjänare och arbetare för att få oss ut ur lunden, och också för att ta reda på vad vi höll på med.
[3] Men Jag säger till arbetarna: "Gå till er herre och berätta för honom att hans och er Herre låter honom veta att Han och de med Honom skall göra ett kort uppehåll här för lunch."
[4] Arbetarna och tjänarna återvänder omedelbart till sin herre med detta budskap. Han frågar dem om de kunde räkna ut vem Jag var. Men arbetarna och tjänarna svarade: "Vi har redan berättat för dig hur han sade till oss att han var din och vår herre, så varför frågar du igen? Sju kungligt utsmyckade döttrar följer med honom, och det är en omätbar folkmassa i hans släptåg. Han skulle kunna visa sig vara en prins från Rom, och det vore därför tillrådligt att skynda till portalerna och välkomna honom i all ära."
[5] När han får höra detta säger köpmannen: "Ta i så fall genast hit mina dyraste festkläder och låt alla se så festliga ut som möjligt, för en sådan prins måste välkomnas ärofullt."
[6] Allt i hela slottet är nu ett spring fram och tillbaka med kockar som alla springer ikapp till skafferiet för att förflytta mängder av matnyttiga saker till köket, medan trädgårdsmästarna rusar till de stora trädgårdarna för att samla ihop all slags dyrbar frukt.
[7] Efter en stund kommer slottsherren ut, praktfullt klädd och omgiven av hundra av sina mest framstående tjänare, och bugar sig ner nästan till marken framför

Mig tre gånger, välkomnar Mig i allas namn och tackar Mig för den ovärderliga nåden, ty han är ännu av den övertygelsen att Jag är en nitisk prins från Rom.
[8] Men Jag tittar intensivt på honom och frågar: ”Min vän, vilken samhällsställning anser du vara den högsta, som en människa kan inneha på jorden?”
[9] Den rika köpmannen svarar : "Herre, förlåt din högst lydiga slav, men jag kunde inte förstå din fråga, som innehöll en upphöjd visdom; var därför snäll och kom ner från din omätbart upphöjda visdom och ställ frågan på ett sätt som är begriplig för min gränslösa mentala tröghet.” (Ändå hade han förstått frågan ganska väl, men vid denna tid existerade en tokig form av artighet, som bestod i att inte förstå ens den enklaste fråga, om frågeställaren hade en upphöjd rang, för att på så sätt lyfta fram den högt ansedda personens visdom.)
[10] Men Jag säger till honom: ”Min vän, du förstod Mig ganska väl, men låtsas att inte ha förstått Mig, bara på grund av den gamla artighetsregeln, som dock redan har blivit omodern. Lägg därför denna gamla tokighet åt sidan och svara på Min fråga.”
[11] Köpmannen svarar: "Ja, om jag kanske vågar besvara din upphöjda fråga rakt ut, då anser jag själv med ditt medgivande att jag har förstått din upphöjda fråga och mitt svar skulle därför bli att jag naturligtvis betraktar kejsaren och hans ämbete som det högsta som en människa kan inneha på jorden.”
[12] Jag säger: "Men Min vän, varför motsäger du dig själv så kolossalt i ditt eget hjärta gentemot ditt eget uttalande, som låter så här: "Sanningen står högst och heligast på denna jord. Och den som bär plikten att förvalta Sanningens och Rättvisans uppgift innehar det högsta och mest upphöjda ämbetet på jorden. Ty se, detta är din levnadsregel. Hur kan du som det högsta uppge ämbetet för en kejsare, vilken, som

överbefälhavare, innehar ett ämbete av brutalt våld, som definitivt inte alltid stödjer sig på Sanning och rättvisa, och sålunda motsäga dina inre övertygelser?"
[13] Nu blir den rika köpmannen förbluffad och säger efter ett tag: "Herre, du upphöjde. Vem gav bort mitt ordspråk till dig? Jag har aldrig uttalat det högt, men självklart har jag tänkt det tusentals gånger om. Eftersom vi bara är alltför väl medvetna om att de bästa resultaten inte alltid uppnås med den enkla sanningen och att man, för att komma undan helskinnad bland människorna, ofta måste offra denna av politiska skäl.
[14] Men det verkar som om jag också i dig själv, du upphöjda furstliga son, har upptäckt en stor vän av sanning och rättvisa, och du må anse det lämpligt för mig att bemöta dig med en omhuldad sanning, eftersom herrar högre stånds aldrig vill höra sanningen och därför tycker mycket om smicker, efter vilket de endast strävar efter, och alla mänskliga rättigheter betyder ingenting för dem. Vad de än vill ha, det tar de, allra helst med tvång. Huruvida de fattiga klagar på orättvisor, nu eller tidigare, det kvittar lika för de stora som värmer sig i högaktningen. Det är därför som man måste vara politisk och tilltala dem snyggt annars blir det fängelse och galär, vilket multiplicerar mänsklighetens plåga och smärta."
[15] Jag säger: "Du har talat väl och sanningsenligt. I det här fallet är jag av liknande åsikt, men berätta nu för mig vem du faktiskt tar mig för?”
[16] Säger köpmannen: "Herre, detta är en kitslig fråga. Om jag säger för mycket kommer jag självklart att skrattas åt, men om jag säger för lite slutar jag i soptunnan. Därför är det bättre att låta Dig tro vad du vill än att svara på den - och fördriva sin tid i fängelse med
tortyr och plågor."

[17] Jag säger: 'Men om jag försäkrar dig att du inte heller behöver vara rädd, då kan du säkert svara? Därför säg rakt ut vem du tror att jag är.”
[18] Svarar köpmannen: "Tja, om jag måste säga det: en prins från Rom.”
[19] Jonael bakom mig säger: "Detta torde vara alltför lite. Du måste bara gissa högre. Prins räcker inte.”
[20] Köpmannen blir bestört och säger: "I slutändan, skulle det kunna vara kejsaren själv?”
[21] Jonael säger: ”Fortfarande alldeles för lite; gissa därför lite högre.”
[22] Säger köpmannen: "Detta skall jag med besked låta stå för sig själv, därför att det finns inte något högre än en kejsare i Rom."
[23] Jonael säger: "Och ändå finns det det. Sannerligen, något mycket högre. Tänk bara och säg det rakt ut. Därför att jag ser in i ditt hjärtat, och detta tilldelar kejsaren i Rom den lägsta platsen. Varför talar du annorlunda mot vad du tänker och känner i ditt hjärta? Tala därför sanning."

Kapitel 56.
Resultatet av lögn och sanning.

[1] Efter en liten stund svarar köpmannen: "Kära upphöjda gäster, här är det bäst att sätta en klämma över munnen och säga så lite som möjligt. Därför att man får aldrig - och minst av allt inför bemärkta människor - tillkännage vad man tänker och känner i sitt hjärta, eftersom dessa viktiga människor har en känslig hud som inte klarar av sanningens skarpa hugg. Det är därför särskilt farligt att komma ut med sanning framför sådana upphöjda människor. Eftersom sådana herrar är som man skulle säga, av en utmanande natur,

och man måste vara mera försiktig med dem än med ormar, huggormar och basilisker, eftersom det finns exempel på detta, ja, man har ganska märkliga exempel. Låt var och en tänka vad han vill, men om han i sina affärsuppgörelser är en god patriot, så kommer han att komma överens med alla människor. Men bara tala så lite som möjligt, annars kan man lätt göra den mest obehagliga bekantskap med hantlangarna.
[2] Jag har faktiskt redan talat alldeles för mycket om sanningen. Därför håller jag mig till kejsaren nu och säger igen: det finns inget högre på jorden än kejsaren. ’Caesarum med jum, unam esse personam ". Det en kejsare vill ha utför Gud i tysthet.
[3] Därför bort med sanningen från jorden, om någon sanning existerar, det är inte bra för mänskligheten. Hur mycket problem har inte sanningen orsakat redan, och de som lär ut detta har andats ut sin sanningsgnista antingen på korset eller under svärdet. Men den som har övergått till att ljuga har alltid lyckats rädda sitt eget skinn, om han inte från tid till annan, då hans lögn varit alltför enfaldig, tvingades att sänka blicken till fötterna. Men förutom detta hände det inte så mycket med honom, medan alla stora vänner av sanningen, med några få undantag, avlägsnades från jorden genom en våldsam död.
[4] Men om sådan belöning följer på sanningen, vilken åsna eller oxe vill då fortfarande vara dess vän? Låt det hållas inlåst i ens bröst, som en straffånge under lås och bom, och röra sig fritt bland människorna, snarare än att man, genom att släppa straffången fri själv blir en sådan till kropp och själ, ty så länge som en kropp måste tyna bort i fängelse kan själen inte vandra över ängarna.
[5] Jag har inte heller hört talas om att sanningen någonsin medför någonting bra. Några exempel kommer att kasta mera ljus på detta:

[6] En tjuv arresteras som starkt misstänkt och förs fram till de stränga domarna. Om han är bra på att ljuga kommer han att släppas, i brist på övertygande bevis, men om stuten talar sanning kommer han att bestraffas å det grövsta. Till djävulen sanningen.
[7] Eller någon betalar en smart affärsman för mycket pengar för vissa varor - och detta händer många gånger. Den lurade kollegan, som ägare till många andra företag och rikedom, lägger inte märke till bedrägeriet och känner sig ganska glad. Därefter kommer en vän av sanning, som upptäckte bedrägeriet, och visar den bedragna hur och i vilken utsträckning hans köpman lurade honom. Först då blir den lurade ledsen, vänder sig till domstol för att få bedragaren straffad, till stor kostnad. Bidrog denna sanning till något bra för honom? Nej, det väckte bara vrede och hämndbegär inom honom, vilket ledde till ännu större utlägg. Men bedragaren, som var skicklig på att ljuga, led bara inte någon skada genom informatörens sanning, eftersom ljugandet tog honom igenom detta, utan det placerade den förrädiska informanten bakom lås och bom för förtal. Frågan är än en gång: vilken belöning gav sanningen till dess vän?
[8] Därför bort med sanning från denna jord. Det är ensamt ansvarigt för alla människors lidanden, som Moses också säger i första boken: ”Ty den dag som du äter från sanningens träds mångfald kommer du säkert att dö." Och så förhåller det sig och förblir till denna timme. Med lögnen stiger du upp på tronen och med sanningen hamnar du i fängelse. En underbar överraskning för sanningens vänner.
[9] Gå därför och sök sanningen varhelst du vill, bara lämna mig utanför. Vadhelst som finns i mina skafferier och vad som växer i mina trädgårdar står till ditt förfogande, men det heligaste av heliga i mitt hjärta är

endast mitt, som en gåva från Jehova. Men för dig och hela världen ger jag det jag har från världen, och det är världens nåd. Men Guds nåd håller jag för mig själv."
[10] Översteprästen säger: "Jag erkänner öppet att vad beträffar situationen i världen för närvarande, så är din sammanfattning korrekt. Men eftersom du också nämner Moses är du utan tvivel medveten om att Moses också mottog ett bud för sitt folk där lögn eller falsk vittnesbörd är förbjuden, vilket gör sanningen obligatorisk? Om alla människor höll detta bud så erkänn: skulle det då inte vara underbart att leva på jorden?
[11] Jag säger till dig, och du måste erkänna det: allt lidande träffar mänskligheten inte genom sanning utan genom lögn och detta för att människor, med några sällsynta undantag, drabbar samman med varandra under härsklystnad och högmod. Alla vill vara förmer än sin medmänniska, och därför strävar människan på alla sätt efter att få henne själv att verka överlägsen sin medmänniska och få den svagare att tro att hon är mera förträfflig än någon annan människa.
[12] Denna önskan att dominera leder med tiden människor till alla typer av laster, till och med till mördande och dödande, om de inte kan få hög status och erkännande från andra genom andra sätt att ljuga och bedra.
[13] Eftersom mänskligheten som helhet därför vill verka vara bättre än den är, så återstår naturligtvis inget annat än att ständigt ljuga så mycket som möjligt för varandra, gemene man, och sanningen har därför en mycket svår tid bland dem.
[14] Om mänskligheten emellertid skulle erkänna den oändliga fördelen med sanning över lögner, vilket borde vara lätt om de aktivt skulle lyda Gud och hans heliga vilja. Då skulle de fly lögnen mera än pesten, och Guds

rättfärdighet skulle då straffa lögnare med döden. Men mänskligheten, av vilka varenda en är högmodiga och härsklystna, älskar lögnen och främjar denna.
[15] Men, som man sett under årtusenden, människor lever inte på denna jord för evigt - deras kroppar dör inom kort, för att bli mat för maskar - utan själen måste då överlämna sig till Guds dom. Då frågar jag hur denna kommer att klara sig inför Gud, med sin högt lovprisade lögn?
[16] Men jag för min del vidhåller att det är bättre att korsfästas för sanning i världen än att en gång få skämmas inför Gud och höra honom högtidligt förklara 'Avlägsna dig från Mig för evigt'.
[17] Om du nu har förstått mig på rätt sätt och därför har insett att vi är sanningens vänner, så tala då sanning och frukta inte enfaldigt att vi skulle bestraffa dig för att du talar sanning. Och berätta för oss öppet och ärligt vad du tycker om oss och nämligen om Honom som nu samtalar med mina döttrar."

Kapitel 57.
Hur köpmannen förväntade sig Messias

[1] Köpmannen säger: "Min vän, du har nu samtalat med mig uppfylld av visdom och berättat för mig det som jag bara alltför ofta har känt inom mig. Men jag kan inte förstå att du insisterar på att jag skall säga vad jag tycker om dig och i synnerhet om Honom. Det som jag från början trodde att han var sade du att han inte var, utan något mycket mer. Men hur man kan vara mer än en världens gud förstår inte jag. Endast Jehova är världsligt och andligt mer än den världsliga kejsarguden. Ändå kommer han säkert inte att vara det?"

[2] Jonael säger: "Jag säger till dig att ge akt på vårt sällskap mera ingående; kanske något kommer att stå ut, trots allt. Vad tror du om de många strålande ungdomarna som du ser i vårt sällskap? Ge akt på dem och tala sedan."
[3] Köpmannen säger: "Fram till nu tog jag dem för att vara kejsarens adliga spolingar, och romerska aristokraters söner, fastän med tanke på deras fina vita hud och färg, kunde de snarare vara förklädda flickor från det kaukasiska Mindre Asien. Därför att jag likväl sannerligen inte har stött på sådana oförklarligt strålande gestalter förut, trots att jag tidigare befattat mig med sådan handel med Egypten och Europa och mestadels med Sicilien och dess kända romare och deras förkärlek för sinnlighet. Kan du inte berätta för mig varifrån de kommer? Dina döttrar är naturligtvis också i strålande skick, men i jämförelse med dessa - kunde man säga lysande gestalter - släpar de efter betänkligt. Eftersom du säkert känner dem bättre än jag gör, så kan du berätta för mig vilka de är och varifrån de kommer."
[4] Jonael svarar: "Det är inte min sak att berätta det utan bara en uppgift för Honom som står här mitt ibland mina döttrar. Vänd dig därför till honom. Han kommer att klargöra detta för dig."
[5] Här vänder sig slutligen köpmannen till mig och säger: "Herre, all denna trängsel som verkar följa Dig som får sin herde, skulle Du vilja vara så snäll och berätta för mig vem jag har förmånen att prata med i din person. Eftersom jag blev tillfrågad och bestämde mig för högsta sociala ställning på jorden, antyddes det ändå för mig att jag hade fel. Nu jag har inget mer att säga. Var därför snäll att anse mig värdig att få reda på mera om din ställning."
[6] Jag säger: "Du är också en av dem som inte tror utan att få uppleva mirakler. Men när de ser dessa så säger

de: ’Se, detta är antingen en lärjunge från esséernas skola eller en trollkarl från Egypten eller till och med från landet som bevattnas av floden Ganges, eller också är han en tjänare till Beelsebul.’ Vad kan man då göra? Men om jag berättar rakt på sak vem jag är så kommer du inte att tro Mig.
[7] Du gav uttryck för din åsikt och den var felaktig. Men när Jonael berättade för dig att Jag var mer än din världsliga gud, sade du: bara Jehova är större än en kejsare och i hemlighet värjer du dig mot antagandet att jag skulle vara mera än en romersk kejsare, för vilken du går med på högsta rang endast av rädsla för hans världsliga makt, men som du i ditt hjärta föraktar mer än pesten och hans makt mer än gräshoppssvärmar.
[8] Men det är redan på den tredje dagen av min vistelse i Sykar, och bara en obetydlig promenad till staden härifrån. Det skulle förvåna Mig mycket om du inte har fått nyheter om Mig från dina kollegor i staden.”
[9] Svarar köpmannen: "Åh, så det är du som är denne om vilken jag redan igår och idag fick berättat för mig att Han är Messias och som understödjer detta med fantastiska gärningar. Du förmodas att ha restaurerat Irhaels vackra gamla hus och utrustat det på ett mirakulöst och ståtligt sätt. Och jag förtaltes också om en från predikan som du framförde från berget, vilken väckte anstöt hos många eftersom den gick helt emot Mose lagar. Nåväl, det är alltså du som är Denne?
[10] Nu är jag glad för att Du besöker mig och jag hoppas att kunna lära känna Dig bättre. Vet du att jag är inte avogt inställd till denna tanke och tror fullt och fast på att Messias skall komma och måste komma. Enligt min uppfattning skulle tiden kunna vara ungefär den rätta, eftersom trycket från romarna är nästan outhärdligt. Och varför skulle den länge förväntade

Messias inte kunna vara Du? Åh, detta skulle jag godta snabbt och lätt.
[11] Om du är säker på din kraft, och sålunda vet hur du skall presentera dig själv på rätt sätt, då står jag till din tjänst med all min stora rikedom. Dessa hedniska grisar från väst kommer snart att göra rent hus med vårt fäderneland. Ty sannerligen, ända från tidiga år har jag använt all min kraft uteslutande till att samla så stor förmögenhet som möjligt för den emotsedda Messias skull, så att en stor armé av de mest stridslystna, djärvaste och listigaste krigarna som kan köpas för goda löner. Jag har redan skapat kontakter med ganska många av Fjärran Österns tappraste folk, och det behövs bara några budbärare så kommer inom loppet av några få månar en fruktansvärd styrka att samlas ihop i dessa delar. Men inte mer om detta nu. I mitt högst rymliga hus kommer vi att kunna återuppta våra grubblerier.
[12] Men lunchen bör nu vara färdig för alla; kom därför alla ni, och ät och drick av hjärtans lust."
[13] Jag säger: "Rätt då, låt allt detta gälla tills dess. Då ska vi diskutera och slutföra saker och ting. Led oss därför till din stora hall. Men de män som står längst bak lämnar här; dessa tillhör inte de Mina utan endast världen."

Kapitel 58.
Den som oroar sig om jorden och köttet är en dåre

[1] Köpmannen säger: "Jag känner dem, de är tjurskalliga sykariter som är hedningar snarare än Israels barn. Men de ömkligaste bland dem är de från trakten kring Genesarets sjö. Dessa är renodlade materiens tjänare och har inte längre någon benägenhet för någonting upphöjt och gudomligt. Det rena

skådespelets hjältar. En trollkarl från Persien betyder mera för dem än Moses och alla profeterna, och en yppig hora från Centralasien föredras framför guld och ädelsten. Jag känner dem bara alltför väl, men för att få tyst på dem skall jag bjuda dem på kalas i sommarhuset, eftersom att inte betjäna dem skulle innebära slutet."
[2] Jag säger: "Gör vad du vill och kan, för det är mer välsignat att ge än att ta emot. Men ge i framtiden bara till de nödlidande och fattiga, och om någon vill låna pengar av dig men är rik, och det är uppenbart för dig att han kan betala dig tillbaka generöst, så låna inte ut. Ty när du väl har lånat ut till honom kommer han snart i hemlighet att bli din fiende, och du kommer att ha svårigheter att få tillbaka dina pengar och räntan.
[3] Men skulle en utblottad komma till dig och du kan se att han inte kommer att kunna betala tillbaka, låna då ut, så kommer Fadern i himlen att återgälda detta på hundratals olika sätt redan på jorden, och sedan förvandla de pengar du lånade ut till den fattiga till en stor skatt i himmelen, som väntar på dig högt ovanför graven på den andra sidan efter detta jordeliv.
[4] Jag säger till er: Allt som gjordes av kärlek på jorden förblir också gjort i himmelen för evigt, men det som blott världsliga intellekt gör kommer att slukas upp av jordens jord och inte lämna någonting till himlen. Men vad har människa för nytta av allt jordiskt arbete med dyrbarheter om hans själ tar skada?
[5] Den som oroar sig för jorden och köttet är en dåre, ty just på samma sätt som människans kött har sitt slut, så kommer det också att bli med jorden. När emellertid jordens slut en gång säkert har kommit på vilken plats skall den stackars själen ha sin boning då?
[6] Men jag säger dig att varje människa vars kropp tas ifrån honom förlorar också jorden för alltid. Och om han inte har skapat en ny jord i sitt hjärta genom kärlek, så

måste hans själ utsätta sig för vindens och molnens och dimmans nåd och fösas omkring genom evig oändlighet utan att finna någon rast eller vila, annat än i den egna fantasins falska och overkliga gestaltningar, som blir dunklare och mörkare ju längre den varar, och som så småningom omvandlas till tjockaste natt och mörker från vilken själen aldrig själv kommer att hitta ut. Därför kan du i framtiden göra som jag just har visat dig, men gör nu som du vill och kan göra."
[7] Köpmannen säger: "Du är ytterligt vis och kan ha rätt om allting, men jag håller inte helt med om utlåningen av pengar. Därför att om man har tjänat mycket pengar och inte vill se att det ligger strött omkring dött, så skulle man hellre låna ut dem till en rimlig ränta än att gräva ned dem så att rånare som kommer på natten inte kan ta dem, när de bryter sig in i den hemliga kammaren och kistan; man kan på alla sätt ge till de fattiga ur överflödet, beroende på vad som är lämpligt, eftersom om jag ger allt bort på en gång utan att sköta om min rikedom på rätt sätt, så kommer jag snart att inte ha kvar någonting och inte kunna ge till de fattiga."
[8] Jag säger: "Lämna det rätta sättet att sköta hushållsekonomin till Herren Gud och ge till denne, som Herren leder till dig, så kommer din rikedom inte att minska. Har du inte många stora fält och ängar och trädgårdar fulla av frukt och druvor, och dina väldiga stall fulla av
oxar, kor, kalvar och får? Att idka handel med dessa skall alltid, med Guds välsignelse, helt och fullt återställa det som du har delat ut till de fattiga under året, men det som du placerar i de rikas banker återföres inte från ovan, och du kommer att vara mycket orolig för om bankerna sköter om dina pengar på rätt sätt. Gör därför så som jag har visat dig tidigare så kommer du

att få ett gott och problemfritt liv, och alla de fattiga kommer att älska dig och på ett välsignat sätt tjäna dig där detta är möjligt. Och Fadern i himlen kommer att oupphörligt välsigna allt du gör; och se, detta kommer att vara bättre än den ständigt växande oron för räntan på banken."

Kapitel 59.
Gud skall älskas mera än fruktas.

[1] På väg till slottet säger köpmannen: ”Min Herre och vän, jag ser att genom dig talar den rena, innerliga gudomliga visdomen, och gör detta med ett saktmod som jag hittills inte hört från någon mänsklig mun. Men för att leva efter din lära så krävs en stark förtröstan på Jehova, vilket jag saknar - trots min starka tro. Jag vet att det är Han som skapade allting och nu leder, styr och upprätthåller allting, men ändå kan jag inte på ett tillfredsställande sätt för min inre syn föreställa mig hur Han, som den ojämförligt högsta Anden, kunde eller ville lägga sig i personliga angelägenheter. Därför att för mig är han för upphöjt helig, så att jag knappt ens vågar uttala hans heligaste namn, än mindre förväntar jag mig att han skulle erbjuda hjälp med mina smutsiga penningaffärer genom Sin allsmäktiga, heliga hand.
[2] Ändå ger jag också till de fattiga som kommer till mig, utan att hålla mig med en hund som skäller på den utblottade så att han inte närmar sig min tröskel. Det är bara denna lund, som är min älsklingslund, som jag inte tycker om att se upptrampad av främlingar och de fattiga, som ofta hänsynslöst skadar marken och nya odlingar, och som trots att de är hungriga och törstiga, inte hittar någonting där som stillar hungern eller släcker törsten. Av detta skäl har jag satt upp en fikon-

och plommonodling ungefär 20 plogfåror* härifrån, avsedda för att användas av främlingar och de fattiga, de får bara inte skada träden, varför jag har placerat ut flera väktare där.
[3] Utifrån detta kan du förstå att jag tänker på de fattiga. Ändå skulle det vara främmande för mig att be den mest upphöjda anden att förvalta mina pengar, vare sig på jorden eller i himlen. Om Han vill göra något, och verkligen redan har gjort det, vilket jag inte tvivlar på, så är det Hans heligaste fria vilja. Men jag har en sådan gränslös respekt för honom att jag knappt vågar tacka honom för det, eftersom det för mig tycks som om jag genom ett sådant rent materiellt tack, till viss del trodde att Han kunde ha tjänat mig enbart som hantlangare, vilket skulle vanhelga Honom oerhört mycket. I enlighet med lagen handlar jag därför som en den mest rättfärdiga människa, ur krafter som lånats mig av Gud utan att binda oxars och åsnor käkar när de trampar ner min säd. Men den stora Anden hedrar jag bara på Hans dag. Ty det står skrivet: 'Du skall inte missbruka Herren din Guds namn.'"
[4] Jag säger: "Om Jag inte vetat sedan länge att du är en rättfärdig och högst vördnadsfull man, så skulle Jag inte ha kommit till dig. Men se, det är inte helt rätt av dig att frukta Honom som du faktiskt borde älska över allt annat; och därför kom jag till dig för att visa dig hur du i framtiden borde älska Gud mer än frukta Honom. På detta sätt skall Gud sedan sänka sig ner till dig och kommer då i allt för dig att vara en mycket säker, kraftfull och pålitlig hantverkare."
[*en plogfåra≈200 meter].

Kapitel 60.

För Gud tas den rätta viljan emot som vore den själva handlingen.

[1] Efter dessa Mina kommentarer har vi nått slottets innergård, till och med så väl avvägt att hela hans hushållsstyrka samtidigt kommer ut för att möta köpmannen, fullständigt förvånade och oförmögna att få fram ett ord, medan deras guvernör tar till orda och säger: ”Herre, herre, det har hänt någonting. Ingen av vår matlagningspersonal kan få fram någon lagad mat: allting går fel. Vi ville åtminstone ställa fram frukt, vin och en riktig mängd bröd på borden, men alla rum är så ordentligt låsta att vi inte kunde öppna en enda dörr ens med våld. Vad skall vi göra?”
[2] Köpmannen, som är till hälften förvånad och halvt rasande, säger: "Det är så det går när jag bara sätter min fot på utsidan; ingenting annat än kalabalik på kalabalik. Vad gör kockarna? Har inte jag ofta varit värd för tio tusen gäster, och ändå har allting gått bra; nu finns det knappt tusen av dem och det är kaos överallt. Men vad ser jag? Ungdomar tittar ut från alla fönster, mitt slott är packat med människor och du och dina underordnade säger att alla dörrarna i mitt slott är låsta? Varför detta nu? Ljuger du eller förskönar du bara ditt sölande? Eller om rummen är låsta, vem låste då dessa?”
[3] Guvernören är svarslös inför sin herre, och denna slottsherres hela stora hushållsstyrka blir mycket förlägna och förfärade på grund av hans uppenbara ursinne, men alla söker förtvivlat efter en lösning.
[4] Men Jag säger till denne köpman: "Kära vän, låt det räcka så just nu. Ty se, när dina tjänare och vakter tidigare kom till Mig i lunden, skickade av dig för att fråga vem jag är och vad jag håller på och bråkar om med en så stor folkmassa, så hade Jag som Herren en

önskan om att du skulle ge oss en god lunch. Du var snabb att gå med på det, även fastän du inte visste vem han var som tog på sig att be om lunch för så många.
[5] Först tog dina tjänare och du mig för att vara en prins av Rom, och därför gjorde du dig ännu större besvär för att foga dig i Min begäran. Men när du, som en följd av våra mångsidiga upplyftande samtal, bragtes till insikt om att Jag är Messias, var du lycklig i ditt hjärta och tänkte ännu mera på att vara värd för Mig och hela sällskapet efter din bästa förmåga, så att Jag skulle vara nöjd med att stanna hos dig i väntan på att dina krigsvärdar mot romarna från centrala och östra Asien, hade kommit samman, för att så under Mitt befäl driva ut alla fiender från Guds land, som alla är hedningar och inte tror på den Ende sanna Guden.
[6] Efter att du hade bestämt dig för det, beslöt Jag Mig också i hemlighet för något, och det är att även om vi är i ditt eget hus, skall du vara min gäst och inte Jag din. Jag förfogade därför över Mina fantastiska tjänare, och se, allt står i högsta beredskap och du skall vid Min sida ta del av den sannaste himmelska matsedel.
[7] Men servera dina trädgårdars frukt och vadhelst ditt kök har levererat till de från Sykar som smädar och skryter vitt och brett och som fortfarande slår vilt omkring sig i din lund med okontrollerbart raseri för att inte också ha fått räknas bland de inbjudna. Jag menar, du borde inte ha några problem med det, ty se, när jag är medveten om någons rätta vilja, så accepterar jag redan detsamma som den fullgjorda handlingen. Hos dig hade jag kunnat urskilja en sådan vilja och därför befriade jag dig från de kostsamma arbetena eftersom jag är rikare än dig och därför inte vill vara tillgodosedd av dig utan vill att du ska vara tillgodosedd av mig.”
[8] Nu spärrade köpmannen upp ögonen och sade efter en stunds djupa tankar: ”Herre, för en syndare är detta

för mycket på en gång. Jag kan inte förstå miraklet i dess fulla omfattning och djup. Om du bara vore en människa, som jag, så skulle det vara omöjligt för dig, för jag såg inga bärare i ditt sällskap. Varifrån skulle du då på ett naturligt sätt ha skaffat fram mat, högst märkligt? Jag hade tidigare faktiskt lagt märke till, och gör så fortfarande, vissa väldigt vackra manliga tjänare i ditt sällskap - med kanske kvinnliga tjänare bland dem - men varifrån kom de? Kamrarna i mitt slott äro många, och dessa mestadels oerhört rymliga, och 10 000 människor kan med lätthet rymmas där. Men nu ser jag dessa ytterligt vackra tjänare titta ner ner från alla fönster. Därför frågar jag: var kom de ifrån?”

[9] Jag säger: ”Min vän, när du skall till att resa utomlands för att köpa och sälja, så tar du också tjänare med dig efter behov. Och se, så gör jag. Jag har oerhört många av dem. Du skulle knappast någonsin kunna fundera ut deras antal. När jag därför hemfaller åt vägen, varför borde då mina tjänare och arbetare stanna hemma vid ett sådant tillfälle?”

[10] Säger köpmannen: ”Herre, det här är helt i sin ordning, men jag skulle bara vilja veta var du och dina härliga tjänare kom från - det är detta som fascinerar mig.”

[11] Jag säger: "Låt oss först ta del av lunchen så kommer tidpunkten för att informera dig ytterligare ändå att erbjuda sig själv. Men nu har vi sagt nog, och det är dags för vila och näring. Låt oss därför fortsätta till den stora hallen som intar en östlig position i detta slott och ligger utanför vårt synfält, ty vi befinner oss just nu i den västra ändan, varifrån det här slottets stora slottsvinge inte kan ses.”

[12] Nu svimmar nästan köpmannen av beundran och säger efter en stunds stigande förvåning: ”Herre, nu börjar detta nästan bli alltför fantastiskt magstarkt för

mig. Det hade faktiskt en gång funnits en östlig slottsvinge till detta Esau-slott, men ändå skulle minst två århundraden ha förfallit till oåterkallelig historia sedan existensen av en sådan slottsvinge. Men jag och mina föregångare känner knappast till någonting om detta. Hur kan du då tala om den här slottets östliga vinges stora sal?"
[13] Jag säger: "Säg detta bara om du inte kan hitta en östlig vinge till ditt slott, men om du hittar en så kom ihåg att med Gud är allt möjligt. Men håll tyst om detta för Min grupp, därför att min omgivning är inte redo för sådana handlingar ännu."
[14] Säger köpmannen: "Nu brinner jag sannerligen av en önskan att se denna östliga vinge till mitt slott, om vilken mina avlägsna förfäder knappast hörde ett knyst. Något av stommen kan visserligen fortfarande ses här och där, men det är ungefär allt som jag har ärvt från denna påstått vackra tidigare slottsvinge." Först nu rör sig köpmannen snabbt framåt, och vi följer efter.

Kapitel 61.
Ett mirakel befriar inte anden.

[1] När han når det första våningsplanet lägger han märke till han den tidigare nämnda slottsvingen och springer förtjust genom den öppna dörren, tittar på den stora hallen och sjunker ihop av förvåning. Men några av de vita ungdomarna går omedelbart över och hjälper honom upp och styrker honom. Efter att ha återhämtat sig något, kommer han mot Mig igen och frågar Mig med en röst som skälver av förundran: "Åh, Herre, var snäll och berätta för mig en gång för alla om jag är helt vaken eller om jag sover djupt och faktiskt drömmer."

[2] Jag säger: ”På det sätt som du frågar så verkar du verkligen vara mer sovande än vaken, men du är icke desto mindre vaken och det du ser är en solid verklighet. Utanför i lunden berättade du själv för Mig hur du hade hört hur jag snabbt hade rustat upp Josefs gamla hus, för närvarande bebott av Irhael som ägare. Således, om jag nu kunde återuppbygga Josefs hus, då borde jag säkert kunna förnya Esaus gamla fort?”
[3] Säger köpmannen: ”Ja, ja, det kan nu ses och är sant; men det är ändå otroligt att en människa skall åstadkomma sådana saker. Lyssna på mig, Herre, om du inte är en profet som Elias, då måste du antingen vara en ärkeängel i mänsklig form eller i slutändan Jehova själv. Eftersom sådana saker bara är möjliga för Gud.”
[4] Jag säger: ”Jo, jo, om du inte hade sett några tecken till mirakel skulle du inte ha trott mig. Nu tror du mig naturligtvis, men i en sådan tro är du inte fri i anden. Men för att du ändå skulle bli friare i anden säger jag dig: inte Jag utan dessa många ungdomar gjorde detta; sådan kraft har de från Gud Fader. Dessa kan du fråga hur de gjorde detta.”
[5] Säger köpmannen: ”Det stämmer. Jag hade redan utanför frågat Jonael varifrån dessa härligt vackra unga varelser kom, men fick inget svar och hänvisades helt enkelt till dig. När jag kom över till dig, glömde jag konstigt nog allt om detta; Jag blev bara intresserad av Dig Själv, och vårt samtal tog en ganska annorlunda riktning. Först nu kommer det tillbaka till mig, och jag skulle vilja att du ger mig en korrekt förklaring till var dessa de fagraste ungdomar kommer ifrån.”
[6] Jag säger: ”För att inte låta dig vänta längre på svar kan Jag säga dig att detta är Guds änglar, om du kan godta det. Men om du inte vill godta detta, så ta dem för vad du vill, förutom djävulen och hans tjänare.”

[7] Säger köpmannen: ”Åh Herre, vad, vad är det som händer med mig? Tidigare frågade jag dig bara om jag verkligen är vaken eller om jag sover och drömmer, men nu frågar jag dig om jag fortfarande lever. Eftersom sådana saker säkert inte kan äga rum på själva jorden.”
[8] Jag säger: ”Åh, förvisso lever du på jorden. Jag har öppnat din inre syn, så nu kan du också se himmelens andar. Men fråga nu inte mer, för det är dags för lunch. Allt är färdigt, så låt oss flytta över till borden.”
[9] Säger köpmannen: ”Ja, ja, rätt så. Men på grund av förvåning efter förvåning kommer jag inte att vara i stånd att äta så mycket eftersom här sker under efter under. Nej, så sent som i morse skulle jag inte ha kunnat misstänka något liknande. Detta kom över mig alldeles för snabbt och oväntat. Det är knappt tre timmar sedan du från Sykar steg in i min lund, men vad har inte hänt sedan dess? Det mest otroliga. Och ändå är det så.
[10] Men vem andra än vittnena skall tro på det som hände, även om tusen vittnesmål bekräftade detta? Herre, Herre, Du store mästare, undervisad och vägledd av Gud Själv, jag tror det därför att jag nu ser det med mina egna ögon. Men berätta det för tusen andra så kommer de inte bara att misstro det utan bli förolämpade och kalla den som vittnar för en upprörande lögnare. För det därför inte vidare överallt, för denna sak är alltför fantastiskt bra. Vem har någonsin skådat en härlighet som den här hallen? Väggarna är som rena ädelstenar, taket guld, golvet silver, de många borden av jaspis, hyacint och smaragd, hyllorna av guld och silver, dryckeskärlen som renaste diamant och uppläggningsfaten liknar den finaste lysande rubin; bänkarna runt borden återigen är av ädel metall och möbelklädseln av djupröd siden och arom av mat och dryck som om de vore från himlen. Och allt

detta på låt oss säga tre timmar. Nej, detta är otroligt många gånger över.
[11] Herre, du måste vara antingen Gud Själv eller åtminstone definitivt Guds Son."
[12] Jag säger: "Förvisso, förvisso. Men nu till måltiden. Efter måltiden skall du få reda på mer, men nu lägger jag inte till mer innan måltiden. Se bara de många som hungrar och törstar, eftersom det är ganska varmt idag. Låt dem därför först bli uppfriskade och styrkta, så kommer allt andligt att komma till sin rätt igen."

Kapitel 62.
Herren öppnar vägen till himlen för alla.

[1] Nu säger köpmannen ingenting mera, tackar Fadern med Mig och sätter sig sedan vid ett stort bord i mitten av hallen. Jag och alla Mina lärjungar, Jonael och hans fru och döttrar, Irhael med sin make Joram, med modern till Min kropp mellan dem, sätter sig ned vid samma bord.
[2] Detta gör köpmannen övermåttan lycklig, varför han säger: "Herre, för att jag skall anses vara värdig Dig sittande vid det bord, som jag satte mig ned vid, vill jag framöver ge de fattiga en tiondel av allt det som mina åkermarker producerar och betala deras skatt till romarna tio år i förväg. Efter denna tid hoppas jag dock på Gud, Din och vår Fader, att han skall befria oss från denna plåga genom Dig, o Herre, i vilket syfte jag utanför har redan erbjudit dig min fulla hjälp med alla mina resurser.
[3] Åh Herre, bara befria oss från denna pest och gör att judarna i Jerusalem återigen kommer att förena sig med oss; de har distanserat sig själva skyhögt från den gamla sanningen. Hos dem råder endast självviskhet, dominans

och glitter. De tänker inte längre på Gud och det finns inget spår av kärlek till medmänniskan. De hånar Gerisim till och med när de omvandlar Jehovas tempel till ett näste för penningväxlare och månglare. Och om de anklagas för att ha plundrat Guds heligaste av heliga förbannar de och skymfar honom som vågar kalla dem vid deras rätta namn. Herre, detta måste förändras. Det kan inte förbli på detta sätt, och om det gör det, då kan ytterligare en syndaflod förväntas snart. Runt om i världen finns ingenting annat än hedningar på hedningar, ändå finns det i Jerusalem och Judéen judar, präster, leviter, skriftlärde och fariséer och penningväxlare, som är tio gånger värre än alla hedningar. Kort sagt, världen är sämre nu än på Noas dagar. Om ingen hjälp kommer med Messias, som tar upp ett flammande svärd, så måste vi uppenbarligen bygga en ny ark. Herre, gör därför vad som står i Din makt. Jag kommer alltid att stödja dig."
[4] Till detta sade Jag: "Kära Jairus, titta på Mina ungdomar. Jag säger till dig: Jag har ett sådant antal av dem att de inte skulle få plats på tusen gånger tusen jordglober. Ändå räcker det med bara en av dem för att förstöra hela Romarriket på tre röda sekunder. Men även om du är bättre än judarna, så delar du ändå deras totala missuppfattning om Messias och Hans rike.
[5] Messias skall verkligen upprätta ett nytt kungarike på denna jord, men - lägg noga märke till detta. Inte ett materiellt sådant under krona och spira utan ett rike av anden, sanningen, den rätta friheten genom sanningen, under kärlekens odelade herravälde.
[6] Världen skall emellertid uppmanas att träda in i detta rike. Om den svarar på denna uppmaning, kommer evigt liv att bli dess belöning. Om den emellertid inte svarar, även om den förblir som den är,

skall den icke desto mindre i slutändan få evig död som arvedel.
[7] Messias, en Människoson just nu, har inte kommit för att döma den här världen utan bara för att till kärlekens, ljusets och sanningens kungarike kalla alla dem som nu vandrar i mörker och död.
[8] Han kom inte till denna värld för att vinna tillbaka för dig vad dina fäder och kungar förlorade till hedningarna, utan bara för att till dig ta tillbaka det som Adam förlorade för alla människor som någonsin har levat eller kommer att leva på den här jorden.
[9] Fram till i dag har ingen själ som lämnat kroppen förts bort från jorden. Ett oräkneligt antal, med början från Adam ända fram till denna timme tynar bort i jordens natt. Men först nu och framgent kommer de att befrias. Efter att Jag har stigit högt upp i skyarna skall Jag öppna vägen från jorden till himlen för dem alla, och på detta sätt kommer alla att träda in i evigt liv.
[10] Ty se, detta är den uppgift som Messias skall fullgöra, och ingenting som helst annat. Och du behöver inte kalla på dina krigare från Bortre Asien, eftersom jag aldrig kommer att behöva dem. Men andliga arbetare för Mitt rike kommer jag att behöva många, och dessa ska Jag Själv träna upp. Vissa sitter redan vid detta bord, men ganska många fler av dem kommer att göra sig redo för all kärlek och sanning.
[11] Se, det är Min uppgift att åstadkomma detta. Tänk på det nu och berätta för Mig vad du tycker om en sådan Messias.”
[12] Säger köpmannen Jairus: ”Herre, detta måste jag tänka över grundligt.
[13] Eftersom ingen ännu har hört talas om den här typen av Messias. Men jag tror att en sådan Messias skulle vara till liten nytta för världen. Därför att så länge som världen lämnas så som den är, så skall den förbli en

obehaglig fiende till allt andligt. Men jag skall nu ytterligare tänka över det.”

Kapitel 63.
Det gudomliga kärleksvinets goda effekt.

[1] Alla äter och dricker och till och med Jairus själv, uppfylld av tankar, äter och därjämte också festar om ganska så duktigt. Helt förvandlad till kärlek genom det glödande himmelska kärleksvinet, säger han till mig: ”Herre, en viktig tanke slog mig just. Om det vore möjligt skulle jag vilja få vinstockar från vars druvor jag kunde göra vin av denna karaktär. Därför att med sådant vin i mina källare kommer jag att fylla upp världen med ingenting annat än kärlek över kärlek. Jag upplevde det med mig själv. Normalt är jag naturligtvis en människa med en speciell förkärlek för vad som är bra, rätt och trevligt, men jag kan inte säga att jag på något vis har lagt märke till någon speciell kärlek till mänskligheten.
[2] Fram tills nu handlade jag alltid utifrån ett slags själv-påtvingad rättfärdighet, som jag föreskrev för mig själv i enlighet med min kunskap om lagen. Det berörde mig lite huruvida en lag är bra eller dålig. Jag ville aldrig grubbla över sådant. Mitt motto var, lag är lag, vare sig den är Guds eller Caesars. Om denna kan resultera i straff måste man följa den av eget intresse för att undvika dåliga konsekvenser. Men om en lag inte får några påföljder så är det inte på något sätt en lag utan bara ett gott råd, som man kan följa, utan lagstadgad skyldighet.
[3] Det kan naturligtvis vara skadligt att inte följa goda råd, och sorgligt nog nästan te sig som en laglig bestraffning, men ändå är vägran att ta emot goda råd

fortfarande inte synd av det slag då mängder av andra människor kan påverkas snarare än främst den individ som inte accepterar det goda rådet. Men om rådet är dåligt då syndar jag uppenbart grovt genom att godta det.
[4] Men med lagen är det annorlunda. Om denna är bra eller helt igenom dålig, måste jag ändå stå ut med den just för att så är lagen. Det är ovidkommande om jag inte lyder den eftersom jag tycker att den är dålig, jag syndar antingen mot Gud eller mot härskaren, och jag kommer att straffas av båda. Ur detta framgår klart och tydligt att jag är laglydig inte på grund av kärlek utan har en inre motvilja mot lagligt tvång. Nu när jag har druckit detta härliga druv-vin från himlen ser jag emellertid ingenting annat än kärlek överallt och kunde omfamna och kyssa hela världen.
[5] Dessutom ser jag en liknande effekt på alla som drack av detta verkligt himmelska vin. Därför skulle jag vilja anlägga en stor vingård från dessa vinstockar och låta hela mänskligheten dricka av detta vin, och då skulle de förvandlas till kärlek på kort tid, så som jag ser det. Om det därför vore möjligt att förse mig själv med sådana vinstockar så skulle jag vara den lyckligaste människan på Guds goda och vackra jord.”
[6] Jag säger: "Vinrankor, som skulle ge dig sådant vin, kan jag tillgodose dig med ganska lätt. En sådan förmodad inverkan på mänskligheten kommer du emellertid inte att kunna åstadkomma. Och det beror på att detta vin faktiskt upplivar människans kärlek, men endast under förutsättning att denna redan finns i människan. Där det emellertid inte finns någon kärlek utan bara ondska i människans hjärta, där upplivas bara det onda i henne på samma sätt som kärleken var i dig, och hon blir då bara förvandlad till en fulländad djävul,

och kommer att gå omkring och göra ont lika entusiastiskt som du vill göra gott.
[7] Därför måste man vara uppmärksam på vem man vill servera för att få njuta av detta vin. Men jag tänker icke desto mindre låta dig få ha en vingård med dessa vinstockar, men var högst uppmärksam på vem du vill skall dricka sådant vin. Sanningen är att mycket gott kan göras genom att ge liv åt kärleken. Ändå är det bättre att detta livas upp av Guds ord eftersom detta kommer att hålla i sig medan det med förtärandet av detta vin bara varar ett tag och sedan försvinner som själva vinet. Håll detta väl i minnet annars kommer du att göra mycket ont istället för gott."
[8] Säger köpmannen Jairus om detta: "Herre, i så fall skulle det inte vara någon mening med att driva upp en sådan vingård. För man kan inte veta om en person hyser gott eller ont inom sig när man överlämnar sådant vin till dem, och man kan dessutom hamna i en besvärlig situation när man genom att vilja ge liv åt någons kärlek bara skulle ge liv åt dennes ondska. Nej, nej, i det fallet skulle jag sannerligen lämna uppförandet av en sådan vingård väl åt sitt öde."
[9] Jag säger: "Det är samma sak för mig. Jag ska göra för dig vad du än önskar. Men jag säger till dig: varje sorts vin som odlats på jorden har mer eller mindre en liknande egenskap. Låt bara olika människor dricka från dina egna produkter ungefär den mängd du redan har druckit av mitt himmelska vin, så kommer du att se hur vissa helt övergår till kärlek medan andra blir rasande och slåss med knytnävarna, till den grad att man måste binda fast dem med rep. Men om redan jordiskt vin framkallar sådana reaktioner, så mycket mer det himmelska vinet."

Kapitel 64.
Herrens vilja är änglarnas kraft.

[1] Säger Jairus: ”Herre, om så är fallet, som jag faktiskt vid flera tillfällen tidigare hade övertygat mig själv om, då ska jag sluta med all vinodling och allt vindrickande i mitt hus. För enligt din försäkran, så kan rätt grad av kärlek också tändas genom ordet, och detta på ett sätt som varar, något jag tror är mycket sant och gott och ondskan måste därmed hållas på avstånd så mycket som möjligt. Om det är så, lämnar jag omedelbart all vinodling åt sitt öde och förbinder mig att efter detta himmelska vin aldrig dricka något jordiskt igen. Vad säger Du om detta mitt beslut?”
[2] Jag säger: ”Jag kan varken berömma eller klandra dig för det. Gör vad som verkar bäst för dig. Gör vad som bäst tjänar din själ i enlighet med en välgrundad åsikt. Du kan i vilket fall som helst få allt från Mig, som är gott, om det är vad du önskar, för du är noggrann och rättskaffens när det gäller allt som är gott och eftersom jag har lovat dig detta.”
[3] Säger Jairus: ”Herre, stanna i så fall med mig tillsammans med ditt sällskap, eller lämna kvar åtminstone två av dessa ungdomar åt mig, som kunde lära upp mig med all kärlek och visdom.”
[4] Jag säger: ”För närvarande kan jag och Mitt följe inte tillgodose din goda önskan, eftersom jag ännu har mycket att göra i den här världen, men två av dessa ungdomar, som du kan välja ut, vill jag lämna åt dig. Men akta dig så att du själv eller din familj inte hemfaller åt någon synd, för då skulle de bli dina förskräckliga fångvaktare och lämna ditt hus på momangen. Tänk på att dessa ungdomar är Guds änglar och oavbrutet kan se Hans anlete.”

[5] Jairus säger: ”Åh Herre, detta är återigen något bittert, ty vem kan garantera att inte varken genom tankar, ord eller gärningar synda åtminstone en gång om året ? Dessutom ett par fångvaktare inför vilka ingenting kan förbli fördolt, vilket knappast skulle bli en mycket trevlig överraskning. Det är därför som jag vill avstå också från denna begäran och lämna det som det är och var.”
[6] Jag säger: ”Mycket bra, låt det bli som du vill. Du är fri och ska inte placeras under något tvång, det kan du vara säker på.”
[7] Jairus säger: ”Nej, dessa ungdomar och faktiskt Guds verkliga änglar ser helt enkelt alltför rättvisa och söta ut. Det verkar vara omöjligt att begå en synd i deras närvaro. Därför låt det komma som kan komma, jag skall i alla fall behålla två.”
[8] Jag säger: "Okej då, två skall lämnas kvar för dig och synligt bo i ditt hus, så länge som de känner att det är rätt. Min vän Jonael ska noggrannt göra dig bekant med Mina vägar senare. Ty så länge som du och ditt hushåll vandrar på dessa vägar skall de stanna kvar och tjäna dig och skydda ditt hushåll mot alla bakslag, men om du avviker från Mina vägar, så kommer de också att gå ifrån ditt hus.”
[9] Jairus säger: ”Mycket bra, låt det bli så. Inget mer vin skall drickas i mitt hus, och med dess lager skall jag betala romarna den tioåriga beskattningen för de fattiga i detta område, som jag sagt; de druvor som växer i min vingård skall jag emellertid torka och äta som en angenäm, söt frukt, och sälja överskottet. Är det rätt så?”
[10] Jag säger: ”Perfekt. Vad du än gör av kärlek till mig och dina medmänniskor, som är dina bröder, skall göras väl och på rätt sätt.”

[11] Efter detta kallar Jag på två av ungdomarna, presenterar dem för Jairus och säger: ”Duger dessa två?" Jairus, himmelskt förtjust i hur de ser ut, säger: ”Herre, om du anser mig värdig, så är jag nöjd i djupet av hjärta, fast jag känner mig bara alltför ovärdig att besitta en sådan nåd från himlen. Men jag skall från och med nu oförtrutet sträva efter att undan för undan göra mig värdig. Och vad gäller mig själv, göra Din vilja, som blir ständigt heligare för mig.”
[12] Men de två ungdomarna sade: ”Herrens vilja är vårt vara och liv. Varhelst detta genomförs aktivt där är vi de mest aktiva medarbetarna, som har makt och styrka för detta till övermått, eftersom vår makt sträcker sig bortom all synlig skapelse. Jorden är som ett sandkorn för oss och solen som en ärta i en jättes hand, medan allt vatten på jorden inte skulle räcka för att väta ner ett hårstrå på vårt huvud. Och mängden stjärnor skälver inför andetaget från vår mun. Men vi besitter inte denna kraft för att skryta inför människornas stora kraftlöshet utan för att tjäna dem i enlighet med Herrens vilja. Därför kan och vill vi också tjäna dig i enlighet med Herrens vilja, så länge som du erkänner, godtar och respekterar sådant i handling. Men när du inte längre gör detta då har du också lämnat oss, eftersom vi inte är något annat än Herrens Guds personliga vilja. Den som lämnar oss, honom kommer vi också att lämna. Detta berättar vi för dig i Herrens fulla närvaro, vars anlete vi ser hela tiden och vars mildaste antydan vi hör kalla på oss och kraftfullt dra oss till nya gärningar.”
[13] Säger Jairus om detta: ”Mina fagraste ungdomar, att ni besitter en stor makt, som är oöverskådlig för oss dödliga, detta förstår och begriper jag ganska klart. Men jag är också kapabel till mycket, något som kanske ni inte är kapabla till själva, på det att jag är stolt över min

svaghet, vari det varken finns makt eller styrka. Men det finns icke desto mindre en styrka i denna svaghet genom vilken jag kan erkänna, godta och genomföra Herrens vilja.
[14] Naturligtvis inte i samma utsträckning som ni, ändå lägger Herren säkert inte på mig större börda än jag kan bära. Och i detta avseende är min svaghet ganska hedervärd för mig, eftersom det verkligen är värt att betänka att människans svaghet i slutändan icke desto mindre kan utföra samma Guds vilja som er omätliga styrka och makt.
[15] Och om jag så långt har förstått Herren rätt, kan det ändå vara så att Herren föredrar svaga barns handling, och att till slut kraften och gärningarna hos himlens stora och mäktiga andar ändå må låta sig ledas av jordens svaga små barn. Ty att komma och sitta vid småbarnens bord, eftersom Herren själv kommer till de svaga, då verkar det åtminstone för mig som om Han skall göra de svaga starka."
[16] Säger ungdomarna: "Ja, så är det verkligen och med rätta. Erkänn därför Guds vilja och handla i enlighet därmed och då har du redan vår kraft i dig, som inte är något annat än Herren Guds rena vilja. Vi har varken styrka eller makt av oss själva, och all vår styrka och makt är ingenting annat än Guds vilja som får sin uppfyllelse i och genom oss."
[17] Jag säger: "Just nu, från alla sidor. Vi har nu befäst oss själva, och därmed, alla era älskade. Vi skall resa oss från bordet och påbörja vår resa igen." Alla står upp, tackar och följer Mig ut i det fria.

Kapitel 65.
Anklagad och förklarad oskyldig.

[1] Jairus skulle icke desto mindre hellre få mig att stanna hos honom under dagen, men jag förklarar för honom att det fortfarande finns åtskilliga sjuka i denna trakt, som jag vill besöka längs vägen. Jairus frågar mig därför om han åtminstone kunde få göra Mig sällskap tillbaka till staden, och jag går med på detta. Han gör sig redo omedelbart men ber också ungdomarna att följa med honom.
[2] Men ungdomarna säger: ”Det är bättre för oss att stanna här, för gästerna i uthuset har rapporterat dig till romarna som upprorisk, och ditt hushåll skulle fara illa utan oss.”
[3] Jairus blir nästan vansinnig över ett sådant besked och han frågar omåttligt upprörd: ”Vilken satanisk person kunde ha sagt så till romarna, och vad kunde det ha satt i rörelse hos dem?”
[4] En ungdom säger: ”Se, det finns köpmän i Sykar som inte är så lyckosamma som dig själv; de kan inte köpa slott och ännu mindre förvärva stora landområden, så som du har gjort i Arabien vid Röda havet. Sådana köpmän avundas dig därför din världsliga förmögenhet och är fyllda med en önskan att ruinera dig. De skulle också lyckas denna gång om vi inte vore med dig. Men eftersom vi skyddar dig i Herrens namn, kommer inte ett hårstrå att krökas på ditt huvud. Men se till att du håller dig hemifrån i åtminstone tre dagar.”
[5] Detta lugnar Jairus och han skyndar sig för att följa med mig på färden.
[6] När vi förflyttar oss över slottsgården, möter en avskild del av romerska legosoldater och skurkar oss, som gör halt och befaller oss att stanna. Men Jag Själv går fram och visar upp passersedeln från Nikodemus. Men befälhavaren säger: ”Detta gäller inte vid misstanke om förräderi.”

[7] Jag säger: ”Vad kräver du av oss? Du förmåddes till detta steg genom den skamlösa lögnen hos ett gäng missunnsamma. Men jag säger er att det inte finns ett sant ord i detta. Om du kunde låna ditt öra så villigt till en lögn så låna den desto mer till den öppna sanningen, för vilken du hittar fler vittnen här än för några farliga svartsjuka människors skamlösa lögn i staden.”
[8] Säger befälhavaren: ”Dessa är fåfänga ursäkter och räknas inte inför mig. Bara genom att stå inför anklagarna vid domstolen kan sanningen slås fast; Kom därför hastigt och lustigt till domstolen, annars kommer vi att använda våld.”
[9] Jag säger: "Där borta ligger slottet. Endast slottets herre har utpekats som en upprorsman för dig. Gå dit och se om du upptäcker något spår av ett uppror. Men om du vill tvinga oss att följa med dig till din orättvisa domstol så kan vi svara dig med lämpligt våld tillbaka och så skall vi se vem som får krypa till korset. Gör därför vad du vill. Min tid har inte kommit ännu; Jag har berättat för dig att det inte finns någon skuld här. Men den som har rätten på sin sida skall också försvara denna i ord och handling.”
[10] Befälhavaren tar en snabb blick över vårt stora antal och ger order om att fånga in och binda oss. Legosoldaterna och skurkarna överfaller först ungdomarna och försöker fånga dem, men ungdomarna undviker dem så smart att ingen kan fångas in. Då soldaterna och skurkarna blir utmattade och sprider ut sig i försöken att fånga ungdomarna, eftersom de verkar försvinna i alla riktningar, säger Jag till befälhavaren: ‘Det verkar på mig som om det blir svårt för er att fånga in oss? ”Befälhavaren kastar sig efter mig med sitt svärd, men i det ögonblicket sliter en ungdom bort hans svärd och kastar det utom synhåll och förstör det på så sätt.

[11] Jag säger till befälhavaren: ”Vad kommer du att kasta dig över och hugga mig med nu då?” Befälhavaren säger vansinnig av vrede: ”Så det är så Roms myndighet respekteras här?! Bra, jag vet hur jag skall rapportera detta till Rom och titta sedan på ditt område inom kort och berätta om det fortfarande är detsamma. Ingen sten kommer att lämnas ovanpå en annan.”
[12] Men Jag pekar på hur hans soldater och banditer, ihopbundna av rep drivs framåt av ungdomarna. När befälhavaren ser detta börjar han bönfalla Zeus, Mars och till och med furierna för att skona honom från sådan förnedring.
[13] Men jag säger till ungdomarna att släppa soldaterna och banditerna igen, och dessa gör detta genast. Därefter säger Jag till befälhavaren: ”Nå, är du fortfarande angelägen om att prova din styrka på oss? Befälhavaren säger att dessa ungdomar måste vara gudar annars skulle det aldrig kunna vara möjligt att besegra hans utvalda krigare med bara händerna.
[14] Jag säger: ”Ja, ja, för dig och för typer av ditt slag borde de faktiskt vara gudar. Lämna oss därför så att vi kan fortsätta på vår färd och fortsätt med din utredning på slottet, annars kommer ännu värre saker att drabba dig.”
[15] Säger befälhavaren: ”Jag förklarar er härmed oskyldiga och tillåter er att fortsätta på er färd. Men ni, mina trupper, förflytta er till slottet, kontrollera allting och låt ingen lämna slottet innan ni har kontrollerat allt. Jag väntar på er här.”
[16] Säger en biträdande: "Varför inte undersöka dem själv på slottet? ” Säger befälhavaren:” Ser du inte att mitt svärd är försvunnet? En sådan utredning är inte möjlig utan ett svärd. ”Säger ställföreträdaren: ‘Vi har det inte bättre med en hårsbredd. Hur kan det här vara

giltigt utan vår utredning utan ett svärd? ”Befälhavaren säger: ‘Vad, är du utan vapen också ?! Det här är otäckt. Vi kan inte göra någonting utan vapen. Hm, hur skall vi gå vidare?”
[17] Jag säger: "Där borta, mitt på dagen, ligger era vapen, under det höga cederträdet. Gå och hämta dem, eftersom vi fruktar er lika lite med era vapen som utan dem.” Med detta rör de sig mot där deras vapen vilar.

Kapitel 66.
Botandet av den förlamade nära byn.

[1] Vi trycker ändå på österut och når snart en liten by, på cirka tjugo furlongs (*) avstånd från slottet. Hela samhället rusar glädjefullt ut för att möta oss, och frågar mjukt vad de kan göra för oss. Men Jag säger: ”Har ni inte sjuka bland er?” De bekräftar det och säger: ”Ja, vi har en som lider av gikt fullt ut."
[* 1 furlong ≈ 200 m]
[2] Jag säger: ”För hit honom då, så att han kan bli hel.” En av dem säger: ”Herre, det här kommer att bli svårt. Denna lidande person är så förlamad att han inte har kunnat lämna sin säng på nästan tre år, och hans säng är svår att flytta, eftersom den är fastgjord i marken. Skulle du vara beredd att gå och träffa honom?” **Jag** säger: ”Eftersom sängen är svår att flytta, varför rullar ni inte in den sjuke i en matta och tar med honom hit.” Som svar skyndar sig flera av dem till huset där den som drabbats av gikt ligger, lindar in honom i en matta och tar honom till Mig på gatan och säger: ”Herre, här är den stackars lidande personen.”
[3] Men Jag frågar den sjuke om han tror att Jag kan hela honom. Den sjuka slänger en blick på Mig och säger: ”Käre vän, du ser verkligen ut som om du kunde. Du

verkar verkligen vara en riktig healer. Jovisst, jag tror på det.”
[4] På detta sade Jag: ”Stig nu upp och gå då. Din tro hjälpte dig, men se upp med en viss synd från och med nu, så att du inte återfaller till gikt, vilket skulle vara mer akut andra gången än nu.”
[5] Och den sjuke reser sig genast upp, tar upp mattan och går. Då han först då inser att han är helt botad, faller han ner på knä framför mig, tackar Mig och säger slutligen: ”Herre, i dig finns mera än mänsklig makt. Prisad vare Guds kraft i dig. Åh, välsignad är kroppen som födde dig och ännu mera välsignad är bröstet som gav dig näring.”
[6] Men Jag säger till honom: ”Och välsignade äro de, som hör Mina ord, bevarar dem i sina hjärtan och lever efter dem.” Säger den sjuke: ”Herre, var kan man höra dig tala?”
[7] Jag säger: ”Du känner säkert översteprästen Jonael i Sykar, som offrade på Gerisim. Se, han har Mitt ord; gå och lär från honom.” Säger den helade: ”Herre, när är han hemma?” Jag säger: ”Han står här bredvid Mig. Fråga honom så kommer han att berätta.”
[8] Nu vänder sig den helade till Jonael och säger: ”Jehovas högvördiga överstepräst i Gerizim, när kan jag få komma in i ditt hus?”
[9] Säger Jonael: ”Ditt arbete har hittills bara bestått i att ligga ner, och i det tålmodiga uthärdandet av ditt lidande; därför kommer du inte att sakna någonting hemma. Res med oss idag och hör. Det skall inträffa ganska många fler händelser, och i morgon skall du förstå allt.”
[10] Säger den helade: ”Om det anses värt att resa i ett sådant samhälle, då följer jag med dig med mycken glädje. Ty, kära vän, när man var tvungen att tyna bort i en hård säng i tre år, med ofta outhärdlig smärta, och nu

genom ett gudomligt mirakel plötsligt blir läkt från den otäcka sjukdomen, då uppskattar man hälsan. Och vilken glädje ger det inte att promenera omkring med raka lemmar. Det är därför som jag skulle vilja göra som en David - dansa och hoppa framför dig, och med stora jubelrop prisa Herrens stora godhet."
[11] Säger Jonael: "Gå och gör så, så att det inför våra ögon skall uppfylla sig själv, som det står skrivet från Herren: 'Då ska den lama mannen skutta omkring som ett rådjur'"(Jesaja 35:6).
[12] Med detta kastas den helade av från mattan och förflyttar sig snabbt framför sällskapet och börjar hoppa och jubla, utan att låta någon hindra honom i hans glädje. Efter bara två eller tre furlonger möts han av de romerska legosoldaterna och underhuggarna tillsammans med deras ledare, som var förlagda till en sidoväg av de två änglarna vid slottet, som stör hans glädje och frågar honom vad han håller på med. Men utan att låta sig själv bli förlägen och utan att tyckas ta hänsyn till befälhavarens fråga, säger han medan han fortfarande hoppar och skuttar: "När människor blir glada blir boskapen ledsen, för människans lycka betyder döden för boskapen. Var därför glad, var glad." Så håller den helade på. Detta irriterar befälhavaren, och han förbjuder honom att föra sådant oväsen.
[13] Men den helade säger: "Varför förbjuda min glädje? Jag var sängbunden i 3 år med gikt. Hade du kommit till mig och sagt 'res dig upp och gå', och fått mig att bli frisk med ett sådan uttalande som jag är nu, då skulle jag ha dyrkat dig på ett gudomligt sätt tillsammans med alla dina heliga ord från din mun. Men eftersom du inte är sådan, och din makt är ett rent intet i jämförelse med min Herres, så lyder jag min mäktige Herre, och därför återigen var glad, var glad."

[14] Nu förbjuder befälhavaren honom på allvar att bedriva ett sådant skådespel och hotar honom med bestraffning. Men i samma ögonblick kommer två av ungdomarna till den glade och säger: ”Låt dig inte bli hindrad i din glädje.”
[15] När han ser de välbekanta ungdomarna, skriker **befälhavaren** till sin obeväpnade trupp: ”Dra er tillbaka! Se, ytterligare två Plutos tjänare!”
[16] Vid denna befallning lade truppen benen på ryggen på ett sätt som man inte hade sett förut. Men den helade hoppar och jublar nu desto mer, och ropar efter att de dragit sig tillbaka: ”Var glad, var glad; när människorna är glada blir nötkreaturen ledsna!” Sedan tystar han lite, och när han återvänder till Jonael, säger han: ”Min vän, om du inte har något emot att vi pratar medan vi går, kunde du göra mig bekant med några av denna Herres nya ord, som gav mig min hälsa? För om jag skall göra sådana Ord till min lag så måste jag känna till dem först.”
[17] Jonael säger: ‘Titta, vi närmar oss en annan by, som är en liten stad, enligt den nya romerska konstitutionen; det blir något för Herren att åter ta sig an. Men du skall ändå följa med oss in i staden; i mitt hus eller i Irhaels kommer du att få logi så länge som det behagar dig. Där skall du få bli bekant med allt. Vi är inte långt från staden nu. Denna ort som vi kommer till tillhör redan staden, enligt den nya romerska ordningen, men eftersom den huvudsakligen fungerar som en romersk fästning, avskilde de den från Sykar och omgav den med ett skyddsvärn och upphöjde den till en plats med ett eget namn. Området är inte stort, och med tusen steg skall vi ha det bakom oss. Sedan svänger vi åt vänster, och har då knappt sju furlonger kvar till Sykars byggnader. Ha därför bara lite mer tålamod så kommer dina önskemål att uppfyllas.”

[18] Säger den helade: ”Åh av Abraham, Isak och Jakob. Om det här området står under romersk ockupation då ligger vi illa till, eftersom den romerske befälhavaren för bara några ögonblick sedan måste ta till benen på det mest försmädliga sätt.”
[19] Säger Jonael: ”Detta skall vi lämna till Herren, som är med oss nu. Han kommer att reda ut allting extra bra. Men jag ser redan en avdelning krigare som är på väg mot oss med en vit flagga. På mig verkar detta vara ett bra tecken.”
[20] Säger den helade: ”Åh ja, såvida det inte är den vanliga romerska krigslisten? Ty romerska och grekiska legioner är ytterst skickliga i denna konst.”

Kapitel 67.
Den nya lagen om kärlek.

[1] Säger Jonael: ”Sådana knep kan ha lite framgång hos människor, men mot Guds kraft är sådana knep till ingen nytta. Endast ren och sann kärlek åstadkommer någonting hos Gud. Allt annat är bara som agnar i den starka orkanvinden. Var därför inte orolig, eftersom Gud är med oss. Vem kan då stå emot oss?”
[2] Säger den helbrägdagjorde: ”Ja, verkligen, du har rätt. Men Gud var utan tvekan också med Adam, ändå visste Satan hur han skulle lägga vantarna på honom med underfundig list. Och Mikael måste ändå, efter en tre-dagars kamp, överlåta Mose kropp till honom. Gud är visserligen utan tvekan allsmäktig, men Satan är fylld av den värsta slags list och detta har redan åsamkat Guds folk mycket skada. Därför är försiktighet nödvändig i närheten av en tiger, så länge den lever. Först efter att den är död kan man andas fritt utan att behöva vara försiktig.”

[3] Jonael säger: ”Du måste komma ihåg att under förgången tid tillät Herren Satan att handla si eller så, ty den först skapade andens (Lucifers) frihetstest måste tillåtas få ta lång tid, eftersom han inte bara var den första, utan också den största av de skapade andarna.
[4] Men denna tid har nått ett slut och mörkrets prins kommer nu att bli avsevärt begränsad och inte längre kunna att röra sig lika fritt som tidigare.
[5] Därför, om rätt kärlek till Gud bor inom oss, skall det bli lättare att gå omkring på jorden än vad som tidigare var fallet under lagens hårda ok.
[6] Från Adam till vår tid regerade visdomens lag och sådan visdom och en stark och ovillkorlig vilja krävdes för uppfylla en sådan lag inom en själv.
[7] Men Gud såg att människorna aldrig skulle uppfylla visdomens lag och kom därför själv till världen för att ge dem en ny lag om kärlek som de lätt kommer att kunna följa. Ty i visdomens lag lät Jehova bara sitt ljus stråla bland människorna. Ljuset var inte han själv, det flödade bara från honom till människorna på precis samma sätt som människorna har sprungit ut från honom, men ändå inte är Jehova Själv. Jehova Själv kommer emellertid till människorna genom och inom kärleken, tar andlig boning hos människan med hela sin sanning och gör därmed den skapade människan lik honom själv i allt. Då kan Satan inte längre genom sin slughet skada en människa som är beväpnad på detta sätt, ty Jehovas ande inom människan ser alltid igenom Satans knep hur dolda de än är och har alltid gott om makt för att upplösa Satans totala hjälplöshet.
[8] Profeten Elias beskrev mänsklighetens nuvarande situation, när Jehova kommer direkt till människorna i kärlek, som ett milt rassel som passerade grottan, men Jehova fanns inte i den stora stormen och i elden.

[9] Därför är det milda rasslet människornas kärlek till Gud och deras bröder där Jehova själv bor, medan han inte bor i visdomens storm och lagens flammande svärd.
[10] Och eftersom Jehova själv nu är med oss, för oss och bland oss, behöver vi inte frukta Satans knep lika mycket som sorgligt nog var fallet under antiken och i det förgångna; och du kan se den blodtörstiga romerska tigern i ögat ganska mycket modigare och mera obekymrat. Lade du inte märke till hur en hel legion just nu lade benen på ryggen på ett högst vanhedrande sätt inför de två ungdomarna? Ändå gör sådana ungdomar oss sällskap i stort antal och borde vi vara rädda för romare som närmar sig oss med vita flaggor? Inte ens i en dröm, säger jag, mycket mindre i verkligheten."
[11] Den helade ser förvånad ut och säger efter ett tag: "Vad sade du? Är Jehova nu ibland oss? Jag trodde att denne man som hjälpte mig bara var den väntade Messias? Hur kan Jehova och Messias vara En för dig?
[12] Jag har inga problem med att förstå att Jehovas makt genom Messias skall visa sig fullkomligare än alla profeternas tillsammans, men jag skulle inte ens ha vågat tänka, än mindre uttrycka att Messias och Jehova skulle vara En. Förutom att det står skrivet att man inte skall föreställa sig att Jehova har någon likhet med någonting, och nu denna människa, som sannerligen har alla attribut av en Messias, skulle han vara Jehova själv? Detta är okej för mig, så länge det är okej för dig som överstepräst.
[13] Att Messias kunde vara en speciell Gud trodde jag direkt efter att jag helats, för enligt skriften är vi alla gudar mer eller mindre, beroende på hur Jehovas lag efterföljs. Men att Han skulle vara Jehova själv? Tja, om det är så då borde vi handla annorlunda. Han själv har läkt mig - och det betyder nu att tacka honom på ett helt annat sätt."

[14] Här vill han genast komma över till Mig. Men Jonael håller tillbaka honom, och råder honom att göra det när vi kommer till Sykar och den helade är nöjd med detta.

Kapitel 68.
Den romerske befälhavaren och att leva i enlighet med läran.

[1] Men nu hade den romerska krigs-delegationen kommit fram, och deras ledare gav Mig en skriftlig uppmaning från detta forts överbefälhavare, genom vilken denne för allmänhetens skull bönfaller Mig att inte ta någon notis om vad som hände och att övertyga sällskapet om att inte sprida ut vad som hände, därför att det skulle åsamka honom skada, men inte gynna någon. Men att det skulle gagna alla mer än att skada dem om de gjorde den romerske överbefälhavaren till en vän snarare än till en fiende. Jairus borde också hålla tyst och vara säker på att lämnas i fred i sitt hem. Men skulle Jag i vilket fall besöka honom i hans residens eftersom han har hemliga och viktiga saker att diskutera med Mig?
[2] Mitt svar till skriftens budbärare var: ”Säg till din herre att hans önskemål skall bli tillgodosett. Men jag skall ändå inte komma till hans residens, utan om han vill tala med Mig om hemliga och viktiga spörsmål, så skall han invänta mig vid ingången till detta område, varvid Jag skall berätta för honom vad det handlar om, som han vill diskutera.”
[3] Med detta går budbäraren iväg med sitt sällskap för att framföra till sin herre allt som han hörde från Mig, och den senare går med sina ombud omedelbart till porten för detta ställe för att invänta Mig.

[4] Jairus frågar mig emellertid om en sådan inbjudan kan bli betrodd, eftersom han känner till denna överbefälhavares, som är överste, uttalade slughet. På detta sätt förmodas denne redan ha skickat många till den andra sidan.
[5] Jag säger: ”Käre vän, Jag känner honom också, både som han var och nu är. Ynglingarna har i honom ingjutit en respekt som är bestående och han betraktar dem som andar, och Mig som en son till deras gud Jupiter, och nu vill han ta reda på hur mycket substans det ligger i detta. Men Jag vet vad Jag skall säga till honom.”
[6] Jairus är nöjd med detta, även när vi kommer till porten där överbefälhavaren och hans officerare väntar på oss. Han stiger genast fram och hälsar vänligt på Mig, och dryftar genast sina angelägenheter.
[7] Men jag var snabbare och sade: ”Min vän, Mina tjänare är inte skyddsandar, och Jag är inte på något sätt son till din Zeus. Och nu vet du allting, som du ville veta om Mig och ämnade fråga Mig.”
[8] Befälhavaren blev förbluffad över att jag öppet berättade för honom det som han endast hade tänkt, men inte antytt för någon.
[9] Efter att ha varit konfunderad över detta ett tag frågar han Mig igen: ”Om du inte är detta så säg mig vilka du och dina tjänare verkligen är. För ni måste med alla mått mätt vara mer än vanliga människor, och det glädjer mig att bevilja er de rätta hedersbetygelserna”
[10] Jag säger: ”Varje människa som frågar uppriktigt och ärligt är värdig att bli besvarad på liknande sätt. Du har nu frågat mig ärligt och uppriktigt och du kommer att få ett liknande svar, så lyssna därför på Mig. För det första är jag det och den, som står framför dig, nämligen en människa. Det finns säkerligen många på jorden som ser ut som Mig, ändå är de inte människor utan bara mänskliga skal. Men ju mer fulländad en sann människa

är, desto mer makt och styrka ligger i hans insikter och verkningsfulla vilja.”
[11] Befälhavaren säger: ”Kan varje människa uppnå Din fulländning?”
[12] Jag säger: ”Sannerligen, om han gör det som Jag undervisar honom om för hans fulländning”
[13] Befälhavaren ber: ”Låt mig då höra om din lära så jag skall försöka handla så”
[14] Jag säger: ”Undervisningen kunde jag säkert låta dig få, men den skulle tjäna dig litet, eftersom du inte skulle leva efter den. Ty så länge som du förblir det som du av Rom är anställd för att uträtta, kan Min lära inte bli till någon nytta för dig, såvida du inte skulle lämna allt och följa Mig, annars vore det omöjligt för dig att leva enligt Min lära”.
[15] Befälhavaren säger: ”Ja, det skulle bli väldigt svårt. Du kunde icke desto mindre ge mig något av det grundläggande i din lära? Ty jag har redan förvärvat kunskap om många ting som jag är ganska bevandrad i, så varför skulle jag inte kunna få lite grepp om din lära? Kanske kunde jag ändå tillämpa den i viss utsträckning?”
[16] Jag säger: ”Min vän, eftersom Min lära består i att följa Mig, utan vilket man inte kan inträda i Mitt fullkomlighetens rike, hur skulle du då kunna tillämpa den?”
[17] Befälhavaren säger: ”Detta låter visserligen konstigt, men det kan ligga något i det. Låt mig tänka på det en stund.”
[18] Befälhavaren funderar en stund och säger: ”Menar du med det ett fysiskt eller i princip ett moraliskt följande?”
[19] Jag säger: ”Det som föredras när det gäller att följa Min lära är att, om möjligt, följa Mig kroppsligen kombinerat med att följa Min lära i moraliskt

hänseende, men där det personliga följandet på grund av yrket inte är möjligt, räcker det med att samvetsgrant följa läran moraliskt. Men Jag Själv och kärlek till Mig och alla människor måste vara grunden för samvetet, annars vore moraliskt efterliknande andligen dött. Förstår du detta?”
[20] Befälhavaren säger: ”Detta är oklart. Men om det är så, vad ska jag då göra med alla mina fina gudar? Mina förfäder trodde på dem. Är det rätt av mig att förbli trogen dessa förfäders tro, eller borde jag börja tro på judarnas Gud?”

Kapitel 69.
Gudarnas obetydlighet. Kärlekens mysterium.

[1] Jag säger: ”Käre vän, dina förfäder betyder ingenting, och ännu mindre de gudar som de hedrade, därför att dina förfäder har redan varit döda länge och deras gudar existerade aldrig utanför den mänskliga fantasin. Det fanns aldrig en verklighet bakom deras namn och bilder. Därför gör det verkligen inget att lämna en högst tom tro på dina gudar, eftersom de inte kan göda din själ mer än målad mat din kropp. Det ligger därför ingenting i allt detta, som sagt, men allt i den rena sanningen och livet i och genom denna sanning.
[2] För om du lever i lögnen då är livet självt inget annat än en lögn, och kan aldrig någonsin nå fram till en verklighet. Men om ditt liv framspringer ur sanning och är i sig självt sanning, blir allt som ditt liv då frambringar också fakta och verklighet. Ingen människa kan dock se och känna igen sanning genom lögnen, därför att för lögnen är allt en lögn. Endast för honom som är född på nytt av sanningens ande, som blir

sanning inom honom själv, och detta till fullo, för denne blir även lögnen till sanning.
[3] Därför att den som känner igen lögnen som en lögn är själv sanning i allt, eftersom han genast känner igen lögnen för vad den är, och detta är också sanning. Förstår du detta?”
[4] Befälhavaren säger: ”Min vän, Du talar rätt och riktigt, och inom dig finns det djup visdom. Men den stora, härliga sanningen, var finns den, och vad är den? Är saker sanna på det sätt vi ser dem eller ser kanske en svart mans öga det annorlunda än oss? En frukt kan smaka sött och behagligt för den ene, medan den för en annan är bitter och motbjudande. Sålunda talar allsköns mänskliga stammar olika språk, vilket av dem är sant och gott? Mycket kan vara sant för någon specifik individ, men enligt min åsikt kan det inte finnas någon allmän allomfattande sanning, och om det funnes någon, visa då var och vad denna är och vad den består i.”
[5] Jag säger: ”Sannerligen, Min vän, däri ligger den gamla gordiska knut som du så väl känner till, som än så länge inte har knutits upp av någon annan än den makedoniske hjälte som du har hört talas om.
[6] Vad du än kan se och känna med hjälp av köttet har samhörighet med köttet och dess redskap, och är på samma sätt obeständigt och förgängligt; så vad helst som är obeständigt och förgängligt, hur kan detsamma ge dig stadga för den evigt beständiga och odödliga sanningen?
[7] Det finns bara en sak i människan, och detta stora och heliga är kärlek, vilken är en verklig eld från Gud. Kärleken bor i hjärtat, inne i detta finns kärleken, och ingen annanstans finns sanning, eftersom kärleken i sig är själva grundfundamentet för all sanning i och utifrån Gud inom varje människa.

[8] Om du vill se och känna igen saker och ting och dig själv i deras fulla sanning, då måste du se och känna igen dem enbart utifrån detta din varelses sanna grundläggande fundament; allt annat är en villfarelse. Och människans huvud och vad som finns i detta tillhör sfären för din välkända gordiska knut, som ingen kan knyta upp endast genom att tänka.
[9] Endast med den skärande kraften av kärlekens gnista i människans eget hjärta kan han hugga sönder denna knut, och sedan i hjärtat börja tänka, se och känna igen, och endast längs denna väg sedan nå fram till sanningen om sig själv och varje annan varelse och liv.
[10] Ditt huvud kan skapa oräkneliga gudar för dig, men vad är de för någonting? Sannerligen säger jag dig, inget annat än fåfängliga, livlösa mönster producerade av hjärnan med dess slappa mekanismer. Endast i hjärtan kommer du finna en Gud, och denne Ende är sann, ty kärleken i vilken du fann den ende sanne Guden är själv Sanning.
[11] Denna sanning kan alltså endast sökas och hittas i sanningen, men huvudet har fullgjort sin del om det har givit dig nyckeln till sanningen. Ändå kan allt som driver dig och drar dig mot kärlek bli en nyckel till sanning. Följ därför en sådan dragningskraft och starka längtan och stig in i ditt hjärtas kärlek, så kommer du att finna sanningen, som befriar dig från all förvillelse.”

Kapitel 70.
Om kärlek saknas så finns det ingen sanning.

[1] (Herren): Ett exempel borde klargöra detta för dig.
[2] Betrakta ett fall där du har underlydande, som skall straffas eftersom de har syndat emot dina lagar. Du ser

verkligen till att de föreskrivna utredningarna utförs, och skall just till att få fram deras bekännelse genom alla slags kluriga frågor. Men de blånekar lika klurigt utifrån sina huvuden, som du utifrån ditt huvud ställt dina kluriga och kloka frågor. På detta sätt leder den ena lögnen till den andra, och då du inte kommer någonstans med dem dömer du dem till slut utan deras medgivanden, och bara på vittnesmål från ofta fientliga vittnen, hos vilka det inte heller finns någon sanning. Du måste således alltid ta för givet att inte ens en av tio svaranden fick en rättvis rättegång, med resultatet att den oskyldige och den skyldige delar samma öde.
[3] Alternativt, om du istället för att framträda som deras domare möter dina stackars bröder med kärlek, och väcker till liv ett kärlekssvar från deras hjärtan, så kommer dessa syndare att bemöta dig med ruelse och många tårar, och tillitsfullt och sanningsenligt bekänna hur, när och vilken synd de begick mot dig. Men låt då också straffet vara. Därför att straff är i sig inte sanning utan dess motsats, eftersom det inte härrör från kärlek utan utifrån lagens och dess givares vrede. Men vreden är i sig självt en dom i vilken det inte finns någon kärlek. Men där det inte finns någon kärlek, där saknas också sanning.
[4] Stanna därför kvar i den rena kärleken och handla inom dess sanning och makt, så skall du finna sanning överallt, och helt klart uppfatta att det verkligen finns en universell sanning som inte bara tränger igenom denna jord utan också hela oändligheten.
[5] Om du skulle handla mot mänskligheten på det sättet så skulle du i moraliskt avseende följa Mig på ett helt riktigt sätt, och genom en sådan efterföljd vinna evigt liv. Men om du fortsätter att vara så som du nu är, då kommer inget förutom natt och en tom, förljugen

tillvaro bli din lott bortom graven, vilket är kärlekens och sanningens andes död.
[6] Därför att detta jordeliv varar sannerligen endast en kort tid, sedan kommer oändlig evighet. Såsom du faller omkull så kommer du också att bli liggande, om äkta sanning inte har blivit levande inom dig.
[7] Nu vet du allt du behöver veta för tillfället. Men om du vill veta mera, gå då vid tillfälle för att träffa översteprästen Jonael i Sykar. Han skall för dig berätta allt som han har lärt, sett och uppdagat om Mig. Handla i enlighet med detta, så kommer du att bli salig.
[8] Befälhavaren, som har blivit helt tagen av Mitt tal, säger: ”Min vän, utifrån ditt tal att döma betraktar jag dig som den visaste av de visaste på jorden, och jag skall därför göra allt som du har rått mig till. Jag skulle nu bara vilja veta från dig själv vem du verkligen är. Ty se, trots det faktum av mitt skamfyllda nederlag mot de ynglingar som följer dig, av vilket jag inte kan komma fram till annat än att dessa ynglingar antingen är gudar eller andar från himlen, och därför är kapabla till att få mig på reträtt på ett övernaturligt sätt, erkänner jag ändå att du uppenbarligen måste vara mer än en vanlig människa enbart genom din utomordentligt stora visdom. Du har förmodligen redan avslöjat eller visat för dina många lärjungar vem du är, men du kan nu förstå att jag är helt uppriktig med min avsikt att bli en lärjunge till dig, åtminstone andligen. Berätta därför också för mig vad jag ska betrakta dig som. I grund och botten, vem och vad, och var kom du ifrån?”
[9] Jag säger: ”För det första har Jag i princip redan berättat allting för dig, och detta på ett sätt som du lätt kunde begripa om du tänkte på det, och för det andra har jag hänvisat dig till Jonael om det. När du kommer till honom ska du få reda på allt som du fortfarande saknar. Men uppehåll oss nu inte mer, för dagen går

mot sitt slut och jag har fortfarande mycket att uträtta idag.”
[10] Befälhavaren säger: ”Låt mig då följa dig till staden.”
[11] Jag säger: ”Vägen är klar, och om dina avsikter är goda gör då så. Men om du fortfarande bär på någon djävulsk plan så stanna hemma, eftersom en sådan vaktstyrka inte skulle förläna dig någon välsignelse. Du har redan fått prova på Min styrka.”
[12] Befälhavaren säger: ”Detta vore mig fjärran, trots att det i dessa oroliga tider, då den mytiska punkten närmar sig då judarna från sin Gud förväntar sig en mäktig frälsare från de romerska härskarna, ens öron är fulla av judiska viskningar om att en sådan frälsare redan finns här på jorden. Därför kunde jag lätt tänka mig att du vore den frälsaren, ja, jag har verkligen redan i hemlighet trott det. Men det får vara som det vill med den saken, jag betraktar dig som den visaste bland de visa, och älskar dig därför som mänsklighetens sanne vän; därför skall sådana tankar på intet sätt hindra mig från att för sanningens sak följa dig, personligen till Sykar och andligen genom hela mitt liv, trots att jag är medveten om att jag som romare inte därigenom kommer att upprätta en triumfbåge åt mig själv. Nu har jag helt avslöjat mig själv för dig, och frågar dig än en gång om jag kan beledsaga dig. Och du säger ja skall jag göra så, och om nej, så stannar jag ”
[13] Jag säger: ”Nå då, eskortera Mig, tillsammans med de som står vid din sida, så att du har giltiga vittnen till hands.”

Kapitel 71.
Herren vittnar om Fadern.

[1] Efter detta besked frågar jag befälhavaren om det inte finns några sjuka på det här stället. Säger befälhavaren: ”Min vän, om du också är bevandrad i helandets konst, bota då min fru.
Därför att hon drabbades redan för ett år sedan av någon hemlig sjukdom, som ingen läkare kunnat ställa diagnos på. Kanske din djupa visdom kunde identifiera denna sjukdom och hjälpa min fru ur den?”
[2] Jag säger: ”Jag kan berätta för dig att din fru är botad. Skicka efter henne.”
[3] Befälhavaren sänder omedelbart iväg en av sina tjänare, som den gladlynta hustrun möter upp redan på tröskeln och beger sig själv med honom till befälhavaren. Det senare är gränslöst förvånad och säger till mig: ”Min vän, du är en Gud."
[4] Jag säger: ”Ni människor är då alla desamma. När ni inte ser några mirakler, så tror ni inte. Ändå är ni välsignade för att ni tror, även om detta är på grund av undren. Den som ändå inte tror trots undren som jag åstadkommer har sjunkit ner i döden.
[5] Men i framtiden skall bara de människor uppnå välsignelse som tror enbart på grund av sanningen i Mitt Ord, utan under, och lever i enlighet med det. Dessa skall då upptäcka det enda levande undret inom sig själva, som kallas evigt liv, och detta kommer ingen att kunna ta ifrån dem.
[6] Du är nu förtjust över att jag har helat din fru genom Mitt hjärtas vilja och frågar dig själv oavbrutet: hur är detta möjligt? Men jag säger dig: om en man skulle leva i överensstämmelse med inre ren kärlek och sedan stötte på en sådan sanning, och han inte tvivlade mera på sin sanning, kunde han sedan säga till ett av de omgivande bergen: stig upp och kasta dig i havet. Och berget skulle stiga upp och kasta sig i havet.

[7] Men eftersom ingen sådan sanning finnes i dig eller i många andra, kan du inte bara inte uträtta sådana gärningar, utan måste ovanpå detta också många gånger hals över huvud förundras över att Jag, som är helt och fullt uppfylld av en sådan sanning, utför gärningar inför dig som kan åstadkommas endast genom den innersta levande sanningens kraft.
[8] Endast inom en sådan sanning kommer tron, som hos människan är andens högra hand, att bli levande i kraft-handling och Andens arm når långt och utför stora saker.
[9] Om du genom en sådan sanning kommer att ha tillräckligt stärkt dina andliga armar, då kommer du göra det jag nu har gjort inför dig, och dessutom kommer du att förstå att detta är mycket lättare än att lyfta en sten från marken med din kropps hand, och kasta den flera steg framför dig.
[10] Lev därför i enlighet med en sådan lära från Mig. Var sådana som gör saker och ting och var inte bara overksamma åhörare och beundrare av Mina ord, läror och gärningar, så skall ni inom er själva ta emot det som ni nu så mycket beundrar hos mig.
[11] Men allt jag visar er här gör jag inte av Min egen kraft utan av kraften från Honom som undervisade Mig innan världen fanns till. Och Han är Den som du kallar din Fader, även om du inte känner honom och aldrig har känt Honom. Men han, som du säger att han är din Fader, det är densamma som allting kommer ifrån, såsom änglar, sol, måne och stjärnor och jorden med allt i och på den.
[12] Som denne Fader emellertid undervisade Mig innan hela världen fanns till, på samma sätt undervisar jag dig, så att Fadern, som nu lever i världen, skulle bo och vittna i dig såsom i Mig om den ursprungliga rena sanningen, som kommer ur det eviga urfundamentet,

som kallas kärlek till Gud, vilket faktiskt är själva Guds väsen.
[13] Därför får du inte bli alltför hänförd av de tecken som jag åstadkommer inför dina ögon, så att du inte skapar en död tro under dom som ingenting gagnar, utan lever och handlar i enlighet med vad jag lär dig. Och du skall då komma över det som du nu beundrar hos Mig och omåttligt förundras över, för ni är alla kallade till att vara fullkomliga. Nu vet du allt. Gör så, så skall du komma att inifrån kunna skönja om jag för dig talade sanning eller inte. Bevisa därför Min undervisning genom gärningen, med ihärdighet och fjärran från halvhjärtat, och först då ska du förstå om denna lära är av människan eller av Gud."
[14] Efter denna viktiga instruktion säger **befälhavaren**: "Nu börjar det ljusna för mig. Trots de omätbara djupen av visdom i allt detta, som för oss vanliga människor till en början är svåra att begripa, ligger det ändå till slut inte så mycket i det. Ty om insikt kan uppnås genom gärningen allena, då lämnar jag alla ytterligare grubblerier över det, för att först efter att ha invigts i hela läran av Jonael skrida till handling på fullt allvar därefter. Och detta beslut står sig."
[15] Jag säger: "Bra, min vän; om du emellertid kommer till ljuset på detta sätt, låt detta ljus också lysa över dina bröder så kommer du med detta att bereda en belöning i himlen. Men nu beger vi oss mot Sykar; ty Jag har där också ytterligare något att uträtta. Och låt oss därför gå vidare."

Kapitel 72.
Världens slut och domen.

[1] Man ger sig av med befälhavaren tillsammans med sin botade fru och två av hans äldre ersättare som följer

med mig. Befälhavaren och hans fru tar Jonael mellan sig och diskuterar och frågar honom mångsidigt om den judiska religionen och hur Jag omnämns där medan den botade från sin gikt i den första byn deltar mycket entusiastiskt. Själv promenerar Jag tillsammans med Jonaels sju döttrar och hans fru. Även dessa frågar Mig mycket om vad som snart skall hända med världen, Jerusalem och Rom. Och jag ger dem riktiga svar, visar dem hur inom kort denna världs hemliga furste skall dömas och snart därefter alla hans anhängare. Samtidigt visar jag dem också på världens slut och en universell dom likt den på Noaks tid, och de frågar mig mycket förvånade om när och hur detta kommer att ske.
[2] Men jag säger till dem: "Mina älskade döttrar. Det kommer att bli som på Noaks tid. Kärleken skall minska och kallna helt, tron på ett rent liv och läror som erkänner Gud som från himlen uppenbarats för människorna skall förvandlas till mörkaste, död vidskepelse full av lögner och bedrägerier, och makthavarna skall återigen använda människorna som djur och slakta dem kallblodigt och högst hjärtlöst om de inte underkastar sig den bländande överheten utan protest. De mäktiga skall plåga de fattiga med alla typer av förtryck, och förfölja och undertrycka varje friare ande med alla tillgängliga medel. Så mänskligheten kommer att få genomlida värre prövningar än någonsin förr. Men då skall dagarna förkortas för de utvalda, annars skulle även de utvalda, som kommer att återfinnas bland de fattiga, kunna förgås.
[3] Men tills dess kommer ytterligare tusen år och inte riktigt ett andra tusen år att förflyta. Då ska jag skicka samma änglar som ni ser här nu till mänskligheten med trumpeter som samlar ihop. Dessa skall så att säga väcka den andligt dräpta mänskligheten på jorden från deras natts gravar och som en pelare av eld rullande

över världen kommer dessa många uppväckta miljoner att drabba samman med världens makthavare, och ingen kommer att kunna stå emot dem.
[4] Från och med då skall jorden bli ett paradis igen, och jag skall leda Mina barn längs den rätta vägen för evig tid.
[5] Men under loppet av tusen år efter detta skall mörkrets furste befrias för en mycket kort period av sju år och ett par månader och dagar för hans egen skull, vilket antingen leder till hans totala undergång eller hans möjliga återvändande.
[6] I första fallet skall jorden i sitt innersta omvandlas till ett evigt fängelse, medan jordens yttre skall förbli en paradis. Men i det andra fallet skulle jorden omvandlas till himlen, och kroppens och själens död upphör att finnas till för alltid. Om så, och hur? För närvarande får inte ens himlarnas främste ängel veta det. Detta vet bara Fadern. Men säg i detta skede inget till någon människa om det som jag har uppenbarat för er, tills ni - efter några år på jorden - får höra att jag har återuppstått."
[7] Men döttrarna frågar vari en sådan återuppståndelse skall bestå.
[8] Och jag säger till dem: "När ni skall ha hört, kommer edra hjärtan att vara sorgsna. Men bli tröstade, ty då skall jag 3 dagar efter detta vara mitt ibland er, för att Själv ge er vittnesmål om Nya Testamentet och nycklarna till Mitt eviga rike. Men se till att jag sedan finner er lika rena som ni är nu, annars kan ni inte bli mina brudar för evigt." De och deras mor lovar att högst omsorgsfullt hålla vad jag påbjöd och rådde dem till.

Kapitel 73.
Den helade Johannes och Jonael.

[1] Med detta når vi staden, och nämligen vid Irhaels hus, nu också Jorams. Jairus och befälhavaren med sin fru och de två suppleanterna kan inte få nog av dess nya skönhet, och den helade som var förlamad är också omåttligt förvånad, och säger till slut högt: ”Detta är bara möjligt för Gud. Som pojke hade jag ofta som rackartyg fångat ödlor inom detta slotts eller bostads förfallna väggar, som Jakob hade byggt för sin son Josef, och nu står det fulländat här såsom Jakob var säker på att inte ha byggt bättre själv. Inte någon mänsklig makt åstadkommer detta över natt. Nu vet jag var jag står i denna fråga och vet vad jag skall göra. Mitt namn är Johannes. Kom bara ihåg detta namn.”
[2] Denne Johannes är den, som Mina lärjungar en gång hotade för att han helade och drev ut demoner i Mitt namn utan Min uttryckliga tillåtelse, efter att Jag skickade ut dem under det andra året att undervisa folket. (Mark. 9, 38-40)
[3] Säger Jonael: ”Min vän, din vilja, ditt sinne och dina ord är bra, men du saknar fortfarande en sak, en riktig förståelse för Guds vilja. Kalla därför på mig de närmaste dagarna, eller stanna till och med kvar här, så skall jag närmare göra dig bekant med Guds vilja. Först då kommer du att kunna vidta alla de åtgärder i rätt ordning som du nu har ett gott sinne för att göra.”
[4] Säger den helade: ”Herren Gud må inspirera dig för det. Jag skall göra, som du råder mig, därför att jag kan se att du är en verklig vän till denne store profet och därför följaktligen får sann upplysning från Honom. Denna profet står emellertid över allt och jag tror att det är precis Honom som David profeterade om på följande sätt:
[5] ’Jorden är Herrens och allt vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå. Ty han är den som har lagt hennes grund på haven, den som på strömmarna har

berett henne fäste. Vem får gå upp på HERRENS berg, och vem får träda in i hans helgedom? Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som icke vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt. Han skall undfå välsignelse av HERREN och rättfärdighet av sin frälsnings Gud. Sådant är det släkte som frågar efter honom; de som söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. Sela.
[6] Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin. Vem är då ärans konung? Det är HERREN, stark och väldig, HERREN, väldig i strid. Höjen, I portar, edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin. Vem är då denne ärans konung? Det är HERREN Sebaot; han är ärans konung. Sela.'
(Psalm 24, svensk översättning från 1917 års Bibel).
[7] Och jag, Johannes, som har blivit botad av Honom, vittnar här öppet om att det är Honom personligen som David sjöng och profeterade om på så sätt. Därför all lovprisning till Honom för evigt."
[8] Säger **Jonael**: "Min vän, du står nu på fast mark. Men oss emellan sagt så är det för närvarande inte läge ännu för att prata på detta sätt. Men, som han sade själv, först när Han kommer att ge sig av härifrån, kanske till Galiléen, skall vi börja undervisa människorna. Och när han då kommer tillbaka till oss för en kort tid, kommer han att finna våra portar med rätt bredd och världens dörrar med tillräcklig höjd för Hans inträde, vilket betyder att våra hjärtan skall vara så öppna som möjligt och vår kärlek till Honom vara höjd ovan stjärnorna, därför att porten är vårt hjärta, som skall vara öppet, och vår äkta kärlek till Honom dörren som ska vara höjd över allt."
[9] Här går Jag över till dem båda och lägger mina händer på deras axlar och säger: "Det är rätt så, Mina

älskade vänner. Varhelst ni möts i Mitt namn skall Jag där vara bland er allsmäktig och styrkande, även om det inte är synligt. Men Jag kan höra en skojare på stadens gator. Låt oss vara tysta. Vi ska se vilken anda som uppfyller och leder dessa människor."
[10] Jairus går fram till mig direkt och säger: "Herre, det här är en ond skojare och det bådar inte gott. Om du vill ska jag beordra fram två legioner här på en gång, så kommer lugnet genast att återställas."
[11] Jag säger: "Låt det vara. Om det skulle behövas så har jag sannerligen ordentliga vakter till hands, men du kunde gömma dig lite i huset, så att ingen såg och kände igen dig. Eftersom ingen god ande bor i denna stad bland människor, och de kunde senare orsaka mycket skador på dina egendomar."
[12] Jairus säger: "Men jag har fortfarande de två ungdomarna - dessa kommer att skydda mina egendomar."
[13] Jag säger: "Trots detta, låt det vara för tillfället, för om jag var i behov av mänsklig hjälp så kunde jag be översten, som också är här, om det." Jairus är nöjd och tar sin tillflykt till Irhaels hus.

Kapitel 74.
Återgälda inte ont med ont.

[1] Snart därefter kommer en ganska stor folkmassa beväpnad med käppar och hotar oss, i deras mitt finns de tio som blev stumma av läkaren den första dagen, medan folkmassan hotfullt kräver att de förstnämndas tungor skall lösgöras.
[2] Läkaren Joram stiger emellertid genast fram och säger kraftfullt med manlig röst: "Åh, ni ondskefulla barn! Är detta det nya sättet att komma till Gud för att tigga om barmhärtighet?"

[3] Folkmassan tar ett steg tillbaka och skriker: ‘Vem är Gud här och var är Han?! Du din bredaxlade hädare, du ger inte uttryck för att själv vara Gud, och inte heller den där trollkonstnären från Galiléen?!'
[4] Joram svarar ännu häftigare: ”Vem är er trollkarl från Galiléen, era eländiga krakar?” Folkmassan vrålar: ”Det är snickaren från Nasaret, som heter Jesus, som vi bara alltför väl känner till, och hans mamma som också är här, tillsammans med hans bröder och systrar! Vi känner också hans far, som skall ha dött för ett år sedan, av sorg har vi hört, eftersom hans fru och barn inte ville lyda honom och anses ha fört honom bakom ljuset på alla möjliga sätt!”
[5] Vid denna ringaktning blir Joram fullständigt rasande. Med Jakob och Johannes, som ansluter sig till honom, kliver han hastigt fram till Mig och säger: ”Herre, Herre, Herre, vill du inte låta eld falla från himlen för att förtära dessa män? De oförskämda lögnerna som dessa män vågar ropa ut är ett skri till himlen.”
[6] Jag säger: ”Lugna ner er nu, ni åskbarn. Låt dem ljuga; Finns det en eld som brinner mera vildsint än lögnens? Gör gott mot dem på toppen av detta så kommer de att rusa iväg med glödande kol över sina huvuden. Kom ihåg det. Återgälda aldrig ont med ont och dåligt med dåligt.” De tre ångrar sig och Joram frågar vad han ska göra med dessa missfoster.
[7] Jag säger: "Gör vad de ber om i Mitt namn och be dem att ge sig av.” Och Joram talar till folkmassan: ”I Herrens namn, låt alla de tala som nu är stumma bland er och gå sedan iväg hem, och prisa Gud.”
[8] Efter dessa Jorams ord lossas tungorna hos alla dem som var stumma, men ändå lovprisade ingen Gud förutom en, som åtminstone uppmanade dem till det. Men när de andra sade: ”Du dumbom, gjorde Jehova

oss stumma? En invigd trollkarl tillfogade oss denna skada, och skall vi lovprisa trolleriets hedniska gud? Om vi gjorde detta, vad skall vi förvänta oss från Abraham, Isak och Jakobs allsmäktige och sanna Gud?”
Därefter gav sig den något bättre också av med de andra nio, utan att våga ge Mig den vederbörliga äran.
[9] Joram och alla de som följde Mig blev förargade över detta och Simon Petrus steg också rasande fram till Mig och sade: ”Herre, det är bra att det behagar dig, men om jag bara hade en gnista av Din andliga kraft och makt vet jag vad jag skulle ha gjort med dessa enfaldiga och ondskefulla hädare av Ditt namn, som är överheligt för mig.”
[10] Jag säger: ”Simon, har du redan glömt vad jag undervisade om på berget? Vad gott kan man åstadkomma genom att löna ont med ont? Om du skulle laga till en måltid som i sig själv inte smakar någonting, vinner man då något på att tillsätta galla och aloe, istället för att krydda det med salt, mjölk och honung? Om du sätter till något ännu bättre till en redan god måltid, så kommer säkert ingen att kalla dig dum, men om du gör en redan dålig måltid sämre med ännu sämre ingredienser, var finns den människa som inte kommer att säga till en: ’Titta vad den fåntratten gör?’
[11] Ty se, ännu mera så är det med människor. Om man lönar ont med ont, fråga dig då själv huruvida deras ondska förbättras. Om man emellertid återgäldar ont med gott, så kommer man att förmildra det onda i ens broder och kanske till slut göra honom till en god broder.
[12] Om en husbonde har en tjänare som han anförtror mycket, medan den senare, som känner till husbondens godhet, begår en försyndelse mot honom och därför förtjänar bestraffning, och då han uppmanas att ta ansvar för sin trolöshet, möter sin herre med raseri och

skymfar honom, kommer då detta att mildra husbondens inställning mot sin tjänare? Nej, säger Jag till dig; i detta fall kommer husbonden bara att bli arg på den trolösa tjänaren och låta fängsla och kasta honom i fängelse.
[13] Om tjänaren emellertid förstår att husbonden är på väg att behandla honom strängt, och han faller ned framför honom för att ångerfullt bekänna sin överträdelse och vänligt och kärleksfullt be om förlåtelse, kommer då inte hans herre att behandla honom som tidigare? Nej, säger jag. Genom tjänarens inställsamma ruelse kommer husbonden inte bara att vara mild och medgörlig utan kommer dessutom att göra gott mot sin tjänare.
[14] Löna därför inte ont med ont om ni vill att alla ska bli goda. Om ni emellertid dömer och bestraffar dem som har syndat mot er, då kommer ni alla till slut att bli ondskefulla varför det inte längre kommer att finnas riktig kärlek och godhet i någon av er.
[15] Den mäktiga skall ta på sig att bestraffa de som syndar mot hans lagar; De som syndar kommer emellertid i sin tur att flamma upp av hämndbegär och kommer att försöka förstöra för den mäktiga. Då frågar jag: vad gott kommer ut av allt detta?
[16] Döm och fördöm därför ingen, så att ni inte blir den som döms och fördöms. Har ni nu alla förstått denna Min viktigaste undervisning, utan vilken Mitt kungarike aldrig kan få en plats i er?”

Kapitel 75.
Hur man handskas med kriminella.

[1] Säger Simon Petrus: ”Ja, Herre, vi har verkligen förstått det i grunden; ändå ligger det, enligt min åsikt och i linje med din undervisning, en olägenhet i detta

resonemang på det sättet att, om alla bestraffningar skulle avskaffas, så skulle överträdarna snart föröka sig som gräset på jorden och sanden i havet. Varhelst en lag stiftas så måste denna ha en motsvarande straffpåföljd, annars fungerar denna lika bra som ingen lag alls. Eller kan en lag råda utan påföljd?”
[2] Jag säger: "Min käre Petrus här dömer du som en blind bedömer färgen på ljus. Gå och titta på de högt uppsatta ämbetsmännens djurparker; där kommer du att se alla slags djur: tigrar, lejon, pantrar, hyenor, vargar och björnar. Om sådana vilddjur inte förvarades i starka burar, vilket liv skulle då vara säkert i grannskapet? Men vilken dårskap att också bura in de blida lammen och duvorna?
[3] Helvete kräver naturligtvis högst stränga lagar, kopplat till högst smärtsamma påföljder, men Mitt kungarike, som är himlen, kräver varken någon lag, och än mindre någon påföljd.’
[4] Jag har inte kommit för att utbilda dig för helvetet genom lagens stränga påföljder, utan för himlen genom kärlek, ödmjukhet och sanning. Om jag nu befriar er från lagen genom Min nya lära från himlen, och visar er den nya vägen genom hjärtat till det sanna och evigt friaste livet, varför vill ni i så fall alltid leva dömda och fördömda under lagen utan att tänka på att det är bättre att kroppsligen dö tusen gånger om under kärlekens frihet än att bara för en dag vandra omkring döda under lagen?
[5] Det behöver inte sägas att tjuvar, rånare och mördare måste infångas och fängslas, för de är som de vilda, våldsamma djur som dag och natt likt avbilder av helvetet lever i hålor i jorden, under jakten på byte. Att på ett tillbörligt sätt jaga efter dessa är till och med en plikt för himlens änglar, men ingen kommer att tillintetgöra dem. De måste hållas fängslade för att

lugnas ner och tämjas, och endast i fall av våldsamt motstånd kommer de att skadas och, om de är helt oböjliga, kan deras kropp också slaktas, för då är ett dött helvete bättre än ett levande.
[6] Men vem som än går vidare för att döma och döda en fängslad tjuv, rånare och mördare kommer en gång att tvingas möta Min vrede, ty ju strängare människor dömer och bestraffar sina gärningsmän, desto grymmare, noggrannare, hårdare kommer de fortfarande fria brottslingarna att bli, och när de bryter sig in i ett hus på natten kommer de inte bara att ta det de hittar, utan kommer också att mörda och förgöra alla, som skulle kunna förråda dem.
[7] Om man emellertid avskaffar den stränga domen och klokt föreslår för alla människor att också ge bort rocken till den som ber någon om en skjorta, då skulle tjuvar fortfarande komma till en och be om ditten och datten, men de kommer inte att plundra eller mörda.
[8] När väl människorna en gång av sann kärlek till sina bröder och systrar, till följd av sin kärlek till Mig, upphör att samla denna jords åtråvärda men förgängliga varor och istället söker efterlikna Mig, då kommer det snart inte längre att finnas några tjuvar, än mindre rånare och mördare.
[9] Den som tänker att man genom stränga lagar och allt kärvare domar så småningom kommer att kunna göra sig av med alla ogärningsmän misstar sig grovt. Helvetet har ännu aldrig saknat dem. Vilken nytta har man av att döda en djävul om helvetet istället för denna som dödats skickar tio, var och en av dem värre än tio av det tidigare slaget skulle ha varit? Om den onde, när han kommer, upptäcker att han återigen bekämpas av ondska kommer han att bli rasande och förvandlas till en fullständig Satan, men om han inte möter något

annat än kärlek, ödmjukhet och tålamod, så avstår han från sin ondskefulla handling och fortsätter på sin väg.
[10] När ett lejon ser en tiger eller någon annan fiende närma sig honom, blir han snabbt rasande, kastar sig över honom med all kraft och tillintetgör sin fiende. Men han tillåter en svag liten hund att leka med honom och blir då ganska mild. Och om en fluga kommer och sätter sig på hans starka tassar, tittar han knappast på den och låter den flyga bort obehindrat, ty att fånga myggor och flugor är under ett lejons värdighet. Det kommer också att vara varje kraftfull fiendes inställning till en såvida man inte motsätter sig honom med kraft.
[11] Därför bör du hellre välsigna dina fiender än att fånga in, döma och fängsla dem, så kommer du att samla levande kol över deras huvuden och därmed förhindra dem från att skada dig.
[12] Med kärlek, ödmjukhet och tålamod kommer du att lyckas överallt. Men om du dömer och fördömer människor, som trots sin blindhet fortfarande är dina bröder, kommer du bara att så förbannelse och oenighet bland människorna på denna jord - istället för evangeliets välsignelse.
[13] Därför måste ni vara Mina lärjungar fullt ut i ord, lärande och gärning, om ni vill vara och bli Mina tjänare när det gäller att sprida Mitt rike på jorden. Om ni emellertid inte vill det, eller om det verkar alltför ansträngande eller inte rätt för er själva, så är det bättre för er att återvända hem; Jag kan ändå framkalla lärjungar från stenar för Mig själv."

Kapitel 76.
Människan vet vad som är gott men gör det som är ont.

[1] Säger Simon Petrus: "Herre, vem skulle vilja lämna Dig, eller inte tjäna dig? Endast Du ensam har sådana

ord för livet som aldrig kommit ur någon människas mun tidigare. Vi skall göra allt du ber oss om, men be oss bara inte om att lämna Dig. Utan ha tålamod med vår stora svaghet och stärk oss med nåd från Fadern i himlen, som också stärkte Dig Själv, där du står helt och fullt i ett med Din Fader i himlen, och undervisar och handlar.
[2] Vi tänker göra som du lärde oss på berget, att alltid fråga fadern i Ditt namn och säga: 'Fader i himlen. Tillkomme Ditt rike, och ske endast din heliga vilja. Och förlåt oss också våra svagheter och synder såsom vi förlåter dem som gjorde överträdelser mot oss."
[3] Jag säger: "Sannerligen Simon, detta språk är mer tilltalande för Mig än ditt tidigare som försvarade lagen och dess påföljder. Till vilken nytta för en nation eller rike är en fred och ordning om den framtvingas med strängaste våld? Det kommer visserligen att fungera för en liten tid, men när det blir för mycket för de underkuvade djävlarna, skall de störta fram och med ett fruktansvärt förakt trampa ned både lag och lagstiftare. Därför att vem som än måste hållas kvar och ledas med våld är fortfarande en djävul, bara den som låter sig ledas med kärlek, mildhet och tålamod är som en Guds ängel och värdig att vara den allra högstes barn.
[4] Med kärlek uppnår man allt medan det onda vaknar ur sin sömn genom våld. Vad gott kan då komma över jorden ur att djävlarna vaknar?
[5] Det är därför oändligt mycket bättre om kärleken och mildheten växer och hela tiden förblir vaken bland mänskligheten och med detta tvingar djävlarna att sova, på det att man inte skadar jorden, snarare än att väcka djävulen genom maktens vrålande oväsen, så att de sedan förstör jorden med allt på den. Säg Mig hur du kan eller vill invända mot detta."

[6] Simon Petrus säger: ”Herre, här kan det inte finnas någon invändning, eftersom detta är helt klart och begripligt. Men hur många människor som nu bor på jorden vet något om denna heliga sanning? Herre, se, här finns legioner av änglar från himlen, sänd ut dessa till alla jordens människor för att förkunna en sådan sanning. Om detta kunde hända så tror jag att det snart skulle bli ljusare och bättre på jordens syndiga mark.”
[7] Jag säger: ”Nu tänker du såsom du förstår det, men jag måste vara av en annan åsikt här. Du förstår att det finns alltid tusen gånger fler änglar bland mänskligheten än du ser här, och som handlar utifrån människornas innersta känslor och sinnen, så att människan inte därmed medvetet tvingas till någonting och kan utan att vara till skada för hans fria vilja godta sådana tankar, önskningar och styrningar som sin egen och följa dem. Men vad händer?
[8] Människornas hemliga tankar är visserligen bra, de har goda önskningar och fattar lovvärda beslut, men när det gäller handling, så ser de till världen och dess gods och deras kötts bedrägliga behov, och gör och handlar på motsvarande sätt dåligt och självviskt.
[9] Låt Mig föra fram tusentals renodlade missdådare inför dig och fråga dem om de inte vet om att de gör det onda, och de kommer alla att tala om för dig att de vet det. Men om du frågar dem varför de gör det onda så kommer många att säga dig: ’Eftersom det ger oss nöje’. Och andra säger: ’Vi skulle visserligen kunna göra gott, men eftersom andra gör ont så gör vi det också.’ Och ytterligare andra säger: ’Vi känner visserligen till det som är gott men kan inte utföra det, ty det är emot vår natur, och vi måste hata den som kränker oss.’
[10] Se sådana svar och mer skall du stöta på och från detta förstår du säkert bara alltför kvickt att även de

mest ökända missdådare inte är utan kunskap om det som är gott och sant, men ändå gör det som är ont.
[11] Men om människor gör det onda utifrån sina innersta övertygelser, vad kan då förväntas av en kunskap som kommit till dem utifrån? Sannerligen säger jag eder att från och med nu kommer människan att från himlen ges kunskap om det som är gott och sant, och för detta kommer de att döda Mig och dig och andra som undervisar dem om att göra det goda och att avstå ifrån och undvika det onda."
[12] Säger Simon: "Herre, i så fall kan hela världen också bli av djävulen. Vad beror en sådan mänsklig värld på som inte vill kännas vid och acceptera det goda?"
[13] Jag säger: "Den som liksom du talar i ögonblickets hetta, är ännu långt ifrån Mitt rike. Men efter att Jag har stigit uppåt kommer du tala på annorlunda sätt. Men nu har det blivit kväll, och låt oss därför kliva in och styrka våra trötta lemmar."

Kapitel 77.
Herren vet den rätta åtgärden.

[1] På dessa ord, trängdes nu många som tidigare hade flyttat till denna plats under samtalet med Simon Petrus, fram mot Mig och krävde att få se under och sade: "Om du kunde utföra tecken inför de blinda, som inte har någon kunskap eller förståelse och därför inte kan utvärdera dem, så utför dem också inför oss. Om de är äkta, då ska vi också tro på dig, men om de är falska och dåliga, då vet vi vad det överlåter till oss att göra för vi är invigda i alla ting."
[2] Jag säger: "Bra, om ni är invigda i alla ting, varför behöver ni då tecken? Om ni är så kloka att ni inbillar er besitta Guds visdom om allting, då bör ni ändå förstå huruvida det jag undervisar om är sant eller osant. Vad

skall man säga om tecknen då? Men under dessa senaste tre och en halv dag har det redan förekommit tecken av en högst ovanlig karaktär i stor mängd, för vars äkthet hundratals vittnen står här. Om dessa inte räcker för er, då kommer inga nya heller att räcka för era illvilliga hjärtan. Gå därför härifrån frivilligt, om ni inte vill bli bortförda med våld."
[3] De som avfärdas skriker ut: "Vem kommer att, och vem kan och har tillåtelse att föra bort oss med våld?! Är inte vi herrar över denna plats, som lever och handlar och arbetar och regerar här som medborgare i Rom. Vi kan faktiskt genast avlägsna och driva bort dig, men inte föras bort av dig din inskränkta galilé, som du skulle vilja. Och vi befaller dig med full myndighet att lämna denna stad vid midnatt, eftersom vi är trötta på att du håller till runt omkring här."
[4] Jag säger: "Åh, ni blinda dårar. Hur mycket längre ämnade ni leva i er maktfullkomlighet? Det skulle bara kosta mig en tanke så vore er maktfullkomlighet till damm. Gå därför tillbaka till era hus, eller också kommer den plats ni står på att uppsluka er."
[5] I det ögonblicket öppnar sig jorden vid deras fötter, med rök och lågor som väller fram. När hädarna ser detta, klagar de högljutt: "Ve oss. Vi är förlorade efter att ha syndat mot Elias." Med ett sådant ramaskri ger de sig av och klyftan stängs. Men vi rör oss tyst in i Jorams hus.
[6] När vi alla inträder i kamrarna i Irhael och Jorams hus, är allt där redo för kvällsmaten. Jag välsignar den varvid alla sätter sig till bords, inalles nästan tusen personer. Alla äter och dricker, berömmer matens och vinets fantastiska smaker, är glada och på gott humör. Endast befälhavaren, som med sin fru och några ombud hade eskorterat oss från föregående plats, var nedstämd

och åt och drack lite. Jonael kom och satte sig bredvid honom för att fråga om orsaken till hans dysterhet.
[7] Befälhavaren suckade djupt och sade: ”Min ädla och kloka vän, hur kan man vara glad om man förstår att nästan hela mänskligheten är tusen gånger för dålig till och med för det lägsta helvetet, om det finns något? Där två hungriga vargar hittar ett ben och startar en rasande kamp förstår man: För det första att de är vargar, djur utan förnuft, naturliga maskiner, som drivs av kraftfulla naturliga behov för att mätta sig själva; och för det andra att de är i avsaknad av ansvar, som en svällande och stigande ström som på grund av sin enorma vattenmassa inte kan förhindra förstörelse av allt i närheten. Men här finns människor som enligt sitt eget vittnesmål behärskar alla nivåer av utbildning och visdom, men ändå är ondskefullare än alla vargar, tigrar, hyenor, lejon och björnar. De kräver att man tar all hänsyn till dem själva men vill inte ge det minsta av detta till medmänniskan. Säg vän, är också dessa människor? Förtjänar de någon nåd? Nej, säger jag, tusen gånger nej. Vänta bara, era grova människor. Jag ska tända ett ljus för er så att ni aldrig någonsin mera vet varken ut eller in.”
[8] Jonael säger: ”Men vad ska du göra? Om du stöter bort dem, kommer du att skapa fiender någon annanstans. Dessa ger information om dig i Rom, där du kan komma att bli illa ansedd och eventuellt drabbas av förvisning till Skytien. Lämna därför hämnden uteslutande till Herren, och du kan vara säker på att han skall komma på den rätta åtgärden för detta människor.
[9] Läs historien om mitt folk, så kommer det att visa dig på en hårsbredd när hur Herren alltid bestraffade deras synder högst hårdhänt och ofta obevekligt. Och jag säger er att himlens och jordens Herre är oföränderligt densamme som han varit från evigheten.

Han har stått ut länge, fylld av det största tålamod och lämnar aldrig nationen utan lärare och tecken från ovan, men bevare människorna om Hans tålamod tar slut. När han väl viftar med käppen veknar han inte förrän alla nationens lemmar är sönder och benen blivit möra som tunn mos.
[10] Vad du än skulle åstadkomma här med bara mycket farlig ansträngning kan Han göra med sin svagaste tanke. Men så länge Herren själv har inställningen att tolerera sådana människor, skall vi inte bära hand på dem.
[11] Du har säkert sett hur lätt det var för Herren att klyva jorden framför skurkarna och få rök och eld att välla fram ur den gapande klyftan? För honom hade det sannerligen varit precis som lika lätt att omvandla dessa hädare till damm och aska. Men det behagade Honom att bara skrämma dem och driva dem på reträtt.
[12] Om det räcker för Herren, låt det räcka oss, ty endast Han vet hur man alltid kommer på rätt åtgärd. Men om Herren synbarligen är vid gott mod medan han är ibland oss, och till och med visar lite glädje i oss få, varför ska vi vara dystra och ledsna? Var lycklig och vid gott mod, och glad över Guds nåd och lämna allt annat åt honom."

Kapitel 78.
Mildhet och tålamod är effektivare än ilska.

[1] Säger befälhavaren: "Käre kloke vän, du har talat väl och bra, men vad skall jag som främling säga om detta? Jag tror nu och är övertygad om, från mina djupaste skrymslen och vrår, att denne Jesus från Nasaret inte är någon annan än den allra sannaste gudomen i mänsklig gestalt. Och det som säger mig detta är inte så mycket de stora under som han utfört, utan snarare hans

obegränsade visdom. Ty den som önskar skapa en värld måste vara lika klok, som Han är, i vart och ett av Sina ord.
[2] Men dessa uslingar som högst avskyvärt kallar sig själva för Guds barn, till vilka Gud under alla tidsåldrar har talat antingen direkt eller indirekt, och nu när han kommer till dem själv fysiskt, hånar de Honom som vanliga rackarungar på gatan och vill till och med avlägsna Honom från staden. Min vän, jag är en romare, religiöst en sned och vind panteist, därför en blind hedning, ändå kommer jag att ge mitt liv för denna nya tro.
[3] Om det vore hedningar, skulle jag avhålla mig från att ingripa mot dem i dessa delar, men eftersom de kallar sig Guds barn, som antas vara deras evige fader, och de hånar honom på detta sätt, kan jag inte som främling visa dem fördragsamhet.
[4] De hade lust att jaga bort Herren Gud. Nu är det de som skall jagas bort. Ohyran och ogräset måste bort, så att en ren och hälsosam frukt blomstrar på detta fält, som Herren själv skötte. Ty om ogräset finns kvar här kommer det att förstöra allt som Herren så fantastiskt har sått här. Var helt ärlig - har jag rätt eller fel? Vad borde betyda mera för mig, Herren eller detta gatugrus?”
[5] Säger Jonael: ”Att du har helt rätt i din åsikt, bör verkligen ingen bestrida, men huruvida detta är väsentligt just nu är en annan fråga. Det är fullt möjligt att dessa hädare, gränslöst uppskrämda, kan vända sig inåt, känna ruelse för sitt brott och sedan bättra sig helt och hållet; och då skulle det trots allt inte vara i sin ordning att utvisa dem. Eftersom synd bara förblir straffbar hos människan så länge hon framhärdar i synd, så har synden och dess bestraffning emellertid ingenting längre med människan att göra så fort

människan överger synden och rör sig inom den ordning som upprättats av Gud.
[6] Men att straffa en människa, som gjort bättring helt och fullt, för att hon vid ett eller flera tillfällen syndade av blind dumhet eller svaghet, vore dårskapens krona, ovärdig en sann människa och all gudomlig ordning. Och en sådan handling skulle vara precis som om en enfaldig läkare efter sina patienters tillfrisknande skulle säga till dem: 'Du är visserligen fullt frisk nu, men du inser också att ditt kött och särskilt den eller den lemmen har begått en synd mot dig och nu måste pryglas i proportion till den grad det plågade dig.' När de som botades sedan börjar straffa sin kropp, vilken precis hade läkts, med alla slags plågor eller om de är det våldsamt torterade, vad händer då med deras läkning? Tja, de kommer att bli tio gånger sjukare än de varit tidigare. Sedan är frågan: på vilket sätt skulle en sådan otidsenlig upptuktelse av köttet vara bra? Är inte läkningsprocessen i sig själv en redan tillräcklig upptuktelse av köttet? Varför en sådan bestraffning i efterhand, som gör det friska köttet sjukt igen? Men om en sådan behandling redan är oerhört enfaldig i fysisk bemärkelse, hur mycket värre vore det inte om den skoningslöst genomfördes på den andliga människan?
[7] Det är verkligen vårt ansvar att på ett broderligt sätt påminna de människor, som hade syndat och sedan gjort bättring, om farorna med att synda, men att också samtidigt stärka och stödja dem med alla tillgängliga medel i deras tillstånd av bättring, så att de inte drabbas av återfall till synd. Men att hålla dem ansvariga och bestraffa dem i deras tillstånd av bättring är inget annat än att släpa de botgörande syndarna tillbaka till en tiofaldig syndfullhet.
[8] Och här kan man fråga sig om inte ett sådant handlande skulle vara hundra gånger mer straffbart av

Gud än den tidigare synd, som begåtts av gärningsmannen. Tro mig, den bestraffning som varje synd för med sig är redan ett läkemedel mot den själsliga sjukdom som kallas 'synd', men när väl denna sjukdom lindrats genom den inlagda medicinen, varför då mer medicin utan mer sjukdom?" Säger befälhavaren: "För att förebygga mot ytterligare utbrott av sjukdomen."
[9] Jonael säger: "Ja, förebyggande medel är visserligen viktiga, men de måste vara av en befästande och stärkande karaktär, som sagt, och inte av en försvagande eller till och med dödande natur. Ilska skall inte stillas genom ilska, utan endast genom kärlek, mildhet och tålamod.
[10] Om någon står i lågor, så måste vatten och inte kokande kol eller smält malm hällas över honom. Om någon bryter ett ben låt honom då bäras och få sitt ben fixerat och omlindat och läggas i en lämplig säng så att hans ben kan läka ihop, men klubba inte ned honom med batonger för att han klev så klumpigt att han bröt benet.
[11] Jag fick nyligen höra av en missionär som förkunnade om Abrahams, Isaks och Jakobs Gud för skyterna, att dessa vilda nomader pryglar en man för att ha dött. De klär av honom och binder honom vid en stolpe, piskar honom hela dagen naken; och detta gör de med ett lik även om han varit offer för ett mord, eftersom det är hans eget fel att tillåta sig själv att bli övermannad och dödad. Mördaren å andra sidan hyllas för att ha segrat över den andra och räddat sitt eget liv.
[12] Hur dumt som det här kanske låter, så liknar det oss själva om vi på det ena eller andra sättet vill göra någon ännu mer död, som genom synd - en verklig sjuka i själen - redan är andligen död.

[13] En sjuk har sannerligen behov av läkare och medicin, men att bestraffa honom för att ha haft olyckan att bli sjuk, detta, min käre vän, tillhör det djupaste Skytien. Jag litar på att du nu kommer att ha förstått att det är bättre att följa livets Herre än att med högfärd och klumpiga händer föregripa honom och därmed lättsinnigt och antingen genom ett djävulskt sätt eller genom ren dumhet förstöra Hans stora, gudomliga plantage."

Kapitel 79.
Behandling av dem, som är sjuka i själen.

[1] Helt tagen av Jonaels övertygande sanna tal, säger den högste befälhavaren: "Ja, nu står allt klart för mig, och jag ska avstå från mina förehavanden och skall utföra dem bara om de ombeds av dig; och du ska därför vara en gudasänd ålderman för denna gemenskap, med förtur när det gäller allting. Från och med nu skall jag inte göra någonting utan att rådgöra med dig."
[2] Säger Jonael: "Bra så och värdigt Herrens behag. Om någon är kroppsligen sjuk i kroppen skall hjälp ges; om någon emellertid är sjuk i själen, så skall psykisk hjälp ges i linje med sjukdomen.
[3] Barnens sjukdomar i själen kan bäst botas genom en bra disciplin - där käppen inte bör saknas. De vuxnas sjukdomar i själen botas emellertid genom kloka och kärleksfulla råd, genom grundlig undervisning och föreskrifter och förmaningar motiverade av ren kärlek och genom att rikta uppmärksamheten mot de oundvikligt dåliga konsekvenser som måste uppstå inom en snar framtid om själens svagheter bibehålls. Om man har att göra med mycket envisa eller med blinda och döva själar, så har detta ingen effekt. Först då

är det dags att utsätta en sådan varelse för en mera kännbar och strängare behandling, där emellertid i grund och botten kärleken till ens medmänniska måste finnas i överflöd, ty bara utifrån detta kan en bistrare behandling få ett välsignat resultat.
[4] Om ledarna emellertid endast handlar utifrån ilska och ett helvetiskt hämndbegär, då är deras ansträngningar värdelösa. Istället för att läka dem med sjuka själar, för att dessa skall bli sanna människor, förvandlas de till djävlar, vars hämndbegär ingen makt i framtiden kommer att kunna blidka.
[5] För en tid kan Satan hållas tillbaka med makt och styrka från ovan, men om Herren - för arroganta mäns skull, som tror att de genom sin makt och visdom, som består i obarmhärtig tyrannisk stränghet kan bevara den ordning som passar dem - drar tillbaka sin styrka och befriar Satan från sina fjättrar, så kommer det över en natt att bli ett slut på makten för dem som själva föreställer sig mäktiga. Ty de människor, som genom en sådan felaktig behandling, har förvandlats till riktiga djävlar, kommer att likt en stigande flodvåg dra dem med sig och tillintetgöra dem, som om de aldrig har funnits.
[6] Den värsta effekten har dödsstraff. För vad har man för nytta av att döda en persons kropp om man inte kan hålla denna själ och ande fången, vari den verkliga kraften för att handla och åstadkomma någonting bor?
[7] Den som tror att han har befriat sig från sin fiende när han har dödat hans kropp är beslagen med en tiofaldig blindhet. Ty av en svag fiende, som han kunde se, skapade han för sig själv genom detta tusen osynliga sådana som förföljer honom dag och natt och skadar honom till kropp, själ och ande.
[8] Se på ett krig där inte sällan många tusentals kroppsligen slaktas. Segraren tror i sin blindhet att han

har befriat sig från sina fiender, vars kroppar han har trasat sönder. Men vilket kolossalt fel detta är. De slaktades själar och andar, tack vare deras direkta påverkan på jordens väder, föröder under flera år de olika grödorna och driver därigenom oundvikligen fram höga livsmedelskostnader, vilket orsakar hungersnöd och alla typer av dödliga epidemier och pestsjukdomar. Dessa rycker sedan bort fler människor än de fiendesoldater som hade dödats. Försvagad i den makt som hans land skulle ge honom måste han nu, för att existera, hyra legosoldater från främmande länder för ett högt pris. Därmed hamnar han och hans land i skuld och när han efter några år har utarmat sitt land och folk fullständigt och inte längre kan betala sina skulder och soldater, kommer han snart att förföljas och förbannas från alla håll och kanter. Tvingade av våldsam misär kommer hans folk, som han erövrade, att resa sig mot honom och de yttre fienderna kommer inte att låta denna möjlighet passera förbi och kommer att föra krig mot honom. Och han, den hyllade segraren, kommer i en sådan kamp aldrig att bli en krönt segrare, utan förtvivlan kommer att gripa honom med en tigers klor och andligen sarga honom ända in i märgen.
[9] Och se, allt detta har utförts av kroppsligen slaktade fiender.
[10] När en person är fysiskt döende, är det därför en gammal regel och sed att alla nära honom sluter fred med honom och låter honom välsigna dem. Ty om han dör som någons fiende, blir det synd om den som överlever honom som hans fiende. För det första kommer den befriade själen att oavbrutet plåga den överlevandes sinne med outhärdliga samvetskval och kommer sedan att ordna med den överlevandens alla jordiska omständigheter på ett sådant sätt att han knappast kommer att kunna fortsätta i världen.

[11] Herren tillåter allt detta så att de kränkta själarna kan få den tillfredsställelse de begär och dessutom är det omåttligt mycket bättre för den överlevande att redan i den materiella världen plågas för sina handlingar av stolthet än om han efter sin kroppsliga död omgående råkade i klorna på hundra tusen fientliga andar som säkerligen inte skulle behandla honom vänligt, som en helt oerfaren i den världen.
[12] Det är därför det är så oerhört viktigt att i denna värld öva på kärlek och äkta vänskap, att göra gott mot varje fiende snarare än att skada honom och välsigna den som förbannar mig, för jag kan inte veta när Herren kommer att kalla bort honom från denna värld. Om han så vore min fiende bara i små, obetydliga saker i denna värld, så kommer han efteråt som en ande att bli det i stora saker.
[13] Sedan sin barndom var David en man enligt Jehovas eget hjärta, men mot Herrens vilja hade han gjort sig till en mans fiende, nämligen Urias, och vilken fruktansvärd hämnd, med Herrens tillåtelse, Urias ande då hade tagit mot David. Och det är och förblir alltid den säkra konsekvensen av en fientlig handling mot en person, som motsätter sig Guds vilja.
[14] Det är naturligtvis en helt annan sak om Herren själv bjuder dig att göra det, så som han bad David att slå till med stridskraft och fysiskt förstöra filistéerna, som redan hade blivit satanistiska fiender till Gud och människorna. På den andra sidan underkastas dessa omedelbart en hård dom och kan aldrig någonsin göra uppror mot Guds myndighet, ty de är förnedrade av Herrens makt.
[15] Det är emellertid helt annorlunda med de fiender du skaffade dig själv mot Guds vilja, möjligtvis genom din ovänlighet, genom ditt högmod eller det högst bristfälliga juridiska systemet som utformats av

människor om vilket det sägs att den största rättvisan samtidigt är den största orättvisan. När dessa har lämnat sina kroppar kommer de att bli dina mest oförsonliga fiender.
[16] Jag skulle ge dig tusen liv, om jag hade dem, om du kunde visa mig en lycklig person i världen som hade en fiende som gick före honom in i den andra världen. Jag har inte träffat någon sådan. Men jag känner till fall där hämnden från en ande, som hade blivit fientlig mot en familj, sträckte sig till den tionde generationen; där människor i ett land eller region också hade behandlats mycket dåligt, hade de sedan som andar förstört ett sådant land eller region under många år, ibland till och med permanent, så att människor inte längre kunde leva där. Min vän, även om denna min välmenande föreskrift kanske låter ganska otrolig för dig, är den ändå ovedersägligen rätt. Om det inte vore så, hur kunde jag någonsin våga ge den till dig inför Herren och hans änglar? Men om du skulle hysa några tvivel, så vänd dig till Herren, alltings evige Skapare, så kommer Han att till dig bära fram ett fullt giltig vittnesmål om den absoluta sanningen i vad jag har berättat för dig."

Kapitel 80.
Undvik att vara inbilsk.

[1] På detta blir befälhavaren, liksom många av de andra närvarande gästerna, ganska förvånad och säger: "Om det är så, är livet på jorden en farlig sak. Vem kunde bevara sitt eget?"
[2] Jag säger: "Alla som lever enligt Min lära. Men den, som lever enligt sin inbilskhet, som vanligtvis är mättad med egenkärlek och stolthet och inte av hela sitt hjärta kan förlåta och välsigna den som förolämpade honom på något sätt tio gånger mer, kommer förr eller senare

att tvingas smaka på de oundvikliga följderna av fientlighet, mot vilka han inte alls kan förvänta sig något skydd från Mig, såvida han inte har betalat sin skuld till sin fiende till sista öret. Lev därför i fred och endräkt med alla. Det är bättre för dig att lida en oförrätt än att ens tillfoga någon en skenbar oförrätt. På så sätt drar du inte till dig några som vill hämnas på dig och de andar som annars skulle ha blivit dina fiender, kommer då att bli dina skyddsänglar och avvärja mången katastrof som hotar dig.
[3] Men varför är allt på detta sätt och måste vara så? Här säger **Jag**: för det måste vara så i enlighet med Min vilja och oföränderliga ordning."
[4] Säger befälhavaren: "Ja, Herre. Nu känner jag bara alltför tydligt igen din oändliga och obegränsade kärlek och visdom och säger: om kanske alla människor en gång ska genomsyras av Din lära, så kommer jorden att omvandlas till ett fullkomnat himmelskt rike. Men - och detta är ett jättestort 'men' - när kommer detta att ske?
[5] När jag tänker på den vidsträckta jorden som ingen upptäcktsresande ännu har hittat början eller slutet på, och de oräkneliga människorna som bebor dess ouppmätta yta, då blir jag yr i varje fiber av min kropp. Det mest utmärkande draget hos jordens alla många invånare verkar vara den mest oborstade ondska.
[6] Den stora majoriteten är genomsyrad rakt igenom av djurisk självviskhet och furiernas högmod.
[7] Varhelst på den vida jorden som några små fredsälskande folk slog sig ner, och uppnådde någon form av levnadsstandard genom kollektiva handlingar, nosades de snart upp av de subtila varg- och tigermänniskornas trynen och slogs ned på; dessa fattiga besegrades och gjordes tusen gånger olyckligare än i deras tidigare, naturliga tillstånd.

[8] Men när så fredliga och bildade små nationer icke desto mindre genom mod, intelligens och andlig gnista hävdade sig själva som segrare över sina fiender, som de naturligtvis i stor utsträckning måste tillintetgöra med vapen, och de besegrades döda andar ändå blev deras ännu större och skadligare fiender, då frågar jag helt uppriktigt, hur när och under vilka omständigheter kommer Din högst välgörande lära någonsin att fullt ut slå rot på jorden, för att få hela mänskligheten att bestämma sig för hur de skall handla och uppföra sig sinsemellan?
[9] Skulle bara ett fåtal utvalda samhällen komma att värma sig i din oöverträffade läras milda strålar, lyckligt och glatt, så skulle de städse för var dag bli omringade av fler och fler fiender; skulle de villigt överlämna sig, skulle de inte bli något annat än sina erövrades slavar, och måste stå ut med varje omänskligt förtryck, ja till och med finna sig i förbudet att efterleva och utöva denna din lära.
[10] Men om de genom någon maktförskjutning skulle bli sina fienders herrar, så skulle andarna och själarna till de dödade i striden verkligen bli deras mest oövervinnliga fiender, och då kommer det himmelska riket på jorden enligt min mening att vara över.
[11] Därför skulle jag lämna frågan helt öppen om man ens för sakens bästa helt enkelt kan löna ont med gott till varje fiende. Jag hyser inte minsta tvivel om att man därmed potentiellt skulle kunna skaffa sig en seende vän från en blind fiende, men huruvida denna regel också kan tillämpas på ett välsignat sätt till stor massor av fiender till förmån för sakens bästa, detta, Herre, förlåt mig min svaga förståelse, skulle jag av angivna skäl vilja ifrågasätta något.
[12] Detta trollar fram bilden av det olyckliga Skylla och Karybdis där man efter att lyckligt nog ha undvikit den

första, desto lättare slukas upp av den andra. Herre, bara ett litet ljus på detta, så skall jag omfamna alla mina fiender på broderligt sätt och befria alla fångar från fängelserna, inräknat alla tjuvar, rånare och mördare, oavsett hur otäcka."

Kapitel 81.
Herren är bron till den andliga världen.

[1] Jag säger: "Min vän, om du tolkar och förstår min undervisning på det sättet, är du fortfarande mycket kortsynt. Jonael har också redan berättat för dig att i fallet med en strid som initierats av Gud, eller för ett självförsvar, som är oundvikligt, ställs själarna hos människor som dödats under dessa omständigheter omedelbart under stränga domar, vilket förhindrar dem från att kunna påverka både sina rättmätiga erövrare, eller själva jorden. Men om detta är den obestridliga sanningen, ur vilken du tydligt kan se hur det förhåller sig med denna sak, hur kan du då ha så tvivelaktiga meningar om Min undervisning?
[2] Vem berättade för dig att riktiga brottslingar, som ofta är värre än vilda rovdjur i djungeln, inte bör gripas och låsas in? Detta motsäges redan av äkta kärlek till din nästa, ty om du är säker på att döda en hyena med ett skarpt vapen om det angriper en människa, så skulle du också skrida till en rättvis persons hjälp om denne attackerades av en rånmördare på öppen gata eller i ett hus.
[3] Eftersom emellertid sådana mänskliga hyenor, om de sprider sig, kan äventyra inte bara enskilda vandrare utan hela distrikt, är det till och med den oundvikliga skyldigheten hos den befintliga maktmyndigheten att inleda jakt efter sådana farliga människor och på ett säkert sätt låsa in dem.

[4] Dödsstraff ska endast tillfogas dem hos vilka varje försök att åstadkomma en äkta bättring under en tio årsperiod har misslyckats. Om brottslingen lovar bättring under galgen före avrättningen, bör han medgivas ytterligare ett år. Men om det också då inte är någon bättring, skall avrättningen äga rum, för i så fall kan man inte förvänta sig en sådan människas bättring på jorden och det är att föredra att ta bort honom från denna jord.
[5] Om den lagliga myndigheten, som har makten, i överenskommelse med samhället emellertid önskar ändra en sådan kriminells välförtjänta dödsstraff till livstids fängelse och fortsätta sina ansträngningar till bättring, har de rätt att göra det och jag kommer inte att kalla dem för att redogöra för detta.
[6] Dessa slags fiender till de människor som lever i enlighet med Min lära har ingen retroaktiv kraft efter sin fysiska död. Detta är en möjlighet som endast är öppen för andar som i sin strävan efter högre mål på jorden icke desto mindre dödades på det grymmaste sätt av tyranniserande, extremt arroganta och egoistiska och dominerande och därför illegitima härskare.
[7] Där sådana avrättningar, som är berövade alla ädlare känslor, skapar fiendskap genom sådana juridiskt högst orättfärdiga rättegångar, skall sådana fiender som andar hämnas på dessa bödlar, eftersom jag tillåter sådana andar retroaktiv verkan, men verkligen aldrig till onda andar. Jag litar på att dina tvivel nu rensats upp?”
[8] Säger chefen: ”Ja, Skylla tillsammans med Karybdis har nu tagits bort, och jag är nu klar över detta.
[9] Men hur Din verkligt heliga lära kan röra sig längs en väg i avsaknad av hinder, genom den natt i vilket mänskligheten nu ligger begravd, är för mig lika oklart som någonsin. Enligt Dina egna uttalanden, så skulle en övernaturlig passage å ena sidan inte vara till mycket

hjälp för människor, därför att det skulle endast skapa maskiner av mänskligheten som bör vara och är ämnad för befrielse. Längs en naturlig väg kommer det emellertid att kosta mycket blod och kräva oerhört lång tid. Fastän jag inte är fylld med gåvan att profetera, och på det sätt jag känner till den mänskliga rasen ganska omfattande i Asien, Afrika och Europa, så skulle jag faktiskt hävda att inom två tusen år från och med nu, inte på långt när hälften av de på jorden boende kommer att sola sig i ljuset av Din lära. Har jag rätt eller fel?”

[10] Jag säger: ”I grund och botten har du inte på något sätt fel där. Men det ligger inte så mycket i detta som du tror, för det handlar inte så mycket om det mest utbredda godkännandet av Min lära på denna jord utan äntligen snarare resandet, genom min nuvarande ankomst och Mitt Ord och undervisning, om en bro mellan den materiella och den andliga världen, vars eviga värld ligger bortom graven.

[11] Vem som än i denna värld tar emot Min undervisning på fullt allvar, kommer redan i köttet att gå över denna bro, men den som mottar denna undervisning antingen ljummet, ofullständigt eller inte alls, anländer till den andra världen i stort mörker och kommer att ha stora problem med att hitta denna bro.

[12] Men de människor som kanske aldrig kommer att vara i stånd att ta reda på någonting om Min lära skall på den andra sidan ges vägledare, som kommer att leda dem till denna bro. Om dessa andar, ännu okunniga om Min lära kommer att följa dessa vägledare, kommer de också att gå över denna bro till äkta evigt liv, men om de envist klamrar fast vid sin lära skall de dömas som bara varelser och inte uppnå att bli Guds barn. Se, det är så det förhåller sig. Tänk över detta och säg mig vad du

tycker om det, bara snart, ty sannerligen, Min tid på denna plats närmar sig sitt slut."
[13] Säger överbefälhavaren efter ett tag: "Herre, nu allt är klart och tydligt för mig och när det gäller ytterligare eventuella problem, har du uppväckt en man för oss här som kan handleda oss alla om allting. Må därför Ditt namn förhärligas och lovprisas omåttligt av mig själv och av oss alla, alltid. Ta bara emot ännu en ödmjuk begäran att Du snart kommer tillbaka till oss när du nu lämnar oss, eftersom det här kommer att vara mitt huvudsakliga bekymmer - att om du återvänder hit du då kommer att finna hjärtan mer värda Dig än som nu är fallet."

Kapitel 82.
Farväl til Irhael och Joram.

Joh. Ev. 4:43
Efter dessa två dagar gick Jesus därifrån till Galileen.

[1] Jag säger: "Jag kommer säkert att komma igen, men i hemlighet. Inte alla trakter skall då få reda på om Min närvaro, eftersom fler människor kommer att fortsätta att bosätta sig här på grund av den höga förtryckande beskattningen i Judéen och Galiléen, och detta land är det minst belastade, med Min Jairus som betalar nästan all skatt för de fattiga.

Joh. Ev. 4:44
Han hade själv vittnat om att en profet inte blir erkänd i sin hemtrakt.

[2] Men där det finns för många landsmän, där är en profet inte särskilt värdefull, såvida han inte är en

gammal man. Bara det som sägs av en gammal man tar dårarna som Guds ord, medan en ung mans visdom är fria fantasier, ibland blandat med lite sunt förnuft. Men när det gäller de mirakulösa tecknen, hänförs dessa allt och alla till trollerisfären som i dessa tider tyvärr är alltför vanlig. Människorna nu är alltför blinda för att kunna skilja det falska från det sanna och avvisar därför allt och alla.
[3] Det är därför bättre för en profet att resa utomlands, för han kommer att kunna åstadkomma ändå mera där han är okänd. Därför skall Jag och Mina lärjungar lämna dig nu men ändå också besöka dig igen inom kort som lovats.
[4] Men en man, som hade varit engagerad här som skatteuppbördsman, vid namn Matteus, skall Jag ta med mig på grund av hans snabba och goda skrivförmåga, så att han skriver ned Min undervisning och gärningar, och utfärda ett pass till honom av världsliga skäl.'
[5] Översten gör detta på en gång och tackar mig ur djupet av sitt hjärta för allt. Alla kvarvarande gäster gör också det, inspirerade av hans exempel. Men ganska många hade somnat vid borden, utmattade av dagens resa. De vakna skulle väcka dem, men jag säger: 'Låt dem vila tills dagen gryr. Men för Mig är det lämpligare att Jag vid midnatt ger Mig av i tysthet, för att inte väcka för mycket uppseende. Stanna också själva kvar här tills det blir dag, och eskortera Mig inte eller att någon reser med Mig, utom i sitt hjärta.
[6] Du min Jonael, emellertid, se till att min undervisning slår rot här och då bär mycket frukt, precis som ett nytt livsträd bär mycket och god frukt. Men jag ger dig, genom Mitt namn, också en utomsinnlig kraft från himlen, men låt inte din iver få dig att använda denna oklokt i tid och otid, därför att då skulle du göra mera skada än nytta. Jag skall lämna dig en ängel i ditt

hus för en tid, från vilken du kommer att lära dig den kloka användningen av himmelsk kraft. Men berätta inte för någon främling att en ängel från himlen bor hos Jonael.'
[7] Vid denna tidpunkt kommer Irhael och Joram också till mig och gråter, oförmögna att tala av kärlek och tacksamhet. Men jag välsignar dem och säger: ”Stilla er. Inom kort kommer jag till er igen.”
[8] Båda omfamnar Mina fötter och täcker dem med tårar, medan Joram utbrister: ”Åh din heliga tid, skynda att ta härlighetens Herre till oss i hans hus för evigt. O Herre, kom ihåg de av oss som älskar dig av hela sitt hjärta och kom snart för att stanna hos oss för gott.”
[9] Jag säger: ”Ja, jag kommer tillbaka, men som sagt bara i hemlighet, därför att från och med nu får ingen genom Min närvaro tvingas tro på att Jag har sänts från ovan, och av denna anledning tro på Mitt ord.

Kapitel 83.
Ordets makt. Avfärd från Sykar.

[1] Själva läran måste göra sanningen rättvisa. Den som från och med nu misslyckas med att leva enligt Ordet kommer att dö i domen från samma ord som talades till honom och som han inte trodde och litade på.
[2] För precis som Jag ur Mig själv, har fått kraften från fadern om att kunna ge evigt liv till alla som har viljan, så kan detsamma också göras genom Mitt ord. För mitt ord är oföränderligt Min viljas allsmäktiga och eviga uttryck.
[3] Den som helt och fullt tar till sig Mitt ord och som hängivet handlar och lever efter detta, tar därmed till sig Mig med all Min kärlek, visdom, makt och styrka och har alltså blivit ett äkta Guds barn, för vilket Fadern i himlen inte kommer att undanhålla något som han har.

[4] Mer kan Den heliga fadern inte göra än att uppenbara sig själv förkroppsligad i Mig, Hans Son, och av er varelser under dom, skapa absolut fria gudomliga varelser och att kalla er sina vänner och bröder.
[5] Tänk alltid på vem Han är som nu avslöjar detta för er och vad ni erhåller med denna uppenbarelse, så kommer den materiella världen inte längre att fresta er och ni kommer lätt att besegra den. Detta är desto mer nödvändigt eftersom ni inte kan bli Fadern i himlens barn om ni inte fullständigt har erövrat världen inom er själva.
[6] Jag har inte för avsikt att därigenom göra er till beklämda fördömare av världen, utan bara kloka användare av den.
[7] Skulle du inte kalla honom en dåre, som blev så fäst vid något väl fungerande verktyg, som han behöver i yrket, att han inte vill använda det för det ändamål som det är avsett för, utan bara håller på och gapar över det med intensivt välbehag - och förvarar det i ett skåp för att förhindra det från att rosta och därmed bli mindre vackert, vilket skulle minska hans tomma välbehag över det?
[8] Världen är också ett verktyg för er, med vilket ni kan åstadkomma mycket som är bra och storartat, om den används på rätt sätt. Men eftersom ni är Mina lärjungar nu, måste ni använda detta verktyg på det sätt som jag, som er enda och sannaste mästare, har lärt er under tre och en halv dagar.
[9] Använt och tillämpat på detta sätt kommer detta verktyg att förbereda er för och säkra er ett evigt liv, men om ni använder det på ett annat sätt kommer detta verktyg att bli som en mycket vass kniv i händerna på små barn, som med detta bara alltför lätt kunde tillfoga sig själva ett dödligt sår, som knappast någon läkare kommer att kunna läka.

[10] Tag också emot Min fulla välsignelse med dessa ord och låt dem gå vidare till alla dem som inte har kunnat höra dem, så att till slut ingen kommer att kunna åberopa okunnighet om Min lära.
[11] Och nu, dessa få av Mina lärjungar och även ni här som följde mig från Galiléen och Jerusalem, gör er redo för resan och faktiskt till Galiléen, där ni återigen kan ge akt på brukningen av era åkrar."
[12] Med denna uppmaning reser Jag mig och ger också de kvarvarande änglarna ett tecken, som bara de kan förstå, varpå alla försvinner utom den som tilldelats Jonael. Himlens synliga portaler stänger sig också, men Irhael och Jorams hus har kvar allt dess himmelska utstyrsel, liksom Jairus slott. Alla de som vaknat följer oss ut till grinden. Överbefälhavaren ville emellertid inte missa att eskortera Mig till stadens utkanter och vänder sedan tillbaka till Sykar.

Kapitel 84.
En solförmörkelse.

[1] Vi fortsätter dock vår resa och når gränsen för samariternas land vid soluppgången, inträder i Galiléens land och tar en nödvändig vila på en kulle utan träd, på ett vackert gräsfält.
[2] Den härliga utsikten kunde inte lovordas tillräckligt mycket av alla, och skriftställaren Matteus säger: "Herre, om alla människor vore genomsyrade av Din lära om allting så borde ett sådant landskap vara tillräckligt vackert för att vara en himmel för människor. Men när jag tänker på hur mänskligheten i stort är mer ondska än de mest blodtörstiga rovdjur, då skulle jag nästan förebrå Herren Gud för att ha skapat denna jord så strålande vacker för ett sådant ondskefullt slödder."

[3] Jag säger: ”I så fall riktas din förebråelse mot Mig, ty Fadern och Jag är ett. Eftersom den eviga Sonens visdom, vilken faktiskt är Faderns, förde fram den stora skapelsens plan, medan Faderns kärlek lade till ’Varde’, och därmed blev jorden, solen, månen och stjärnorna till.
[4] Människorna, som bor på denna jord, skapades emellertid också av Mig, och bör och skall nu genomgå en förvandling.
[5] Men om saker och ting förhåller sig så, hur kommer du att klandra mig? Och dessutom är denna jord inte så vacker som den verkar för dig. Alla dessa områden du ser härifrån verkar så behagfulla endast på ett visst avstånd. Gå över dit så hittar du lite eller ingenting vackert eller charmigt med dessa områden, annat än kanske ett enstaka träd eller trädgård, som kanske inrymmer en rik mans palats. Kommer du också att kalla dessa saker vackra?
[6] Titta mot solen - där finns ganska olika trakter. Där är en öken härligare än ett paradis här. Ty om det uteslutande är solens ljus som får jordregionen att verka vacker och vänlig, eftersom jorden utan solljus skulle vara en dal av eländighet och rädsla, hur mycket härligare måste den stora solens egna trakter då vara, från vilken denna jord lånar dess bleka skimmer.”
[7] Säger **Matteus**: ”Herre, vad säger du? Är Solen också en hel stor värld, med obeskrivligt vackrare öknar än ett paradis här? Se den stora jorden jämfört med solens lilla gnistrande skiva. Hur många gånger om skulle den säkert få plats på den fläck vi kan se, som säkert är en av de minsta på jorden, och därför hur många gånger om över hela jorden?”
[8] Jag säger: "Lyssna, saken är den att, när du inte ens förstår de jordiska ting jag berättar om för dig, hur ska

du då förstå mig om jag börjar prata om himmelska ting? Se och förstå.
[9] Titta söderut där på ett cederträd längs den yttersta kanten av bergskedjan. Jämför höjden som det tycks ha med ett gräsblad här som spänner över olika höjder, och om det hålls nära ansiktet kommer du att se att kommer det att stiga många gånger över höjden på det avlägsna cederträdet, vilken senare faktiskt är det högre med hundra gånger hundra gånger. Och detta påverkas av avståndet. Om du är snabb på benen kommer du att nå det cederträdet på tio timmar. Hur stor effekt på ögat har därför bara 10 timmars avstånd?
[10] Men tänk nu på avståndet mellan solen och jorden. Ty se, om en fågel hade lämnat jorden med sin snabbaste flyghastighet vid skapelsen av Adam, skulle det fortfarande ha många år kvar för att nå solen. Om du kan begripa detta kommer du att inse varför solen, som är tusen gånger tusen gånger större än jorden, kan verka så liten härifrån.”
[11] Matteus säger, ganska utom sig av sådant avstånd och storlek: ”Åh, Herre, om de är så hur kan du då vägleda och upprätthålla en sådan värld från jorden? ”
[12] Jag säger: "Ja, det som för dig kan tyckas hemskt omöjligt är, oss emellan, mycket lätt för mig. Det kan du naturligtvis inte begripa ännu, men det kommer en tid då du förstår allt detta.
[13] Men för att du skall kunna förstå att Jag genom Faderns kraft i Mig omedelbart kan nå upp till solen, titta. Jag ska nu täcka över solen under två ögonblick, så att inget öga på jorden skall se det, från vilket det skall stå klart för dig att jag kan nå solen till och med från denna jord.”
[14] Säger Matteus: ”Åh, Herre, gör inte så, för då kommer människor att förgås av sorg.” Jag säger: ”Var inte orolig. Människor kommer att tro att det är en

vanlig förmörkelse, som ibland inträffar under de vanliga tingens gång, och på några ögonblick får de sin sol tillbaka. Titta nu. Matteus säger med en viss förskräckelse: ”Herre, borde inte alla närvarande här bli medvetna om det?” Jag säger: ”Låt dem sova och vila; det är tillräckligt att du upplever det, eftersom en skriftställare måste veta mer än de som ännu inte krävt sådana. Och titta, Jag säger nu, sol, göm dig ditt ansikte för hela jorden i 7 ögonblick. Vid detta ögonblick blir det kolmörkt. Endast några av de ljusare stjärnorna visar sig svagt.”
[15] Matteus skakar av rädsla och säger: ”Herre, Du allsmäktige. Vem kan vara vid din sida om din gudomliga arm kan nå ett sådant oändligt avstånd på ett ögonblick?” Matteus avslutar knappast dessa få ord, solen skiner redan i sin fulla glans igen, och Min Matteus andas mer fritt igen, men kan inte yttra ett ord av förvåning. Först efter en god stund tar han mod till sig och säger: ”Nej, Herre, detta kan jag inte ta in. Din makt måste vara utan gräns. Men i framtiden vänligen skona oss så fruktansvärda bevis på din styrka, Åh, Herre, för hela jorden skulle snart kunna dö och förgås därtill.”
[16] Jag säger: ”Var inte orolig. Har någon dött hittills? Men lite rädsla skadar inte för den sensuella mannen. Men väck nu de som sover, för vi ska snart gå vidare. Men berätta inte för någon människa något om denna syn och tecken.” Därefter väcker Matteus de som sover och vi är redo att fortsätta vår resa, som härifrån är av en ganska djup nedstigning och därför snabbare än den förra uppstigningen.

Kapitel 85.
Det nya eviga kungariket. Ytterligare resa till Kana i Galiléen.

Joh. Ev. 4:45
När han nu kom till Galileen, tog galileerna emot honom, eftersom de hade sett allt som han hade gjort i Jerusalem vid högtiden. De hade själva varit där.

[1] Efter att ha anlänt till dalen nådde vi snart en galiléisk by, där många av dessa galiléer bodde som hade deltagit i högtiden i Jerusalem, när jag hade rensat tempel. Det var inte heller länge sedan detta tillfälle i Jerusalem, och därför var allt fortfarande färskt i minnet.
[2] När de såg Mig passera genom gatorna i deras by, kom de snart ut ur sina bostäder ut på gatan, hälsade på Mig mycket vänskapligt och kunde inte berömma mig nog för vad som för dem var en vågad gärning i templet. Och deras glädje över att se mig steg genom att de nästan alla hade trott att fariséerna i Jerusalem i hemlighet kunde ha likviderat Mig från denna värld. Ty dessa galiléer visste knappast mer om Mig än att Jag var son till den fromme Josef och att Gud var med Mig på det sätt som han var med Josef. Jag och Mitt sällskap var tvungna att stanna hos dem hela dagen och slutligen hela natten. De var värdar för oss så långt deras förmåga räckte och det fanns många frågor och mycket samråd, och frågan om Messias kom också upp, och många såg och erkände Densamme i Mig.
[3] Ty de sade: ”Den, som kan visa sådant mod framför tusentals i templet, måste vara medveten om en stor kraft, som ges honom från ovan. Därför att om en vanlig människa försökte detta, skulle det gå illa för honom. Inte heller skulle han ha åstadkommit någonting mot de rostiga gamla seder, som rådde i templet. Men det var annorlunda med Dig. De sprang ut ur templet som om

de drabbats av en kraftig storm, och ingen marknad har hållits i templet sedan dess.” Och Jag säger: ”Och ingen kommer att hållas där från och med nu, därför att dess slut är nära.”
[4] Här blev galiléerna förbluffade och svarade: ”Om så är fallet, så kommer det att gå illa för oss. Vad skall då hända med Davids ättlingars eviga herravälde, vilket utlovats av profeterna och som Messias skall återupprätta?”
[5] Jag säger: ”Han skall sannerligen hitta ett nytt, evigt rike för Davids äkta barn och ättlingar och därmed för alla jordens människor, men inte på denna jord utan ovanför denna - i himlen. Vem som än tolkar profeterna annorlunda kommer att vandra i mörker.”
[6] Med dessa ord lämnar flera, eftersom de tror på en jordisk Messias, men många ber om en mera detaljerad förklaring.
[7] Men Jag säger: ”Ni måste också se tecken, annars tror ni ingenting. Följ Mig därför till Kana och det som därefter händer, så skall ni få mottaga lära och tecken.”
[8] Men det var många i Mitt sällskap från Kana som efter högtiden högst troget hade åtföljt Mig under hela denna utbildningsturné. Dessa ville börja berätta om alla lärdomar som de hade hört och sett från Mig.
[9] Men Jag säger: ”Det är inte tid för dessa ännu. Men låt dem följa oss, där skall vi nämna något av det, och de själva kommer att se och få reda på mer. Låt oss därför fortsätta vår resa. Men låt det inte pratas längs vägen, eftersom det finns läger för fariséerna.”
[10] Galiléerna bekräftade detta och berättade hur det nu finns fariséiska spioner, som lurar överallt, och som stoppar resenärer längs vägen för att fråga ut dem på alla möjliga sätt och då och då också om var en viss Jesus från Nasaret uppehåller sig, och huruvida Han undervisar bland dem. Och Jag säger: "Just av den

anledningen skall vi förflytta oss till Kana under tystnad; de kommer mycket klokt inte att ställa frågor till vårt talrika sällskap.”

Kapitel 86.
Herren tillbaka i Kana i Galiléen. Satans trick.

Joh. Ev. 4:46
Så kom han tillbaka till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. En man i kunglig tjänst hade en son som låg sjuk i Kapernaum.

[1] Efter dessa ord fortsätter färden och vi når den lilla staden Kana utan problem. När vi anländer dit beger vi oss genast till huset där jag hade utfört det första offentliga miraklet. En timme hinner knappast gå förrän nästan hela orten vet att Jag och alla som färdades med Mig hade anlänt lyckligt och väl och i god form; och alla rusar fram för att se, hälsa på och välkomna de anlända. Och när de ser Mig kan de inte tillräckligt i ord berömma och förhärliga det beslutsamma sätt på vilket Jag rensade templet i Jerusalem. Eftersom många hade kommit till högtiden från Kana och hade sett vad jag hade gjort i Jerusalem och hade också hört hur jag hade botat många sjuka där varför de berömde mig enormt.
[2] Jag frågade dem om det inte fanns några sjuka här. Men de sade att det konstigt nog inte fanns någon sjuk på denna ort.
[3] Då sade Jag att de visserligen var friska i sina kroppar, men inte i sina själar: ”Ty den som ägnar sig åt otukt och horeri är mycket sjuk i sin själ. Genom denna synd hårdnar en människas hjärta dag för dag, blir alltmer likgiltig och obarmhärtig mot sina medmänniskor och älskar till slut ingenting annat än sig

själv och föremålet för sin kättja, dock inte för föremålets skull, utan bara för att tillfredsställa sin lust. Ett sådant hjärta flyr sedan från Guds ord, som varnar det mot dess onda lustar och blir till slut till och med fientlig mot dem, som bär Guds ord i sitt hjärta och lever efter det. Många av er lider av denna sjukdom och det är därför som jag återvände till er för att bota er från denna mycket dåliga och dödliga sjukdom. De av er som vet att de lider av denna dödliga sjukdom bör anförtro sig åt Mig, så skall Jag bota dem."
[4] Vid detta Mitt tillkännagivande lämnar många snabbt huset, ty förövarna är rädda för att jag skulle kunna avslöja deras hemlighet så de lägger benen på ryggen. Bland dem fanns några äktenskapsbrytare, vissa skyldiga till incest och många av båda könen som befläckar sig själva, och de var lättade över att vara utom synhåll för Mig.
[5] Inte för att det inte fanns många som skulle ha velat bli botade från dessa lustar, men de skämdes. Ty de räknades som hedervärda människor med gott anseende, och det skulle ha varit pinsamt om deras grannar fick reda på deras köttsliga svagheter. Ändå ansåg de inte att de gjorde bort sig själva genom att ta till benen som svar på Mitt erbjudande.
[6] Många som höll sig i bakgrunden sade: "Nej, det kunde jag aldrig ha trott om den eller den." Andra kunde dock inte låta bli att skratta och sade: "Ganska slugt av dig. Dessa skulle inte ha svarat även om Du frågat dem i tio år i rad, ändå erbjöd du dig bara mycket vänligt att bota dem från detta tillstånd och se hur de alla stack iväg. De trodde förmodligen att Han som kunde förvandla vatten till vin också skulle kunna nämna dem vid namn, Du där syndade på detta sätt och så många gånger, och du där på detta sätt och så ofta. Och detta kunde de naturligtvis inte stå ut med och

därmed avvek. Men de insåg inte att de på detta sätt avslöjade sig själva mest av allt. Vi vill inte döma dem, eftersom vi känner till våra egna svagheter, och vet att det är bättre att först sopa framför egen dörr. Men det är lustigt hur de trodde att de genom att springa iväg inte skulle bli igenkända på det sätt som du beskrev synderna. Nej, dessa är dummare än persiska noshörningar."

[7] Jag säger: "Låt dem gå, de blinda dårarna. Inför människor skäms de, men inför Gud, som alltid ser och prövar människans hjärtan och njurar, skäms de inte. Jag säger er alla: Denna världsliga skamkänsla är meningslös. Hur länge kommer denna ens att vara i den här världen? Snart kommer kroppen att tas från dem, vars kött gav dem så många söta stunder. Då kommer de att anlända nakna till den andra världen där allt de någonsin gjorde så hemligt i denna värld kommer att avslöjas i detalj. Först där kommer en sann och varaktig skamkänsla att bli deras egen vilken de inte kommer att kunna bli av med så lätt som här.

[8] Sannerligen säger jag till er alla: De som är kättjefulla, bedriver otukt och hor kommer inte att komma in i Guds rike såvida de inte drastiskt förändrat sitt mest skändliga sätt att leva. Ty se, alla andra synder begår människan utanför sin kropp och kan därför själv lättare bli av med, därför att det som sker med hans yttre orsakar inte så mycket skada på en person som det som äger rum inom henne. Otukt äger rum inom människan, skadar hennes själ och ande och är således det farligaste av allt ont. Håll er därför framför allt borta detta och sky det som pesten, ty aptiten efter sensuell njutning är Satans trick. Ve den som har tillåtit Satan att få grepp över henne. Hon kommer att finna det extremt svårt att befria sig från Satans klor. Obeskrivligt lidande och smärta kommer att bli hennes lott. Följ allt detta,

annars kommer de tider och dagar, som ni inte alls kommer att gilla. Men låt oss nu dra oss tillbaka."
[9] Flera som hade rest med Mig flyttade over till sina boningar. Mina lärjungar och mor Maria och mina bröder, dvs. Josefs fem söner, stannade emellertid kvar hos Mig.

Kapitel 87.
De judiska skeptikerna.

[1] När alla andra hade givit sig av kom den unga värden, vid vars bröllop jag hade förvandlat vattnet till vin, till Mig och sade: "Herre, de, som följde oss ifrån Judéen och Jerusalem och styrkte sig med mat och dryck i det större gästrummet, vill ha ett ord med dig, eftersom många är redo att bege sig till sitt hemland och ta hand om sina verksamheter, efter vad jag kan förstå. Om du tillåter mig jag ska gå och berätta för dem."
[2] **J**ag säger: "Jag tror inte att det är nödvändigt. Den som är och förblir med Mig är i sitt rätta hemland, och den som inte själv förvärvar detta enda och sanna och varaktiga hemland skall vandra omkring som ett flyktigt djur som söker i öknen efter föda och skydd, men varken hittar det ena eller det andra, för att slutligen gå under av hunger, törst och kyla, och bli ett byte för rovdjur från en sådan karg öken.
[3] Har någon runt omkring Mig fått gå utan någonting? Har inte alla dagligen blivit tillfredsställda från himlen fysiskt och andligt? Har någon, som reser med mig, lidit av hunger eller törst ? Jag säger er: den som vill att ge sig av, låt honom ge sig av, men den som vill stanna kvar, låt honom göra det. Den som lämnar Mig ska också Jag lämna, och den som inte söker Mig, honom skall jag på intet sätt ivrigt söka efter. Gå och berätta detta för dem."

[4] Säger värden: ”Herre, jag är bekymrad, Du kommer utan tvekan också bli missnöjd med dessa medborgare i Kana som har gått hem för att vila?”
[5] Jag säger: ”Du förstod Mig inte. Ty se, dessa människor har redan mottagit mig helt i sina hjärtan, och min lära har bli helig för dem. Men den undervisning som jag gav i Sykar är inte helt angenäm för dessa judar, och de trånar ännu mer efter sin surdeg än efter sin verksamhet i hushållet och det är därför, som de lämnar för att gå hem. Men de vill ge mig hedersbetygelser, för att inte betraktas som drumlar här. Gå därför ut till dem och berätta öppet allt jag sagt till dig”
[6] Med detta besked går värden ut till judarna och underrättar dem ordagrant om vad Jag sade till honom. Alla blir mycket bestörta och känner sig personligen träffade genom att folk vänder sig om. Vissa känner sig förolämpade, men andra tar det till sitt hjärta, begrundar det i sitt sinne och säger: ”Han har helt rätt, det är tyvärr det så. Förhoppningsvis kommer han att förlåta oss, så låt oss stanna.”
[7] Men de förolämpade säger: ”Men vi kommer ändå att gå. Även om vi inte led brist på någonting tillsammans med honom så har vi fått nog av denna skytiska fattigdom. Och dessutom måste man alltid mycket noggrant ge akt på sina ord, för domen är klistrad på ryggen och man förstår hur svårt det är att helskinnad komma på god fot med honom igen, ty något överseende finns inte hos honom. Vad han än har uttalat rymmer ingen kompromiss. Därför ska vi inte längre stanna kvar hos honom.”
[8] Men de ångerfulla säger: ”Detta kan vara sant, och prästerna är visserligen tillmötesgående i Jerusalem, särskilt där offergåvorna är generösa. Men Han kommer inte att kompromissa med en hårsbredd även om Han

erbjuds hela jorden. Därför är det lite svårt att komma överens med honom, men ändå är Han åtminstone säkert en av de största profeterna, full av kraft och liv och till och med den stumma naturen svarar på hans nick. Vad blir kvar för oss annat än att stanna kvar så länge som han inte själv avlägsnar oss? Därför att tecknen Han utförde inför våra ögon har ingen gjort före honom, och därför stannar vi hos honom, vad som än händer."
[9] De förolämpade säger dock: "Gör vad ni vill, men vi går. Om vi är skyldiga värden något, så låt honom ge oss räkningen."
[10] Men värden säger: "Jag har inget boende för främlingar, utan bara för Jakobs infödda barn, och dessa är gratis för dem precis som överallt annars i Kanaan, där bäckarna flödar av mjölk och honung."
[11] När de hör detta reser de sig upp, börjar vandra på vägen och försvinner. Men efter flera timmars vandring från Kana är de alltför utmattade för att kunna lyfta fötterna, och sjunker ner på vägen, några hundra till antalet, för att ta sin nattvila.
[12] Men en numerärt stark legion av romerska soldater, som kommer från andra hållet från Jerusalem, stöter på denna karavan. Då man emellertid inte lyckas väcka de utmattade övervakas de tills morgonen gryr. Men då de vaknar på morgonen finner de sig med händerna bakbundna och eftersom de är utan respass arresteras de alla och förs inför domstolen i Jerusalem, förhörs där i sju dagar och efter att ha identifierats som judar släpps de sedan fria, med erläggande av nödvändiga böter.
[13] En del av dessa soldater anländer också till Kana samma morgon. Då de hade sökt igenom vårt hus och efter att vi friat oss själva genom våra rese-pass från Jerusalem, så reser de inga ytterligare hinder och drar vidare till Kapernaum. Efter att ha känt igen mig,

diskuterade deras överste flera frågor med Mig och berättade samtidigt för Mig om sitt planerade förlängda boende i Kapernaum, dit hans familj redan hade flyttat några dagar tidigare, och där han skulle möta dem. Därmed inbjuder han mig att hälsa på honom i Kapernaum, vilket jag samtycker till att göra om några dagar.
[14] Han frågar Mig också om den stora karavan han stötte på, som sov på vägen.
[15] Jag berättar för honom vilka de var, och **han** svarar med ett vänligt leende: ”Gissade jag inte att jag omedelbart på så sätt skulle stöta på sådana killar, som i princip inte är något annat än fariséiska spioner, och det skulle förvåna mig mycket om Du inte redan vid första anblicken skulle känna igen dem som sådana.”
[16] Varpå **Jag svarade**: ”Du har inte helt fel när du misstänker att de är det. Men de var ännu inte så när de följde Mig från Jerusalem och Judéen, men nu kommer några av dem att bli det, till stor nackdel för dem själva. Därför att tempelslöddret visserligen älskar förräderiet, men faktiskt fruktar förrädaren mer än den förrådda fienden, och därför inte låter förrädare få fri lejd. Nästan alla måste dricka av det förbannade vattnet och knappt en av tio överlever detta, men de skadade blir då vanligtvis brännmärkta för falska vittnesmål och begravda vid Josafat i den förbannade jorden. Och detta kommer också att bli ödet för några av de som vänder förrädare mot Mig, ty Min tid har ännu inte kommit.”

Kapitel 88.
Överbefälhavaren Kornelius. Herrens rensning av templet.

[1] Säger överbefälhavaren, med namnet Kornelius, som också var bror till kejsare Augustus: ”Tja, det är rätt åt

dem. Därför att jag kan inte nog säga dig hur jag avskyr dessa Tempelyngel. Jag säger dig, min käraste och mest upphöjda vän, det ondskefullaste av allt ont på hela jorden är en judisk tempelpräst. Våra kvasi-egyptiska präster är dåliga, men ibland visar de ändå tecken på att vara mänskliga; det hörs inte mycket om vidrigheter, medan deras bestyr med mycket få undantag går ut på att förmana mänskligheten till att vara mänsklig och ridderlig när de strider.
[2] Men dessa karlar är hycklare rakt igenom. Utåt beter de sig de lika strängt och fromt som om de bar på säckar med levande gudar. Men innerst inne är de alltför ondskefulla till och med för vårt allra lägsta helvete (Tartarus i tyskt original), enligt vår myt. Sannerligen, om våra tre huvudsakliga mytiska furier, inför vars grymheter allting kommer att förvandlas till sten i skräck, skulle få syn på sådana tempeldrumlar från Jerusalem, då skulle de själva behöva förvandlas till diamant i förskräckelse. Jag säger er, för att slutgiltigt lösa upp denna den i högsta grad illvilliga, moraliskt fördärvade tempel och prästknut, så måste snart desamma utsättas för den makedonska kungens skarpaste svärd, annars kommer snart hela jorden att bli intrasslad i den. Åh, min vän, jag skulle kunna berätta saker och ting om dessa drumlar som bara genom detta skulle göra hela jorden skulle bli febrig. Men låt detta nu räcka för Dig, efter att du kommit över kommer vi att ha mycket att diskutera.”
[3] Jag säger: ”Åh, låt det vara. Jag känner till detta slödder in i minsta detalj. Men jag har redan utsett en 'makedonisk kung' från din romerska stam; till honom skall anförtros att med hett rött svärd hugga itu denna högst tilltrasslade knut. Jag skall icke desto mindre före detta göra allt som är möjligt för att vissa av dem skall bättra sig.”

[4] Säger översten: ”Gör inte det. Därför att de kommer att veta hur skall döda dig, så länge som du kan dö på mänskligt sätt, även om du är en äkta Guds Son.Ty jag säger dig, inte ens en gud går säker tillsammans med dem. Tro mig, min käraste unga vän.”
[5] Jag säger: ”Låt oss lämna detta. Det som är faderns vilja kommer att ske. Det skulle bara behövas ett andetag från Min mun för att de skulle upphöra att finnas till. Men detta är inte Faderns vilja, och därför skall vi låta dem vara ett tag.”
[6] Säger översten: ”Om dessa skurkar skulle fortsätta i ytterligare tio år, skulle inte många människor överleva i Judéen. Om det inte vore för det fanns en som var måttfull i deras ledning, så skulle det redan efter Din högst djärva utrensning i templet av dess ohyra, ha blivit enorma problem. Men en sant rakryggad man vid namn Nikodemus visste hur han skulle få dessa skurkar, som nu är nästan lika talrika som jordens gräs, att hålla avstånd. Det var riktigt roligt hur han med stor list kunde klargöra att denna tempelrensning var tillåten av Gud bara för att Hans tjänare skulle tillägna sig mycket guld, eftersom det var just dessa köpmän, penningväxlare och duvförsäljare, som aldrig någonsin lade offergåvor i templets offerkassa, bortsett från deras lilla stallavgifter, trots att de betraktades som de rikaste i hela Jerusalem.” Med detta var de flesta överens, och vissa sade: ”Tja, låt oss hoppas att denne kommer också till nästa högtid med sin magiska kraft - han kommer lägligt.” Men vissa som i hemlighet, genom konfidentiella agenter också hade deltagit i penningväxlingen, var naturligtvis inte så glada. ”Men trots detta garanterar jag Dig att, vid en upprepad rensning vid nästa högtid, kommer inte ett hårstrå att krökas på ditt huvud, eftersom du hjälpte dem med en betydande summa vid den sista. Men skulle du åter resa

till Jerusalem för en liknande affär, smyg då in i hemlighet, annars kommer Du att finna att templet rensat sig själv eftersom dessa hökar, penningmånglare och boskapshandlare har skickat ut spioner efter dig överallt, som skall övervaka Dig överallt du går, på samma sätt som de ökända tempeltjänarna. De flesta av dem jag hade arresterat tillhörde dessa krabater, och det skulle knappast ha funnits två hederliga bland dem."
[7] Jag säger: "Tja, denna tjänst kunde jag naturligtvis göra dem igen, men var säker på att inga sådana penningmånglare eller försäljare kommer att bedriva affärer i templet efter detta. Vid Min sista förflyttning till Jerusalem kommer Jag att rensa templet igen som Jag gjorde nyligen."
[8] Efter denna försäkran kom en truppchef för att rapportera till översten att truppen är redo för avmarsch. Översten tar avsked av Mig, påminner Mig om att säkert hälsa på honom i Kapernaum. Därefter serverar värden en god morgonmåltid, som alla deltar i.

Kapitel 89.
Två dagars vila i Kana.

[1] Efter morgonmåltiden säger Jag till alla närvarande: "Om det finns någon som har angelägenheter som ni måste ordna med och förrätta hemma, så går det bra att avlägsna er härifrån under ett par dagar i detta syfte, eftersom Jag tänker tillbringa ett par dagar här i Kana och också ta lite vila. Men ni måste vara tillbaka igen på den tredje dagen. De som emellertid är alltför långt hemifrån kan stanna kvar här, liksom också de som inte vill lämna mig. Men jag har för avsikt under dessa två dagar att varken undervisa eller uträtta saker och ting utan, som sagt, bara vila och be till fadern för er alla."

[2] Maria och Mina fem bröder kommer emellertid också fram till mig och frågar om det skulle gå bra för dem att bege sig till Nasaret under några dagar för att ordna med en del saker i hushållet.
[3] Och Jag säger: ”Ja, gå och gör så, ty Mina lärjungar måste också ha ordning på sina världsliga angelägenheter. Men organisera era hushållsangelägenheter för ett par år framåt, och hyr ut hushållet till någon fattig, men märkväl, utan att begära ränta. Därför att som Mina bröder och lärjungar bör ni i framtiden aldrig begära ränta eller lön från någon, utan bara ta emot det som lämnas till er frivilligt.” Bröderna tillsammans med Maria lovar att göra detta och ger sig av till Nasaret.
[4] Men av mina lärjungar var det bara Tomas som begav sig hemåt, med beslutet att söka efter lärjungar för Mig, vilket han också gjorde. Där fanns emellertid bland dem en viss jude, som inte var någon riktig galilé, vid namn Iskariot, och som sedermera förrådde mig. Fram till en viss tidpunkt var han den mest nitiska av mina lärjungar, han spelade honom som stod för fiolerna, betalade allt överallt och betedde sig, som det tycktes, som förelöpare och regissör överallt där jag därefter drog fram. Men han visste också hur han i hemlighet kunde tjäna pengar på Mina gärningar och Min undervisning, och denna girighet efter pengar gjorde honom slutligen till det som han blev - Min förrädare. Men Petrus och de andra lärjungarna som hade ledsagat Mig från Betabara blev kvar.
[5] På Min fråga till honom om han inte var benägen att bege sig hemåt för ett par dagar, svarade Petrus: ”Herre, bara döden kan skilja mig från Dig eller en befallning från Din mun. Jag gjorde upp med Tomas så att min son Markus skulle komma hit, han kunde vara till nytta, eftersom hans förmåga att skriva är han nästan lika god

som Matteus. Men det är ungefär allt som jag måste bry mig om i mitt hushåll, allt annat tar Du min herre och min Gud hand om i vilket fall som helst." Jag säger: "Inte så högt, Min Simon Petrus, ty här är vi inte på Sykar. Det finns också några här som inte är på din nivå ännu - de kan ta anstöt. Därför räcker det om du i framtiden kallar mig 'Herre', för närvarande kan du behålla resten i ditt hjärta, som jag känner ganska väl."
[6] Petrus är nöjd med detta besked och frågar Mig om vi inte skall göra någonting alls under de två dagarna i Kana. Men Jag säger: "Det vore fjärran från oss. Men vi ska inte anstränga oss lika mycket som vi gjorde i Sykar. I världslig mening är vi här i vårt fäderneland, och du vet hur mycket en profet är värd i sitt fäderneland. Därför vi ska göra och undervisa väldigt lite här i vår faktiska sfär. Ty där tron saknas finns det lite att göra för oss. Därför vi ska, som man skulle säga, ta det lugnt i ett par dagar, och förbereda oss lite för det som ligger framför oss."
[7] Efter dessa ord kommer Matteus och frågar Mig huruvida han nu skall dokumentera några av de saker han har sett och hört i Sykar.
[8] Men Jag säger: "Om du är inställd på att göra något, så kan du göra två kopior av Bergspredikan, och en kopia kan sedan lämnas här hos värden i Kana, och en i Kapernaum, för inte heller där kommer vi att ha så mycket att göra."
[9] Men nu kommer värden och frågar vad Jag skulle vilja ha till lunch. Och Jag säger till honom: "Min vän, varför en sådan meningslös fråga? Trots att du inte förhörde dig med Mig före morgonmåltiden, njöt jag ändå väldigt mycket av den. Därför kommer också lunchen att smaka gott. Sannerligen säger Jag till er, varje måltid kryddad med givarens ädla och kärleksfulla hjärta är den smakligaste - bättre än

själviska matvraks mest överdådiga och praktfulla saker på borden, som fyller salarna med sin ambrosiska doft." Med detta råd var den unga värden helt nöjd, och med mycket glatt hjärta gjorde han sedan allt för att servera oss lunch så bra som möjligt.
[10] Således förflöt de två dagarna med mången god diskussion och besök av denna lilla stads medborgare.
[11] Vissa sjuka botades också bara genom handpåläggning. Och för en ärlig läkare där, som inte kunde begripa handläggningens läkande kraft, visade jag på en hel del läkande örter med vilka han sedan uppnådde den bästa läkningseffekten och genom vilka han fick ett gott rykte.
[12] På den tredje dagen hade alla förutom mor Maria och de fyra äldsta bröderna återkommit hemifrån och tagit med sig nya lärjungar från alla håll. I synnerhet Tomas hade fått en stor fångst av fisk och tog med sig många stekta fiskar, för han visste hur mycket jag tyckte om att äta sådan fisk.
[13] Den unge Mark hade således också med sig många hälsningar hemifrån till sin far Simon, och många stekta fiskar också. Och Iskariot medförde mycket pengar och mycket liv till sällskapet, eftersom han var väldigt livlig och aktiv, organiserade allt och var utomordentligt nöjd med Mig och hade mycket att berätta om olika händelser som inträffar över hela det stora romerska imperiet.
[14] Efter att vi alla sålunda hade samlats upp så var jag benägen att återuppta färden. Men värden bad mig stanna till kvällen, eftersom det var väldigt varmt. Och jag stannade till kvällen. Men när solen just skulle gå ner påminde jag sällskapet om att vara redo för avfärd, eftersom jag var inställd på att ånyo påbörja resan vid solnedgången.

Kapitel 90.
Helandet av sonen till en kunglig adelsman.

Joh. Ev. 4:47
När han hörde att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad att han skulle komma ner och bota hans son som låg för döden.

[1] När vi just skulle bege oss av på vår resa kom en man av kunglig börd och en nära släkting till befälhavaren, som för några dagar sedan hade givit sig av till Kapernaum, skyndsamt emot Mig med andan i halsen. Ty han hade fått veta av befälhavaren att jag hade återvänt till Galiléen från Judéen. Denna kungliga adelsman hade en enda son, vilken plötsligt hade drabbats av hög feber och läkaren i Kapernaum hade så snart han såg patienten insett att denne var helt bortom all räddning. Fadern var förtvivlad och visste inte vad han skulle ta sig till i sin sorg. Då kom Kornelius, överbefälhavaren, till honom och sade: ”Broder, det finns ett sätt. Det är mindre än en timmes snabb vandring härifrån till Kana, där den berömda helbrägdagöraren Jesus från Nasaret håller till. Jag träffade honom själv där och talade med honom på min resa hit. Han är säkert fortfarande kvar där för Han lovade mig att komma därifrån direkt till Kapernaum och besöka mig. Det Han lovar håller Han också utan att göra någon besviken, och eftersom Han ännu inte har kommit till mig är han definitivt fortfarande kvar i Kana. Skynda dig därför personligen till Honom och bed Honom om att komma till din son och hjälpa honom. Och jag kan försäkra dig att Han omedelbart kommer och hjälper din son.”

[2] Efter att ha hört detta från sin bror Kornelius, skyndar sig den kungliga adelsmannen till Kana och, som redan nämnts, kommer dit med andan i halsen just som Jag skulle gå vidare på Min väg. När han når fram till Mig, faller han ned framför Mina fötter och ber mig att skynda med honom till Kapernaum eftersom hans enda son, som betyder allt för honom, var döende och ingen läkare i Kapernaum kunde hjälpa honom. Om jag inte kom snabbt till Kapernaum, skulle hans son dö innan jag kom dit - om han inte hade dött redan.

Joh. Ev. 4:48
Jesus sade till honom: ”Om ni inte ser tecken och under, tror ni inte.”

[3] Jag säger: ”Se, min vän, det är inte lätt med er människor, för såvida ni inte ser tecken och mirakel redan i förväg, så tror ni inte. Jag hjälper bara de som tror även om de inte har sett några tecken och mirakel i förväg. För där jag möts med ovillkorlig tro, läker jag också säkert och visst.”

Joh. Ev. 4:49
Mannen sade till honom: ”Herre, kom ner innan mitt barn dör!”

[4] Här utropar den adelsmannen: ”Åh, min herre diskutera inte detta så utförligt med mig, stackars människa; du kan se att jag tror annars skulle jag inte ha kommit till dig. Åh, Herre, Jag ber dig att gå in i mitt hus så kommer min son att leva. Men om du drar ut på tiden, kommer han att dö innan du anländer. Ty se, jag har många tjänare, och om jag säger till den ena eller den andra: gör detta eller gör det, så kommer han att

göra det. Om jag inte trodde på dig helt och fullt, o Herre, så skulle jag ha skickat den ena eller den andra av mina tjänare till dig. Men eftersom jag är fylld med den fastaste tro, kom jag själv. För mitt hjärta sa till mig: ”Om jag bara hittar och ser dig, kommer min son att bli frisk. Herre, jag erkänner också att jag inte är värd att ha dig under mitt tak, men om du bara skulle säga ett ord, kommer min son att bli bra och leva.”

Joh. Ev. 4:50
Jesus svarade: ”Gå, din son lever.” Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick.

[5] Jag säger: ”Min vän, en sådan tro har jag inte träffat på någonstans i Israel. Gå hem med tillit; du kommer att få enligt din tro. Du son kommer att leva.” Och adelsmannen gick hem i tårar av tacksamhet och glädje, för han trodde Mitt ord utan några tvivel. Men Jag tillbringade natten och följande dag fortfarande i Kana, till stor glädje för värden.

Joh. Ev. 4:51
Och medan han ännu var på väg, möttes han av sina tjänare som sade att hans son levde.

[6] Då adelsmannen - som var mycket respekterad i Kapernaum, å ena sidan för att han, som befälhavaren Kornelius, var släkt med det härskande huset i Rom och dessutom en högt uppsatt officer utsedd av Rom - närmade sig staden kom hans många tjänare emot honom och tillkännagav högt: "Mästare, din son lever och har det bra."

Joh. Ev. 4:52

Han frågade vid vilken timme han hade blivit bättre. De svarade: ”I går vid sjunde timmen lämnade febern honom.”

[7] Då svimmade mannen nästan av glädje och frågade vid vilken tidpunkt han hade återhämtat sig. Och tjänarna berättade honom enhälligt: "I går vid den sjunde timmen lämnade den hemska febern honom."

Joh. Ev. 4:53
Då förstod fadern att det hade hänt just den timme då Jesus hade sagt till honom: ”Din son lever.” Och han själv och hela hans familj kom till tro.

[8] När han hörde detta från sina tjänare började han att beräkna tidpunkten och kom fram till att det måste ha varit exakt vid den tidpunkt då jag sagt till honom "Din son kommer att leva." Så han gick hem lättad och när han kom hem ledde befälhavaren Kornelius redan den helt friska och lyckliga sonen mot honom i det han säger: ”Tja, min broder, skickade jag dig till den rätta helbrägdagöraren eller inte?”
[9] Och adelsmannen sade: ”Jo, min broder, genom ditt råd har du givit mig mitt liv tillbaka tiofaldigt. Men den här helaren, Jesus från Nasaret, är uppenbarligen mer än en vanlig helare som någonsin så skickligt vet hur man botar sjukdomar med medicinska örter. Bara föreställ dig. Utan att någonsin ha sett min son, sade han helt enkelt “Din son kommer att leva ”, och pojken återhämtade sig på en gång. Lyssna, detta har stor betydelse. Jag säger dig: detta är inte möjligt för någon människa, utan bara för en gud. Och från och med nu tror jag, och det gör utan tvekan hela mitt hushåll, att denne Jesus är bortom alla tvivel en äkta Gud, som för

alla människors frälsning vandrar bland dem i mänsklig skepnad och botar och undervisar dem. När han kommer hit måste han visas gudomlig vördnad.”
[10] Säger Kornelius: ”Jag känner honom redan som detta och är helt övertygad, men han tillåter inte människor att närma sig honom på det sättet.”
[11] Säger fadern till den helade pojken: ”Min broder, där man har sådana bevis för handen, så tror jag inte man kan göra för mycket.”
[12] Säger Kornelius: ”Jag håller helt med dig men det är ett faktum att han är en uttalad fiende till offentliga eller yttre tecken på respekt, som jag redan har förklarat för dig. Så vitt jag känner Honom från hans tidigaste barndom, så är endast den respekt godtagbar för honom, som är tyst, innerlig och uttrycker sig själv i kärlek från hjärtat. Allt det som bara är yttre betraktar han till och med som betungande och om han kom hit, som han lovade mig, så skulle du kanske driva bort honom ifrån denna plats för evigt genom att ge honom en offentlig hyllning. Gör därför vad ditt Hjärta säger dig att göra, men undvik alla offentliga ceremonier, ty jag känner honom redan sedan hans födelse i Betlehem och har hört och sett mycket av Honom sedan dess.”
[13] Säger adelsmannen: ”Okej, jag följde ditt råd igår på dagen och kommer därför att lyssna på dig och följa det också nu på natten.”
[14] (För att undvika att ge upphov hårklyverier bör här tilläggas en kort förklaring till ordet ’igår’. En dag - särskilt i Galiléen - varade bara till respektive solnedgång. Och efter att solen hade gått ner började faktiskt nästa dag redan efter några minuter efter att solen gått ned och redan då beskrevs föregående dag som "igår". Med solnedgången började första nattvaket för kommande dag. Ett nattvak var emellertid en period på tre timmar och en dags timme motsvarade på

sommaren nästan två nutida timmar och på vintern inte riktigt en, ty dagsljuset måste alltid bestå av 12 timmar oavsett om dagen var kort eller lång. Om det här sägs att adelsmannen gick från Kapernaum till Kana på en timme, skulle det numera uppgå till nästan två timmar. Denna korta förklaring är desto nödvändigare eftersom vissa saker i detta evangelium annars knappast kunde förstås korrekt, eftersom respektive tidshänvisningar bara gjorts enligt dessa tider och inte enligt den nuvarande kronologin.)

Kapitel 91.
2 000 år av Evangelium.

Joh. Ev. 4:54
Detta var det andra tecknet som Jesus gjorde sedan han hade kommit från Judeen till Galileen.

[1] Följande dag i Kana sade Jag åt Johannes, som skriftligen hade dokumenterat det första tecknet vid bröllopet, att även skriftligen dokumentera detta andra tecken som utfördes på samma plats. Och detta gjorde Johannes också med få ord i åtta verser så som det står skrivet.
[2] Matteus frågade också om även han skulle dokumentera denna händelse, men Jag säger till honom: ”Låt det vara. När vi i morgon kommer till Kafarnaum där jag återigen kommer att undervisa och utföra mirakler, då skall du uppteckna dessa. Men lägg också till i min Bergspredikan helandet av den spetälske vid Sykar, som jag helade då Jag var på väg ner från berget.”

[3] Matteus säger: ”Herre, såvitt jag vet blev två spetälska helade av Dig vid Sykar. Vilken av dem skall jag dokumentera?”
[4] Jag säger: ”I själva verket blev fler än två helade, men det räcker att nämna den som Jag helade vid foten av berget och som jag bad att visa upp sig för prästen Jonael, vars namn du inte behöver gå in på, och erbjuda den gåva som Moses påbjudit som en vittnesbörd för dem. För den som inte tror på Mig efter det ena miraklet kommer inte att tro på mig om jag så utförde hundra mirakel. Dokumentera därför av de många miraklen endast det som jag nu berättade om för dig.”
[5] Matteus säger: ”Åh ja, Herre, nu vet jag vilket mirakel Du syftar på. Jag gjorde en anteckning om det, men skrev inte ner det i detalj. Det skall jag göra nu och börja ett nytt kapitel med detta. För jag delade upp Bergspredikan i tre kapitel och detta blir nu det fjärde.”
[6] Jag säger: ”Just nu är denna din uppställning god, men efter att jag har blivit upptagen från denna jord till mitt eviga kungarike, kommer du att behöva skriva ytterligare 4 kapitel, som föregår dessa. Därför kan du redan nu ge de 3 kapitlen om Bergspredikan numren 5 till 7 istället för 1 till 3, och det nya skall då bli nummer 8.”
[7] Matteus ordnade därför omedelbart sina anteckningar på detta sätt. Och nuförtiden återfinns alltså Bergspredikan inte i det första kapitlet, utan endast i de femte, sjätte och sjunde kapitlen, även om detta var det första som nedtecknades av Matteus.
[8] Att vara bekant med detta faktum behövs också för en bättre förståelse av Matteus och Johannes Evangelier, ty bägge skrevs under Min personliga översyn. Det gäller här främst att få de två utåt sett så synbarligen olika dokumenten att harmoniera med varandra, eftersom det nästan alltid har varit fallet att även goda

uttolkare av skriften har betraktat de mirakler som verkar likartade i Matteus och Johannes som desamma, men icke desto mindre har undrat: 'Hur kan det komma sig att Matteus säger si och Johannes så även om de verkar utgå från samma fakta?'
[9] Detta gav många fel som resultat och ledde inte sällan till ett fullständigt avståndstagande från Min lära så som den är nedtecknad i evangelierna.
[10] Här kunde man verkligen säga: "Men varför, oh Herre, lät Du detta ske under så många sekler utan att låta någon få klarhet över det?" Avseende detta säger jag:
[11] Där Min lära är mer eller mindre accepterad gick det inte ett århundrade under vilket Jag inte valde ut och uppväckte människor till att bibringa folket fakta och den nödvändiga uttolkningen av evangelierna. De utvalda har alltid gjort detta och även historiskt kompletterat det i dokumenten, som hade förlorats vad gäller Min lära, dels genom mänsklig oaktsamhet och dels genom olika sekteristiska kyrkvärdars och evangeliets prästers trotsiga och inte sällan onda avsikter - men endast ytterst få accepterade det.
[12] Kyrkorna, som systematiskt hade omskapats med tiden avvisade naturligtvis detta och förklarade det för att vara 'kätteri' och 'djävulskap' därför att det inte passade deras giriga och tyranniska syfte.
[13] Vetenskapsmän och konstnärer å andra sidan beskrev sådana fenomen som 'fantasier' och 'drömmerier' av en stackars usling som vill bli något, han också, men utan att ha förvärvat de nödvändiga karaktärsegenskaperna genom ansträngning, flit och djupgående studier.
[14] På den platsen, emellertid, där den utvalde och uppväckte profeten levde och var känd var han minst av allt accepterad och hade därför inte mycket

framgång. Ty enligt människors åsikter, sådana de i allmänhet är, bör en profet i själva verket inte leva på jorden alls, bör inte ha mänsklig form, äta och dricka och ha kläder på sig, utan bör åtminstone fara omkring i luften i en glödande vagn som Elias och därifrån kungöra för varje person det denne i sin egenkärlek tycker om att höra och som smickrar honom. Detta vore då en verklig profet mot vilken allas ögon och öron skulle riktas, särskilt om han under sina flygturer mirakulöst nog kastade stora mängder guld- och silvermynt till de rika, men små kopparmynt åt proletärerna och på samma gång prisade de viktiga, rika och mäktiga, men ofta strängt bestraffade de stackars djävlarna (proletärerna), särskilt om dessa vågade klaga på de rika, viktiga och mäktiga. En sådan profet skulle, såklart, inte bli särskilt populär bland de fattiga, och de skulle inte lovprisa honom.
[15] Men om profeten är en människa vemsomhelst, om han äter och dricker, till och med har ett hem och kanske ägnar sig åt någon världslig handel vid sidan om, åh, detta är allaredan slutet vad beträffar hans profeterande. Han förklaras vara antingen en dumbom eller en hycklare och har ingen större chans att åstadkomma någonting i sitt hemland.
[16] Således har jag under de nästan 2 000 åren alltid lagt till det som saknats. Men vem godtog det? Jag säger dig, alltid bara väldigt få och dessa sällan nog aktivt. Man lade märke till detta. Men att någon skulle ha ändrat sitt sätt att leva i enlighet med detta och sedan i sin ande övertygat sig själv om att den i övrigt normala människan verkligen var utvald av Mig för att komma med en ny klarhet från Himlen till människor i en värld, som gradvis hade blivit så dyster, det gjordes aldrig av alla slags lättjefulla skäl.

[17] Någon har köpt sig ett par nya oxar som han nu ska använda för plogning, så han har självklart inte tid. En annan måste odla upp en ny åker och kan inte komma på grund av detta. En tredje har skaffat sig en hustru och har därför inte längre någon tid eller möjlighet. En fjärde måste bygga ett stort hus och har så många bekymmer nu, han kan omöjligen ha tid. Och således har alla någon ursäkt och ett nytt ljus från himlen brinner förgäves upp igen under ett helt sekel i något dolt hörn av jorden. Och om Jag under nästa sekel återigen sänder ett nytt ljus för att skapa klarhet över de antika dokumenten, kommer detta att röna samma öde.
[18] Om det verkligen förhåller sig så, att döma av alla tiders erfarenhet, så uppkommer frågan huruvida Jag kan klandras för att de antika uppteckningarna än idag visar samma brister som redan för tusen år sedan upptäcktes av lättjefulla forskare, som stödde sig på förnuftet och ägnade sig åt hårklyverier, vilket resulterade i att många som tvivlade och sådana som slutligen motsatte sig Min lära och dess – och Min – fullkomliga gudomlighet, har ploppat upp som svampar ur jorden.
[19] Anledningen till att jag nu ger fullt ljus i denna fråga är att ingen i slutändan skall kunna ursäkta sig med att Jag, sedan Min kroppsliga närvaro på Jorden, varken hade bekymrat Mig om Min läras renhet och fullkomlighet eller om de människor som tog den till sig.
[20] När jag kommer åter till jorden skall jag göra en grundlig sållning och inte godta någon som kommer till Mig med ursäkter, vilka det än må vara, ty alla som söker helt uppriktigt kan och måste finna vad han söker. Men de sjuka fåren och åsnorna som livnär sig vid krubban skall tilldelas medicin varefter de med säkerhet kommer att bli lystna på utfodringen från himlen. Men

sedan kommer de som konvalescenter att bli utfodrade homeopatiskt under lång tid. Men nu än en gång till evangeliet.

Kapitel 92. Guds allvetande och hans vägledning.

[1] När Matteus hade blivit färdig med sina flera verser - dagen efter att Jag hade helat adelsmannen från Kapernaums son - visade han mig sitt arbete, vilket jag berömde, eftersom det var koncist och mitt i prick. Men efter att ha packat ned sina skrivredskap kommer han till mig och frågar hur mycket skrivmaterial han kommer att behöva i Kapernaum, ty han hade för närvarande bara fyra skrivtavlor som var fria för användning i Kapernaum. Om han förmodas behålla fler skrivtavlor uppackade bör det vara lättare att ta bort dem från huvudförpackningen nu, snarare än i Kapernaum.
[2] Jag säger: ”De fyra skall räcka, men jag måste ändå göra dig uppmärksam på ett mindre fel i hur du ordnar upp dina saker. I grund och botten är det inget större fel, men eftersom allting måste komma i rätt ordning när det gäller Mig, så är det oklokt av dig att först binda ihop din packning och först därefter fråga Mig hur många skrivartavlor du kommer att behöva. Hade jag nu sagt ’Du kommer att behöva fem i Kapernaum’, då skulle du ha varit tvungen att lösa upp hela packningen för bara en skrivartavla, vilket skulle ha orsakat dig onödig ansträngning. Men driven av Min hemliga påverkan på dig, tvingades du att behålla det exakta antalet utanför och därigenom bespara dig själv ansträngningen att öppna packningen igen. Men som jag redan påpekat är detta inget större fel. Men ofta kan

fördelen med att göra allting i rätt ordning vara betydelsefull, även om det kan verka nog så trivialt.
[3] Ty se, om någon tvättar sig morgon, middag och kväll, och börjar med ansiktet och först därefter händerna, då kommer inte hans ansikte att bli rent så snart, eftersom han tvättar detta med smutsiga händer. Men om han tvättar händerna först kommer han att bli färdig med ansiktet snabbare genom att skrubba det med rena händer.
[4] En man som ägde ett fält fullt av stenar rensade detta med stor ansträngning, men han höll följande goda ordning. Först samlade han ihop de största stenarna, staplade dem utanför fältet i en rektangulär hög. Detta gjorde han också med de mindre stenarna och så vidare ner till 10 olika högar innehållande stenar av liknande storlek.
[5] Grannar, som såg honom och som hade rensat sina fält genom att bara kasta alla sina stenar i en vanlig hög, påpekade: ’Se på hur narren bråkar med sina stenar.’
[6] Men en byggmästare passerade förbi vid vägen intill hans fält. Då han såg de tio regelbundna högarna gick han till mannen som hans grannar kallade en dåre och köpte stenarna av honom för 40 silver ören, för ordnade på detta sätt kunde han använda dem direkt. När grannarna såg det kom de fram och sade: 'Herr, varför kom du inte till oss? Ty se, vi har likadana stenar och skulle ha givit dem till dig för bara några få ören, medan du betalade 40 silver ören för samma stenar.’ Men byggaren sade: ’Era stenar måste jag först sortera, vilket skulle ta mig mycket arbete, tid och ansträngning, men dessa är redan sorterade, precis så som jag behöver dem nu och därför betalar jag hellre för dessa än tar emot era gratis.' Därefter började grannarna naturligtvis att sortera sina stenar, men det var för sent. Eftersom byggmästaren hade tillräckligt med dem han köpte från

den första, fick dessa grannar anstränga sig mycket för ingenting.
[7] Gör därför alltid alla saker i rätt ordning. När någon sedan kommer med ett erbjudande kommer han säkert att satsa på det som har bäst ordning. bästa beställning. En senare ansträngning är ofta och mången gång förgäves. Gör du det? Kan du följa det Jag målat upp?”
[8] Säger Matteus: ”O Herre, på vilket sätt borde jag inte förstå det? Är det inte lika ljust och klart som middagssolen?
[9] Men det är bara en sak som jag skulle vilja ta reda på från dig, hur vad det är möjligt för dig att veta att jag kommer att behöva fyra skrivartavlor i Kapernaum? Därför att gudomligt allvetande fortfarande är det som förbryllar mig allra mest. Ibland vet Du allting och arrangerar vad Du tänker göra utan att fråga någon, men vid andra tillfällen frågar du och beter Dig som en av oss, som om du inte visste vad som hände eller som kommer att hända. Hur kommer det sig? Herre, ge mig lite upplysning om detta.”
[10] Jag säger: ”Min vän, jag skulle mycket gärna vilja avslöja detta för dig, men du skulle inte kunna begripa det; låt oss därför lämna det. Men det kommer snart en tid när du lätt skall greppa och förstå sådana hemligheter.
[11] Men så mycket kan jag säga dig redan nu, att även om Gud kan veta allt han vill veta, trots människors fria vilja, så kommer han inte heller att veta, när han väljer att inte veta, så att människa kommer att handla fritt. Förstår du det?”
[12] Säger Matteus: ”Herre, om det är så då är människans liv på jorden verkligen högst farligt. Vilken måttligt kunnig person känner inte till de många fiender som överallt möter den stackars mänskligheten med alla slags bakslag som därmed ger upphov till människans

frånfälle? Om man utan att veta om det tillåter detta att fortgå på detta sätt, då kommer själens välbefinnande att fara illa.'"
[13] Jag säger: "Inte riktigt så illa som du tror. För det första skall alla leva efter det som man tror på och älskar; och för det andra är människan fri att när som helst be om Guds beskydd, och Gud skall vända sitt ansikte emot honom, som vädjar och hjälpa honom i alla hans motgångar.
[14] Dessutom har alla ändå tilldelats en skyddsängel som måste vägleda honom från hans födelse till hans grav. En sådan skyddsängel påverkar alltid en persons samvete och börjar hålla sig längre och längre bort från den som han anförtrotts först när den senare, styrd av sin egenkärlek, frivilligt har avstått från all tro och all kärlek till sin nästa.
[15] Sålunda är människan på denna jord inte på långt när så övergiven som du tror, ty allt beror på hennes fria vilja och handlingar huruvida hon vill bli vakad över och vägledd av Gud eller inte. Om hon önskar det, kommer Gud att vilja det också, men om hon inte önskar det är hon helt fri vad Gud anbelangar och Gud bryr sig inte längre om henne, förutom att hon får det som varje normal människa enligt universell lag är förutbestämd att få - som det naturliga livet och vad som behövs för att stödja detta. Men det är så långt som Gud kommer att och kan gå med en sådan person på grund av hennes okränkbara frihet. Bara när en människa med sitt hjärtas fria vilja söker och bönfaller Honom, kommer Gud alltid för att möta en sådan människa på kortast möjliga sätt, förutsatt att hon söker och ber på fullaste allvar.
[16] Men om en person bara söker och ber trevande för att övertyga sig själv huruvida det ligger något i detta, vad Gud och hans löften anbelangar, så kommer hon

inte att beaktas av Gud och hennes bön blir inte uppfylld. Ty Gud är i sig själv den renaste kärlek och ser bara på dem som kommer till Honom i sitt hjärtas rena kärlek, söker honom för Hans egen skull, och med tacksamhet önskar lära känna Honom som sin skapare och har den brinnande önskan att bli vakad över och vägledd av Honom personligen.
[17] Åh, när det gäller dem, som kommer till Gud på detta sätt, vet Han i varje ögonblick bara alltför väl hur det står till med dem, och Han undervisar och vägleder dem personligen i allt. Men dem, som inte vill ha något att göra med Gud, bryr Han sig verkligen inte om.
[18] Och när de en gång på den andra sidan kommer att stå framför Gud, och innerligt utropa och säga: 'Herre, Herre', så kommer Gud att svara dem: 'Vik av från min åsyn, era främlingar, för jag har aldrig känt er.' Och sådana själar kommer då att få mycket att uthärda och kämpa mot tills de är redo att närma sig Gud såsom erkända av Honom. Förstår du nu detta?"
[19] Säger Matteus: "Ja Herre, det förstår jag nu ganska bra, klart och tydligt. Men borde jag inte genast skriva ned denna fantastiska undervisning, som i hög grad bör och måste uppmuntra människor att oavbrutet söka efter och be till Gud att Han vägleder och för in dem på rätt väg?"
[20] Jag säger: "Nej, Min käre vän och broder, eftersom människan aldrig skulle begripa en sådan undervisning i dess rätta och levande fullkomlighet. Därför behöver du inte skriva ner det, förutom kanske i ett senare skede, för dig själv eller för några få bröder.
[21] Men om ni nu alla är redo att fortsätta vår resa till Kapernaum, låt oss då vara på väg. Den som vill, låt honom följa oss, men den som föredrar att stanna, låt honom stanna. Jag måste gå dit, eftersom det finns

mycket elände där, liksom i de små städerna runt om sjön, som är ett galiléiskt hav.”

Kapitel 93. Herren tvingar ingen

[1] Vi är redo att ge oss av, men den unga värden kommer återigen för att be mig stanna kvar hos honom under kvällen.
[2] Men Jag säger: "Jag kommer snart igen, för innan Jag går på nästa festhögtid i Jerusalem måste jag besöka Nasaret och skall stanna till på vägen dit och tillbaka.”
[3] Svarar värden: ”Herre, detta skall bli mig ett stort nöje. Men då Du inte tänker stanna längre idag, var så snäll och låt mig att göra Dig sällskap igen.”
[4] Jag säger: "Detta får du bestämma, ty ingen skall tvingas till någonting för Min skull. Den som tar emot mig, låt honom göra det och den som vill följa Mig och Min lära, låt honom göra på samma sätt, eftersom Jag och Mitt rike är frivilliga och därför behöver uppnås i full frihet.
[5] För Mig gäller endast det friaste självbestämmande. Vad som än är över eller under detta saknar värde inför Mig och Min Fader, som är i Mig, som Jag är i Honom.
[6] Varje tvång annat än från själva det egna hjärtat är främmande och kan omöjligt ha något värde för en persons helt egna liv enligt Min eviga och därmed friaste ordning.
[7] Till vilken nytta skulle det faktiskt vara för dig om du hävdade att några konstverk, som skapats av en annan hand, var dina verk? Om då någon kom och bad dig reproducera detta arbete för hög ersättning, skulle du bli tillintetgjord och måste få stå ut med att bli kallad för lögnare inför hela världen av den som beställde

arbetet, och att fuska och skryta med en annan persons framgång.
[8] Således har också hans eget livs hela bildning lagts i varje persons helt egna händer.
[9] Det som en gång inför Guds ögon vid varje individuell persons stora prövning av livet erkänns som främmande för henne, kommer inte att ha något värde för henne och kommer att tas bort. Då kommer det att sägas: ”Den som har, kommer att behålla det hon har och kommer att få ännu mycket mera, men den som inte har sitt eget, förlorar det hon har, eftersom det inte är hennes eget, utan bara något främmande.
[10] Jag säger dig att det nu inte ens är nödvändigt att du går med Mig, utan om du följer en inre uppmaning att du vill göra det av kärlek till Mig, kommer du därmed inte bara att inte förlora någonting utan vinna allt tiofaldigt. Ty vem som än gör något av äkta kärlek till Mig kommer här att belönas tiofaldigt, men väl i Mitt rike hundrafaldigt, också tusenfaldigt och oändligt mycket.”
[11] Säger gästgivaren: ”Herre, om detta är så, skall jag definitivt gå med Dig, för mitt eget hjärta uppmanar mig att göra det och därför kommer jag att strängt följa mitt hjärta.”
[12] Jag säger: ”Mycket bra, gör det så kommer du att leva efter ditt hjärta som är det enda riktiga livet. Ty alla andra slags liv, som inte härrör från hjärtat, är inte livet, utan döden för varje människas eget liv. Jag, som den ende Herren över allt liv, säger dig detta.”
[13] Gästgivaren är mycket nöjd med detta, tar omedelbart sin ryggsäck och lite pengar och gör sig redo för avfärden.
[14] Men Jag säger till honom: ”Befria dig från allt, så kommer du att resa mycket lättare. För tjuvar överfaller

bara dem, som de vet har med sig något. Om du inte har någonting, kan de inte heller ta ifrån dig något."
[15] Därefter överlämnar gästgivaren sin ryggsäck och pengar till sin fru och medföljer Mig utan pengar och ryggsäck.

Kapitel 94. Förbannelsen över och farorna med pengar.

[1] Men Judas Iskariot, som står intill honom, säger: "Men jag vidhåller att en liten summa pengar under en resa säkerligen inte kan skada någon?"
[2] Men Jag säger: "Den som känner Mig på det sätt som denna värd gör, som varit tillsammans med Mig också vid Sykar, vet att man kan klara sig ganska bra vid Min sida också utan pengar. Se, Jag har varken fickor i min rock och ännu mindre några spår av pengar, ändå har Jag fört flera hundra hit genom Judéen och Samarien! Fråga dem hur mycket denna resa kostade alla!
[3] Ovanpå detta kan Jag berätta för dig att Jag inom kort skall utdela mat till många tusen utan att ha något mer på Mig än vad Jag har nu.
[4] Jag säger dig att en tillbörlig tillit till Gud är mera värd än alla skatter på jorden, med vilka du visserligen kan hjälpa ditt kött under en kort tid, men inte din själ! Men om du har förstört och därför förlorat din själ, vad kan du då senare ge för att få tillbaka din själ?"
[5] Judas säger, "Ja, ja, Du har faktiskt rätt, men människan måste ha pengar till en del saker!"
[6] Jag svarar, "Hur mycket pengar hade Moses när han ledde ut Israels folk?"
[7] Judas säger, "Han hade i sin ägo massor av guld, silver och värdefulla stenar!"

[8] Jag säger, ”Han hade faktiskt det. Men detta höll honom också tillbaka från att komma in i det förlovade landet. Skulle du kunna förstå detta?!”
[9] Judas säger, ”I det här fallet med Moses, profeten av alla Jehovas profeter, skulle jag inte tro att guldet och silvret, som han på Jehovas uppmaning måste föra från Egypten, bar skulden till detta, utan att han i ett svagt ögonblick misslyckades med att tillräckligt tro på Jehovas trofasthet!”
[10] Jag säger: ”Och vad var en dag orsaken till denna försvagning? Den, som fick Moses att försvagas beroende på hans tankar om guldet och silvret, står nu framför dig och talar om detta för dig! Det är visserligen skrivet allegoriskt, men i verkligheten förhåller det sig så som jag nu förklarade för dig.”
[11] Judas säger: ”OK, jag tror Dig att det en gång förhöll sig så! Men nu, genom det romerska imperiet har pengar införts över halva världen, som ett lämpligt medel för utbyte i den mänskliga gemenskapen och vi tvingas använda desamma och sålunda tror jag, att om det inte är synd att lägga pengar till Guds pengainsamling under nattvarden, så är det inte heller någon synd att ge sådana pengar till någon utblottad, så att han kan försörja sig under några dagar; och följaktligen är det även ur nyttan för de fattiga redan passande att ha med sig pengar, som en gång lagligt infördes av staten, så värden Roban kunde ha hållit fast vid sina få silvermynt!”
[12] Jag säger: ”Du bär visserligen med dig en välfylld börs, ändå vägrade du att ge några allmosor till de tre utblottade som tiggde av dig igår, och följaktligen tror jag inte att du använder pengar på det berömvärda sätt för vilket du lovprisade dess fördelar för Mig!
[13] Men angående pengarna till Guds insamling under nattvarden så skall jag säga dig rakt ut att detta är en

förödande styggelse, inte så mycket på grund av några andligt sämre lottade som tror att de med detta har försäkrat sig om himlen, utan för dessa som tar pengarna från bröstet för att förslösa dem på skökor nattetid! Så länge som det inte fanns några pengar, så fanns det inte några offentliga horor, som det finns nu! Men eftersom det nu kommer att finnas pengar av alla de slag så finns det också nu i Jerusalem, som i alla andra städer, otaliga skökor, med män som syndar med dem dag och natt! Och efter att de som äger mycket pengar förlorar smaken för de i omgivningen, så låter de dem bli förda från högländerna, och köper dem i Grekland, för att sedan begå det mest vanhedrande hor med dem i Judéen. Och detta, lägg till tusenfaldigt mera, är dina högt ärade pengars välsignelse!
[14] Men detta är bara början på den förbannelse som hänger över pengar.
[15] Men det skall komma sämre tider än när Noak byggde sin ark, och de kommer att tvingas skylla sitt elände på guld och silver och ingenting mindre än en eld från himlarna, som skall förtära det exkrementet från helvetet, skall rädda mänskligheten från alla vedermödors vedermöda!”
[16] Säger Judas: ”Ja, ja, Du är en profet utan jämlike och är kapabel att veta detta, men om pengarna används rätt, så kan de säkert inte göra någon skada?”
[17] Säger Jag: ”Jag säger till dig, verkligen om det används rätt, precis som man kan använda allting på jorden på rätt eller fel sätt! Men den stora skillnaden består i att när du reser till en stad, så måste du bära alla slags saker på ryggen, antingen redskap eller mat, och du måste få andra saker eller mat på samma sätt, i enlighet med dina behov. Detta är naturligtvis lite obekvämt, - ändå samtidigt svårt att förföras till synd! Därför att om du anländer med lump och bylte, eller

drar en kärra, och kommer till en sköka för att synda i utbyte mot några kannor och pannor, så kommer hon att håna dig och skratta åt dig, och du kommer att räddas från synd! Men när du kommer till henne med guld och silver, så skall hon varken håna dig eller skratta åt dig utan visa dig vägen till sin bordell och förföra dig till synd med alla slags behag för att än mer ta ifrån dig ditt guld och silver! Följaktligen är pengar ett praktiskt ting, och också frestande och praktiskt för att synda!
[18] Och av detta skäl införde Satan detta i världen, så att det blir lättare att synda i världen! - Är du inte medveten om hur tillfället gör tjuven?!"
[19] Säger Judas: "Javisst, javisst, detta är sant! Men om allt detta bara är för att avskräcka tjuvar från att hitta någonting kring människorna som väcker deras fantasi, då måste ofantliga förändringar genomföras hos mänskligheten! Först och främst måste alla människor vara lika fattiga när det gäller världsliga saker, för det andra likna varandra som han- och honsparvar, och för det tredje inte vara klokare än någon annan. Men så länge detta inte är fallet så blir allt tal, all undervisning och alla under förgäves! Många kommer naturligtvis att ändra sig, men tio gånger så många kommer att förbli desamma trots all undervisning och alla under, om inte ännu sämre, och ganska lätt tio gånger så. Därför att varje människa naturligtvis älskar sig själv och tycker om att vara någorlunda välförsedd. Följaktligen, ganska naturligt, så tänker varje människa först och främst på sig själv och först därefter på andra! Och detta kan naturligtvis inte användas emot honom! Hus och mark kan inte alla ha, annars skulle Gud tvingas ta med hus och mark till världen med varje nyfödd för att växa upp med honom. Men eftersom detta inte är fallet, med alla tidigare födda som redan tagit varje markområde i

besittning, och som omöjliggör för nyfödda att äga en fotbredd landstycke, så återstår ingenting annat för dem i slutändan än att antingen göra sig oumbärliga för de lata ägarna genom all slags utbildning och tjänster eller att gå över till att stjäla för att inte reduceras till att bli tiggare. Om då den mera gynnade delen av dem utan land inte får någonting annat än pengar, och sedan sparar så mycket som möjligt till ålderdomen, så kan jag inte se något fel med detta och upptäcker i detta en ny modell för land och jord för alla dessa födda på denna jord genom fortplantning och födelse utan det minsta hopp om land. Och jag måste öppet vidhålla att Gud, antingen han är oförmögen eller ovillig att skapa land till varje nyfödd, har givit makthavarna idén till myntprägling, med vilket barn utan marklott kan få ett nödvändigt leverne, ofta bättre än det som består i att äga land. Och det kan säkert inte vara Guds vilja att barn utan marklott skulle förgås?! Ty det är helt säkert inte deras fel att ha fötts in i en värld med samma behov som godsägararistokratin!
[20] Även om Du kanske är den största profet som någonsin gått på denna jord och jag erkänner riktigheten av allting som Du lärt ut och fortfarande lär ut, så kan jag inte hålla med dig om denna din bedömning om mig angående fördärvligheten av pengar. Men eftersom enligt Din åsikt pengar kan vara skadliga så kan allting vara skadligt. Om jag ägde alla får, oxar, kor, kalvar, åsnor, höns och duvor, och all frukt och bröd, som stulits i vårt land ända sedan David, så skulle jag vara den rikaste människan i hela Israel! - Och otukt bedrevs lika illa och värre än idag då det inte fanns några pengar, såsom i Sodom och Gomorra och Babylon.
[21] Jag vill inte påstå att Du har fel helt och hållet med vad du sade om pengar, men var på denna stackars jord

finns det ett ting med vilket man inte redan begått hemskheter tusenfaldigt?! Men om Gud inte fördömer sådant missbruk helt och hållet, varför skulle Han plötsligt bli arg och förbannande om pengar?!”
[22] Säger Jag: ”Det som någon älskar, det har han också intellekt att lovorda; du älskar pengar i övermått och vet följaktligen väl hur du skall prisa dem. Hädanefter skall jag inte säga mer om detta till dig, ty det man älskar vet man också hur man prisar väl! Men du skall icke desto mindre i en inte alltför avlägsen framtid få erfara pengars förbannelse! - Men inte mera om detta nu! Vägen till Kapernaum är lång och vi måste komma dit innan det blir mörkt och se oss om efter ett värdshus.”

Kapitel 95. Judas karaktär.

[1] Då gick Tomas över till Judas Iskariot och förebrådde honom för att våga komma till Mig med sina idiotiska idéer om pengar, eftersom jag är Jehova själv i Anden och gör gärningar endast möjliga för Gud!
[2] Säger Judas till honom, 'Du är fortfarande lika dum som du alltid har varit! Därför att du antingen tror på allsköns kärringprat, eller, när du känner för det, ingenting alls! Inte sällan när du tar fisken till marknaden så säljer du de små som de stora, köparna skrattar dig i ansiktet! Men du är fortfarande som du alltid har varit, du varken tänker eller funderar och lever dina dagar dåraktigt på ett vanemässigt sätt.
[3] Jag har bara varit här några timmar i sällskap med denne store profet och det är min heliga plikt att grundligt fråga ut Honom så mycket som möjligt om Hans inställning och drivkraften bakom Hans uppdrag! Du har redan funnits runt omkring Honom i ett halvt år och borde därför känna Honom bättre än jag! Men

borde jag, just därför att du redan känner Honom, inte anstränga mig att lära känna Honom åtminstone lika bra som du nu känner Honom?!
[4] Säger Tomas: ”Du har säkert inte tänkt att resa hem igen i morgon eftersom du försöker ta reda på allting idag?! Som tur är har Herren äntligen börjat röra sig igen, annars skulle du inte ens till i morgon varit på det klara med dina idiotiska pengar! Herren har rätt; förbannade pengar kommer att bli din död eftersom du lovprisar dem så. Herren har säkert klargjort för dig hur det förhåller sig med pengar och hur mycket det kan vara till förfång för en människas andliga liv; men du har länge varit visare än Gud själv och följaktligen satt på dig vishetens krona mitt framför ögonen på Gud! Men var försiktig så att du inte en gång storknar i visdom!
[5] Men vad har du att säga om min försäljning av fisk! Blev jag inte alltid den förste att sälja min fisk, medan du med allt ditt klyftiga prat ändå fick bära hem hälften av dina! Jag sålde de tio stora såväl som de tio små för tio öre var och kunde alltid ha sålt fem gånger så många, om jag tagit så många med mig till marknaden! Och här var tydligen min beräkning bättre än din, som tror dig om att vara visare än Gud, och ändå en girigbuk som söker din frälsning i pengar! Jag betalar inte fem öre för en sådan visdom!”
[6] Judas säger, något svarslös, ”Alla talar på det sätt de förstår!” - Säger Tomas, ”Det stämmer, du förstår det med din dåraktighet och talar följaktligen på det sättet! - Men ta dig en titt över var den utblottade hukar sig! Ge honom din börs, så kommer du att en gång i livet ha handlat vist!”
[7] Säger Judas: ”Det skall jag lämna därhän, ingen har någonsin faktiskt givit mig någonting i ordets verkliga

betydelse; och följaktligen skall jag inte ge någon någonting!”
[8] Säger Tomas: ”Detta är en högst berömvärd regel, lämplig att genast fördömas! Du kommer att komma väldigt långt med vår Frälsare och Mästare med dessa principer, det kan jag garantera dig! Han Själv är högsta generositet - och du en girigbuk utan like! Det matchar!”
[9] Säger Judas: ”Så fort jag fått över Honom på min sida och Han har förstått hur man skall leva i denna världen, kommer Han att dämpa sin generositet något!
Dessutom är det inte alls så svårt att leva generöst på bekostnad av dem som har någonting och att laga till goda måltider för sina lärljungar!
Lyssna, om jag skull råka stöta på idioter som denne unge värd, så skulle jag också på hans bekostnad vara lika generös som någon någonsin kan vara! Men låt denne Jesus, Som inte hade ett öre från födseln, försörja och underhålla sina många lärljungar med sina egna medel; då skall vi få se hur generös Han kommer att vara och huruvida Han inte snart kommer att göra sig av med alla dessa anhängare!”
[10] Säger Tomas: ”Jag säger ingenting annat till dig än att du kommer från djävulen; ty endast djävulen kan tala på det sätt som du just gjorde! Det kan låta som om det fanns något förnuft i det, men så är det inte utan faktiskt tvärtom och ditt prat är det skamlösaste i hela världen. Det grämer mig att jag visat dig vägen hit. I Sykar var det så många hundra, ändå fick alla mat från himlen! Och på några ögonblick hade Han återuppbyggt Irhaels hus till det lyxigaste i stan! Och du människa av yttersta jordiska enfald, med ett sätt som en man av högsta visdom, vill du få det till, såsom det visades för mig, som med mina fysiska ögon sett hur himlarna öppnar sig med otaliga myriader av änglar som stiger upp och ner, att Jesus är en fattig djävul som

har trevligt på andras bekostnad!? Åh, du är allt en riktig kanalje, du! Han till vilken himmel och jord hör, därför att Han har skapat dem med Sin allmakt, skulle ha behov av dina eller mina skatter, för att Han skall kunna leva i denna värld, i vilken Han gör att frukten gror och mognar?! Åh, du blinda dåre! Res till Sykar för att övertyga dig själv och vi får se om du fortfarande kommer att böla på det där sättet!”
[11] Här blir Judas ful i munnen och säger sarkastiskt: ”Såg du faktiskt detta med egna ögon? Eller lånade du händelsevis några ko- eller åsneögon, som gav dig sådana utomordentliga syner och vyer?- Jag är glad, apropå det, att den Nasarén-vise också fick lära känna den vackra Irhael, som, och detta hörde jag alldeles nyss, redan förmodas leva med sin sjätte man, eftersom de andra fem dog, av hennes kropp, som det verkar! Där, med den vackra, står himlen fint öppen för dig! Visst, visst, Irhael har förflyttat ganska många till himlen; varför skulle hon göra ett undantag för dig?! Men icke desto mindre skall jag inte resa till Sykar för hennes skull, ty jag håller på Moses stadga och skall inte ha någonting att göra med sådana syndiga ting.”

I KAPERNAUM

Kapitel 96. Herren ger en antydan om Judas

[1] Tomas blir nästan utom sig av ilska vid dessa frätande anmärkningar och skall just kasta sig över Judas med all sin energi. Men nästan halvvägs till Kapernaum går Jag fram till Tomas och säger: ”Broder, så länge du fortfarande ser mig lugn och samlad, om du bara fortsätter att titta åt mitt håll, förbli på det sätt som du ser mig. Visst, om du någon gång får se mig börja slå omkring mig då kan du för all del hoppa in och slå för

allt du är värd! Men nu finns det inget behov av detta på långt när. Låt det som skall komma komma, rätt förblir rätt och Judas förblir Judas! Han är inte på något sätt dömd till detta på samma sätt som natten, som är jordens naturliga skugga; men om han önskar förbli Judas så låt honom; men vi förblir de vi är! Tiden kommer ändå att visa hur långt han kommer med sin Judas själ!"
[2] Säger Tomas: "Men så här mycket kunde Du göra, Herre, för att få honom ifrån dig, annars kommer han att bli till mycket besvär för oss; därför att han har en svinaktig och elak mun!"
[3] Säger Jag: "Jag bad honom inte att komma och kommer följaktligen inte att be honom ge sig av; men om han vill gå dithän varifrån han kom, så skall vi inte gråta över honom! Men håll dig borta från honom ty ni två kommer inte att komma överens. Men förlåt honom, såsom jag förlåter honom på det att ditt hjärta skall bli fritt!"
[4] Säger Tomas: "När det gäller förlåtelse så finns det från min sida inga problem, ty jag har aldrig hyst något agg till honom, även om jag alltid känt honom som en människa, som inte är så lätt att komma överens med - inte ens profeten Johannes, som han ofta grälade med! Men ärligt talat skulle jag vara mycket lyckligare om han inte tillhörde vårt sällskap!
[5] När jag nyligen var hemma berättade jag om ganska många av Dina gärningar för mina bekanta, som inte kunde bli mera förbluffade. Detta nådde Judas öron och vem kunde snabbare ha bestämt sig för att bli Din lärljunge än Judas?! Ty Johannes läror tillfredsställde honom inte, eftersom den förre inte predikade någonting annat än den djupaste ånger, och påbjöd Guds strängaste dom mot dem som inte uppriktigt

ångrade sig; - vilket var orsaken till de upprepade grälen mellan honom och Johannes.
[6] För Johannes handlade allt om att ångra sig och för Judas den motsatta ytterligheten! Han sade ideligen Johannes rakt i ansiktet att den så kallade ångern i säck och aska var det mänskliga livets största dumhet och att människan skulle bättra sig i handling och inte i säck och aska.
[7] För Johannes var uppriktig ånger verkligen inte beroende av säck och aska, utan han framställde det bara som en metafor i sina predikningar, så att säga; men den till synes mera förståndige Judas skulle inte ha någonting av detta och hävdade att läror med sådan allvarlig innebörd för mänskligheten skulle framföras i klara förståeliga ordalag!
[8] Enligt honom så var alla profeter åsnor som talade i bilder, som på gammaldags vis kunde tolkas hur som helst; därvid hade de bara förstört för präster, kungar och hela nationer! Kort sagt, alla var åsnor högt eller lågt om de inte tänkte och handlade som honom; det är därför som jag tror att han inte passar in bland oss."
[9] Säger Jag: "Min käre Tomas! Det som du har berättat för mig har jag känt till sedan länge; ändå säger jag till dig att om han vill ge sig av, så låt honom och om han vill stanna, så låt honom! Jag vet ännu mera om honom och till och med vad han inom kort kommer att göra emot Mig; Icke desto mindre, om han vill, så låt honom stanna! Ty hans själ är en djävul som önskar lära sig visdom av Gud; men denna böjelse skall ge hans själ en usel vinning. Men inte mera om detta nu! Bara alltför snart kommer vi att få tillfälle att komma till honom! - Med detta har vi också kommit fram till Kapernaums murar och jag ser en romersk kapten (ledare för hundra romerska legionärer, min. anm.) rusa emot oss genom

gränderna, åtföljd av befälhavaren Kornelius och adelsmannen; här finns det en annan sjuk att hela.”

Kapitel 97. Kaptenens sjuka tjänare.

[1] [Matteus Kapitel 8]. Det är här som Matteus börjar skriva ned en kondenserad version, och faktiskt från femte versen i åttonde kapitlet och skriver fram till dess att Jag drar iväg till en annan festhögtid i Kapernaum.
[2] Vi fortsätter lugnt de återstående hundra stegen eller så och när vi kommer fram till utkanterna av staden, går kaptenen fram till Mig och bönfaller Mig: 'Herre, min tjänare ligger hemma sjuk med förlamning, med svåra plågor och kan inte uträtta någonting.’ (Matt.8,6)
[3] Säger Jag till kaptenen: "Jag kommer och botar honom." (Matt.8,7)
[4] Men kaptenen svarar: ”Herre, jag är inte värdig att Du inträder under mitt tak, men säg bara ett ord så kommer min tjänare att bli frisk. (Matt.8,8) Ty se, jag är bara en människa, och som många underställd en högre myndighet, trots att jag har många soldater under mig, som lyder mig. Om jag säger till den ene att göra si eller så, så gör han det. Eller om jag säger till honom att avlägsna sig, så går han. Och jag säger till en annan att komma så kommer han. Och om jag berättar för min tjänare att göra det ena eller andra, så gör han det omedelbart. (Matt.8,9)
[5] Men för Dig själv är alla andar underordnade Dig och du är Herre helt och fullt över allting i himlen, på och i jorden. Du behöver därför bara antyda detta för Dina gudomliga makter, osynliga för oss människor, varvid de genast utför din vilja.”
[6] Anledningen till denna kaptens så tillitsfulla önskemål för hans tjänares skull är att han hade

övertygat sig själv, båda genom det snabba botandet av den adliga ämbetsmannens son, såväl som överstens mången berättelse, om att Jag bara genom ordet kunde bota på avstånd;
och detta fick honom till att närma sig Mig på den adliga ämbetsmannens sätt, när han hörde att Jag närmade Mig hans stad.
[7] När jag hörde ett sådant tillitsfullt tal från kaptenen förundrades Jag med hög röst. Naturligtvis inte för mig själv utan för lärjungarna skull och Jag säger inte så mycket till kaptenen som till de som var med Mig: ”Jag har sannerligen ännu inte stött på så stor tillit i Israel. (Matt.8,10) Men jag säger er att många skall komma från öst och väst och skall sitta ner med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket (dvs de som besitter faderns ära). (Matt.8,11) Men rikets söner skall kastas ut i det yttersta mörker; det kommer att bli gråt och tandagnisslan.” (Matt.8,12)
[8] Många förskräcktes av denna inledning och sade: ”Herre, kommer Du att faktiskt kasta ut barnen och sätta hedningarna i deras ställe?”
[9] Och Jag säger: ”Varken barnen eller hedningarna. Den som tror och har kärleken i sig, oavsett om det är en jude, grek eller romare, kommer att tas emot.”
[10] Därefter vänder jag mig till kaptenen och säger: ”Gå din väg, låt det ske med dig i enlighet med din tro.”
[11] Kaptenen tackar Mig av hela sitt hjärta, beger sig till sitt hus, och märker att allt han trosvisst hade bett om gått i uppfyllelse där, det rådde det ingen tvivel om, varken före eller efteråt, eftersom hans tjänare hade blivit helad i samma timme som Jag sade till kaptenen, låt det ske med dig i enlighet med din tro. (Matt.8,13)
[12] Detta tecken i själva Kapernaum, tillsammans med det förra med den adliga ämbetsmannen, som var en rådsmedlem i Kapernaum, väckte stor sensation i denna

stad, mestadels bland romarna och grekerna som var hemmahörande där. Men bland judarna och prästerna och de skriftlärda som placerats där permanent av Jerusalem, så att säga, väckte det bara irritation, vrede och raseri.

Kapitel 98. Människorna utmanar prästerna.

[1] Eftersom de vanliga människorna - som hade sett tecknen, och var alltför rädda för prästerna och de skriftlärda för att omvändas till Min lära och följa Mig - hade kommit på något riktigt listigt, så förde de snart fram flera sjuka till prästerna i det att de sade: ”Lyssna på oss, ni upphöjda präster och skriftlärda, som enligt er egen vittnesbörd är invigda i alla Guds mysterier. Mannen Jesus från Nasaret utför underverk, som ingen människa har gjort före honom, och hans tal och undervisning är som en eldkägla som allsmäktigt förtär eller skingrar allt som motsätter sig denna. Utan medicin och bara genom ordet, som en gud, botar han alla sjukdomar och påstås till och med få döda att åter leva bara genom det nakna ordet.
[2] Efter att ha övertygat oss om sanningen i allt detta, slogs vi i vårt sinne av en god tanke och medvetna om er, sade vi till oss själva: Varför förundras vi så oerhört över detta? Har vi inte präster och skriftlärda som är invigda i alla Guds mysterier, vilka så som denne Jesus säkert skulle kunna bota de sjuka genom det nakna ordet, om de bara ville. Vi var redan på väg att ta våra sjuka till nasaréen, men vi tänkte på vår omskärelse och förbundet och att inte förirra oss från desamma så länge som de i all sanning kan ge oss allt vi har behov av, fysiskt och andligt. Men eftersom denne Jesus utför sådana oerhörda tecken, så lurar en fara, såvida vi inte kan bemöta honom med lika stor förmåga till mirakel.

[3] Därför tog vi med oss flera sjuka och skulle be er, för er egen såväl som vår frälsnings skull om ni, - med hjälp av er andliga kraft, som ni enligt er vittnesbörd får direkt från Gud - bara genom era ord skulle vilja bota dessa sjuka, som faktiskt inte räknas bland de allvarligaste fallen.
[4] Vi kommer att gå kors och tvärs i hela staden med dessa, som botats av er själva på ett underbart sätt, och förhärliga Gud framför varje hus och förkunna er ära med hög stämma. Då ska nasaréen inte få så mycket gehör här och till slut, så att säga, tvingas att ge sig av med spott och spe."
[5] Prästerna och de skriftlärda, som för att dölja sin oförmåga och bara alltför medvetna om sin totala maktlöshet, säger allvarligt: "Ni dårar. Hur kan ni begära sådant av oss, som bara anstår Gud? När utförde en präst eller skriftlärd någonsin mirakel? Detta kan bara Gud och översteprästen i templet i Jerusalem göra, när den senare träder in i Det Allra heligaste av Det Heliga. Ta därför era sjuka till Jerusalem. Om ni framför rätt offergåvor, är de bundna att finna på bot, om Gud vill förstås. Skulle Gud emellertid inte vilja det, så måste ni bara stå ut med att ta hem era sjuka igen, sjuka.
[6] Vi har verkligen invigts i Guds mest skilda mysterier, men inte till hans makt, som är helig och som han inte förlänar någon dödlig.
[7] Men den som likt denne Jesus fortfarande utför gärningar, som vi har hört, antingen genom trollkonster eller med hjälp av Beelzebub, är ett monster i helvetet, som är Guds motståndares mest förbannade tillhåll. Och den som omvänds av hans undervisning och tecken, är då också i förhållande till Gud och hans tjänare det, som en sådan djävulens tjänare är själv. Detta är rena rama sanningen. Ve dig om du går över till Jesus och tar emot hans lära och hans hjälp."

[8] Säger de, som förde sjuka till prästerna och de skriftlärda: ”Ni är alla lögnare, när ni talar så. Hur kan han vara av djävulen och en Beelzebubs tjänare, som bara gör överdrivet gott mot mänskligheten, och för sina lärjungar inte predikar något annat än kärlek och mildhet och tålamod, och till fullo själv utövar vad han predikar?
[9] Ni är faktiskt av djävulen själva, när ni vittnar om honom på detta sätt; men han är av Gud, på det att han gör Guds vilja, såsom han undervisar.
[10] Ni har visst kallat oss dårar för att, för ert eget bästa, ha bett er om någonting som ni trots allt tusen gånger har påstått er kunna åstadkomma genom bön och med Guds ord. Men nu, när det som aldrig förr gäller att demonstrera er gamla lära, kallar ni oss för dårar för vi tar er på orden. Åh, ni Beelzebubs ondskefulla tjänare. Vi ska tända ett ljus för er, i vars glans ni alla kommer att dö.”

I BETABARA

Kapitel 99. Tempeltjänarna är fulla av ånger. Petrus svärdotter.

[1] Efter att ha hört sådant tal från sina religionsanhängare, drar sig prästerna och de skriftlärda snabbt tillbaka. Därför att de som kommit till dem var cirka hundra till antalet, och dödligt allvar blixtrade från deras ögon, ty dessa hade sedan länge sett vem som stod bakom de judiska prästerna och de skriftlärda, varför de hatade dem som pesten.
[2] Men eftersom prästerna, fariséerna och de skriftlärda bara var alltför väl medvetna om hur judarna bara satte dem på prov, för att få en starkare position mot dem i syfte att sedan följa Mig mer beslutsamt (eftersom det i

dessa dagar var ännu svårare att lämna den judiska kyrkan för en annan än det är idag att lämna den romerskt-katolska för den reformerta), så iakttog de förra Mig nu mycket noga, och planerade i hemlighet att tillintetgöra Mig.
[3] Men den kapten hos vilken jag nu hade vistats i Kapernaum under två dagar hade anförtrott Mig vad som pågick och hur det judiska prästerskapet var rasande på Mig och till och med i hemlighet konspirerade för att ta Mitt liv.
[4] Jag säger: ”De kommer verkligen att uppnå sina onda mål med Mig, men tiden är inte inne ännu. Men för att undvika att ge dem för mycket möjligheter till vedergällning skall jag för en kort tid flytta till en annan stad, men komma hit igen i ett senare skede, när dessa icke-troende kylt ned sig en smula i sitt raseri.”
[5] Fastän han oändligt mycket hellre skulle ha föredragit att Jag stannade, godkände översten Min plan, eftersom han hyste en icke obetydlig rädsla för dessa präster, skriftlärde och fariséer, genom att han var väl medveten om de sluga, hemliga fördömandena i Rom, som denna ras
av huggormars avföda var kapabla till.
[6] Därefter lämnade Jag med hela mitt sällskap av följare den oerhört gästvänliga överstens hus mycket tidigt följande morgon och flyttade till Simon Petrus hus i närheten av Betabara, där Johannes tidigare hade verkat. När jag stiger in i Petrus enkla men ganska rymliga hus, ligger Petrus svärdotter, en god och normal hårt arbetande och kysk flicka på cirka 20 år, till sängs med kraftig feber och stor ångest och smärta. Petrus gick över till Mig och bad mig hjälpa henne.(Matt. 8.14)

[7] Och Jag gick omedelbart fram till hennes säng, tog henne i handen och sade: ”Stig upp, lilla dotter och förbered oss en måltid hellre än att lida här i sängen.”
[8] Omedelbart lämnade febern henne och flickan stod upp och serverade oss med mycket flit och uppmärksamhet. (Matt. 8.15)

Kapitel 100. Den mirakulösa fångsten.

[1] Nu kommer Matteus till mig och frågar om han bör anteckna också detta tecken och mången undervisning och tal, som Jag hade givit under några dagar i överstens hus.
[2] Jag säger: 'Tecknet med överhuvudet utanför Kapernaum och det jag sade där, och också det nuvarande tecknet i Petrus hus, men utelämna de ord som sagts, som inte hör till den öppna undervisningen. Nämn emellertid inte alls diskussionerna i överstens hus och det faktum att jag stannade hos honom i två dagar.
[3] Vi kommer snart en gång till att vara i den här överstens hus vid den tidpunkt då hans favoritdotter dör, vilken Jag kommer att återuppväcka och ge tillbaka till honom. Då kan du skriva om honom och tecknet på ett sådant sätt att du inte ger några detaljer om honom eller platsen, annars skulle vi skada honom i världslig mening, vilket vi absolut inte vill eller skall göra, eftersom prästerskapet redan har kastat ett vakande öga på honom.
[4] Fram till nästa högtid i Jerusalem skall jag utföra många fler tecken och undervisa en hel del i denna havsregion, som jag tycker allra mest om, och du kommer att behöva anteckna all undervisning i sin helhet.'

[5] Matteus förbereder sig nu för att skriva, men Johannes är ganska nedstämd och säger: ”Men Herre, min högsta kärlek. Får jag inte längre något att skriva?”
[6] Jag säger: "Var inte ledsen, min älskade bror. Du kommer fortfarande att ha många saker att skriva ner. Men jag har valt ut dig för bara de viktigaste och djupaste tingen.”
[7] Säger Johannes: "Men tecknet Du utförde i Kana på den adliga ämbetsmannens son verkar inte vara större och viktigare än vad gjorde du för kaptenen utanför Kapernaum?”
[8] Jag säger: ”Om du tror det, så har du helt fel, ty den adliga ämbetsmannens son representerar hela den ytterst moraliskt fördärvade världen och hur denna nu får hjälp på avstånd genom Min undervisning och Mitt andliga inflytande. Men överhuvudets tjänare representerar för närvarande bara den förlamade tjänaren som jag botade och först då någon gemenskap eller något samhälle i Mitt namn vilken, på grund av alla slags politiska hänsynstaganden är fullständigt inaktiv när det gäller det ena eller andra av Min undervisning och därför blir inaktiv också när det gäller andra punkter. Detta är då också en själarnas förlamning, som bara kan bli hjälpt av en fast tro på Mitt ord.
[9] Ty se, min käre broder Johannes, detta utgör en betydande skillnad mellan de två tecknen. Den första representerar hela världens tillstånd av andlig sjukdom, och jag säger er, i ännu djupare mening också av all oändlighet. Det andra tecknet representerar emellertid endast det som Jag förklarade för er. Således vet du nu det, som du och det som Matteus måste beskriva."
[10] Men nu har flickan med Petrus andra tjänare gjort i ordning lunch och vi skall därför hugga in på densamma och sedan i eftermiddag hjälpa Petrus att

fånga lite god fisk. Men mot kvällen skall vi få mycket att göra.”
[11] Vi deltog nu i en riklig måltid, tillräckligt riklig för det stora sällskapet och begav oss sedan till havs, som också kallades Genesarets sjö, och fångade på några timmar en enorm mängd av de bästa fiskarna, i en sådan omfattning att de knappt kunde rymmas i fiskbehållarna.
[12] Detta skrämde Petrus och fick honom att i from förvirring utbrista: ”Jag ber dig att gå ifrån mig Herre, ty jag uppfattar mig själv som en alltför syndig människa. Du hade en gång skrämt mig när, fortfarande okänd för mig, du dök upp från ingenstans för att hitta mig fiskande med mina hjälpare. Redan då hade jag förstått Din gudomlighet. Men nu blir jag ännu mer rädd, och ser bara alltför tydligt vad och vem Du i grunden är. Då, liksom nu, fiskades det hela natten utan att vi fick något, så att säga, men på Ditt Ord och närvaro överbelastades näten med den stora fångsten. Detta skrämmer mig verkligen nu, för Du är …”
[13] Jag säger: "Var tyst och ge inte bort Mig, därför att du känner ’denne’ bland oss. Denne är och förblir en förrädare.”
[14] Nu är Petrus tyst och fortsätter att stapla fisken. Och då det är kväll, beger vi oss hem, där en riklig middag väntar oss, genom Petrus helade svärdotter. Alla är nu glada och på gott humör, och Petrus stämmer upp en lovsång varvid de andra svarar samstämmigt.